

บทที่ 5

สาวบาร์เปียร์ : ผู้หญิงขายอารมณ์และโยยหาความรัก

ในสังคมไทย การให้ความหมายต่อความสัมพันธ์ระหว่างลูกค้าและหญิงบริการในการค้าประเวณี หมายถึงการที่ฝ่ายชายจ่ายเงินเพื่อแลกกับการมีเซ็กส์กับผู้หญิง และความสัมพันธ์นั้นสิ้นสุดลงโดยไม่มีอารมณ์ความรู้สึกต่อเนื่อง หรือการให้ความช่วยเหลือในเรื่องเงินทองระยะยาว (Chanpen and others, 1999: 90) ขณะที่ผู้หญิงบาร์เปียร์ที่ผ่านการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวตะวันตกในเบื้องต้นมาแล้ว ประสบการณ์กับลูกค้าชาวตะวันตกได้สร้างแง่มุมของความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นไปตามการให้ความหมายของการค้าประเวณีตามที่ได้รับรู้ โลกการทำงานในบาร์เปียร์ทำให้ผู้หญิงรู้ว่าการใช้ภาษา การประเมินผู้ชาย และที่สำคัญที่สุดคือ “ความเป็นผู้หญิง” ล้วนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของทักษะความรู้ในการหารายได้จากการมีความสัมพันธ์กับฝรั่ง

ความรู้สึกของผู้หญิงมีความผสมปนเป ด้านหนึ่งพวกเธอรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่า “งาน” ที่เธอทำไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปรวมทั้งตัวเธอเองรู้สึกดีนักและคงเป็นเรื่องยากที่จะหาความจริงใจจากผู้ชายที่เป็นคู่นอนเพียงชั่วคราวช่วยยาม แต่อีกด้านหนึ่งพวกเธอก็รู้สึกถึง “ความไม่เลวร้าย” กับผู้ชายฝรั่ง ความไม่เลวร้าย ในความหมายที่ว่า ผู้ชายฝรั่งบางคนแสดงออกถึงความพึงพอใจในตัวเธอ และปฏิบัติต่อเธอราวกับความสัมพันธ์ในความรักระหว่างหญิงชายทั่วไป

ดังที่ได้นำเสนอไปในบทที่ 4 ถึงระดับการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าฝรั่งในช่วงแรกของการทำงานบาร์เปียร์ แม้ว่าผู้หญิงจะได้พบกับลูกค้าฝรั่งที่น่าสนใจหลายคน แต่เนื่องจากประสบการณ์ที่มีน้อย ประกอบกับข้อติดขัดในการสื่อสาร ทำให้ผู้หญิงตัดโอกาสของตนเองในหลายด้าน เช่น ผู้หญิงไม่ได้เชื่อเชิญให้ลูกค้ากลับมาหาเธอที่บาร์เปียร์อีก ปฏิเสธการออกไปเที่ยวกับลูกค้าในต่างจังหวัดหรือที่มักจะเรียกกันในกลุ่มว่า “ไปเที่ยวกับแขก” หรือ “ไปฮอลิเดย์” เนื่องจากยังไม่มี ความมั่นใจและความกล้า เนื่องจากผู้หญิงรู้จักแต่เพียงว่า ลูกค้าคือฝรั่งที่เธอยุ่งยากในการสื่อสาร และหวังแต่เพียงเงินทองเท่านั้น

ต่อเมื่อผู้หญิงสะสมประสบการณ์ไปช่วงเวลาหนึ่ง พวกเธอจะเริ่มมีวิธีแยกแยะและประเมินลูกค้าในแบบของตนเองมากขึ้น ผู้หญิงเรียนรู้วิธีการที่จะชักชวนให้แขกมาเป็นลูกค้าประจำ เริ่มหาช่องทางที่จะออกไปฮอลิเดย์กับฝรั่ง หลายคนมีความพึงใจในตัวลูกค้าและคาดหวังว่าจะได้มีโอกาสเปลี่ยนสถานภาพจากลูกค้าที่ผ่านไปผ่านมา มาเป็นลูกค้าประจำ มาเป็นแฟน และฝันว่า อาจได้รับการส่งเสียเลี้ยงดู พาเธอไปอยู่ต่างประเทศในฐานะของคนรัก และในที่สุดพาเธอออกจากชีวิตกลางคืนในบาร์เปียร์

ผู้หญิงรู้ว่า ภาพฝันของเธอไม่อาจเป็นจริงได้ในชั่วข้ามคืน ในทางปฏิบัติ เธอยังคงทำงาน ด้วยการไปนอนกับผู้ชายฝรั่งทั้งที่เธอตั้งใจมากและน้อย และบางครั้งไม่ตั้งใจเอาเสียเลย แต่ใน ซอกมุมหนึ่งของความรู้สึก ผู้หญิงแอบเก็บประสบการณ์ที่เธอรู้สึกดีไว้ในใจ แอบฝันตามลำพัง และ มีความฝันเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงให้เธอมีความหวัง

ในบทนี้จะเป็นการนำเสนอให้เห็นถึงความพยายามของผู้หญิงในการจัดการภาพลักษณ์ ของตนเองต่อลูกค้า ซึ่งมีความซับซ้อนมากขึ้นเนื่องจากผู้หญิงเริ่มรู้จักผู้ชาย "ฝรั่ง" ในหลากหลาย แง่มุม และเป้าหมายของผู้หญิงจากแต่เดิมที่มุ่งไปที่ตัวเงินที่เป็นค่าตอบแทนจากการขายบริการให้ กับลูกค้า ผู้หญิงได้เพิ่มเป้าหมายมากขึ้นไปกว่า "เรื่องเงิน" กล่าวคือ ต้องการขยายความสัมพันธ์ ของตนกับลูกค้าในระยะยาว จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงมีภาพลักษณ์ที่ซ้อนกันสองภาพคือ ภาพลักษณ์ของการเป็นผู้หญิงขายบริการเพื่อเงิน และภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่มีอารมณ์ผูกพันใน ตัว ลูกค้า องค์ประกอบสำคัญในการจัดการภาพลักษณ์ที่ซ้อนกันดังกล่าวได้แก่ 1. ทักษะในเชิง เทคนิคและความรู้ 2. การต่อรองกับลูกค้า 3. การแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ

1. ทักษะในเชิงเทคนิคและความรู้

นอกเหนือจากความเป็นหญิงและรูปลักษณ์ที่ดึงดูดใจสำหรับบางคนแล้ว ผู้หญิงที่เริ่มมา ทำงานบาร์เบียร์มีต้นทุนน้อยมากในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเงินทอง เสื้อผ้า ความรู้ ภาษา ตลอดจน การเรียนรู้จักการปฏิสัมพันธ์กับชาวตะวันตก ช่วงราวสองถึงสามสัปดาห์แรก ผู้หญิงใช้เงินทอง ที่หาได้ไปกับการซื้อเสื้อผ้า เครื่องสำอางค์ ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบใหม่ที่สำคัญที่สุดในการจัดการ ภาพลักษณ์ต่อลูกค้าเป็นอันดับแรก

นอกจากนี้ยังต้องจัดสรรเงินสำหรับห้องพัก และที่เหลือเป็นค่าอาหาร รายได้ของแต่ละคน ไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับการทำดีและการออกไปกับลูกค้า ส่วนใหญ่ยังไม่มียาได้เป็นกอบเป็นกำ เนื่องจากอยู่ในช่วงปรับตัวให้กับหน้าที่การทำงานแบบใหม่ จนกระทั่งช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อ ผู้หญิงเริ่มมีลูกค้าประจำ หรือได้ออกไปกับลูกค้าอย่างสม่ำเสมอ ผู้หญิงพบว่าตนเองต้องการ สื่อสารกับลูกค้าให้ได้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาระหว่างการนั่งดื่มหรือการออกไปเที่ยว ต่างจังหวัดกับลูกค้าเป็นเวลาหลายวัน รวมทั้งการติดต่อสื่อสารหลังจากที่ลูกค้าเดินทางกับ ประเทศแล้ว ผู้หญิงทุกคนต้องการฝึกฝนภาษาอังกฤษ และส่วนหนึ่งต้องการฝึกใช้คอมพิวเตอร์ และการใช้อินเตอร์เน็ต ซึ่งเข้ามามีบทบาทในการสื่อสารแทนการเขียนจดหมายในช่วงหลัง

พื้นฐานการใช้ภาษาของผู้หญิงมีน้อยมาก บางคนไม่สามารถเขียนภาษาไทยได้ดีนัก บางคนพอรู้จักตัวอักษร A-Z ดังนั้นวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้หญิงมีหลายวิธี เช่น ให้อาจารย์พิมพ์ เป็นคำ ๆ ที่จำเป็นในงาน และจดเป็นภาษาไทยไว้ในสมุดของตนเอง การถามศัพท์แสงเหล่านี้มัก

ถามจากรุ่นพี่ที่ทำงานอยู่ก่อน หรือถามกับเจ้าของร้านที่สื่อสารภาษาอังกฤษได้ บางคนซื้อคู่มือการเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ มาฝึกฝนด้วยตนเอง ผู้หญิงไม่ได้สนใจในเรื่องไวยากรณ์ แต่เน้นที่การสื่อสารประโยคที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ผู้หญิงบางกลุ่มยังเข้าร่วมกิจกรรมของมูลนิธิส่งเสริมโอกาสผู้หญิงหรือเอ็มพาวเวอร์ ซึ่งทำงานกับกลุ่มหญิงบริการในเรื่องการฝึกฝนทักษะด้านต่าง ๆ การรณรงค์เกี่ยวกับสุขภาพ และเปิดสอนการศึกษานอกระบบ สำหรับผู้หญิงบางคนที่มีรายได้เป็นกอบเป็นกำจะรวมกลุ่มจ้างครูมาสอนภาษาอังกฤษที่ทำงานในช่วงตอนกลางวัน โดยเจ้าของบาร์ช่วยออกเงินค่าเรียนบางส่วน บางคนได้เงินช่วยเหลือจากลูกค้าฝรั่งสำหรับเรียนภาษาเป็นการเฉพาะ จากการพูดคุย มีผู้หญิงน้อยรายมากที่ไปสมัครเรียนภาษาอังกฤษตามโรงเรียนสอนภาษา แต่ยินดีที่จะเรียนเป็นการส่วนตัว ในกลุ่มเล็ก ๆ ของเพื่อนร่วมงาน หรือไปเรียนที่เอ็มพาวเวอร์มากกว่า

ในกลุ่มศึกษาพบว่า มีสาวชาวลิซุ ไม่สามารถเขียนภาษาไทยได้เลย เมื่อทำงานไปได้ราวห้าเดือน เธอเริ่มไปฝึกเรียนภาษาไทย ส่วนภาษาอังกฤษนั้น เป็นการฝึกฝนในชีวิตประจำวัน ระหว่างการทำงานมากกว่า เธอมีความตั้งใจว่าหากฝึกภาษาไทยได้ดีพอแล้ว เธอจึงจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

การใช้อินเทอร์เน็ต กลายเป็นความจำเป็นอีกอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวันของผู้หญิงบาร์เบียร์ ในช่วงปลายปีพ.ศ. 2541 ที่ผู้ศึกษาเริ่มต้นเก็บข้อมูลในภาคสนาม พบว่า ย่านประตูท่าแพมีร้านอินเทอร์เน็ตนับแห่งได้ แต่เมื่อปลายปี 2542 ร้านเหล่านี้เพิ่มจำนวนมากขึ้นหลายเท่าตัว ผู้หญิงบาร์เบียร์เป็นกลุ่มลูกค้ากลุ่มหนึ่งของร้านให้เช่าคอมพิวเตอร์เหล่านี้ จากแต่เดิมที่ต้องไปจ้างคนแปลจดหมายและไปส่งที่ไปรษณีย์ ปัจจุบันผู้หญิงมักไปส่งข้อความถึงลูกค้าทางอินเทอร์เน็ตและให้เจ้าของร้านที่พอมีความรู้ในการใช้ภาษาช่วยแปลข้อความให้ เจ้าของร้านหลายแห่งยินดีช่วยแปลและส่งข้อความให้โดยคิดราคาประมาณ 30 บาท ซึ่งเป็นราคาที่ไม่แพง หากเปรียบเทียบกับบริการโทรศัพท์ หรือรวดเร็วกว่าหากเทียบกับการส่งจดหมาย แต่ลูกค้าชาวตะวันตกหลายคนก็ได้สอนผู้หญิงให้ฝึกใช้อินเทอร์เน็ต และมีการสอนต่อในกลุ่มเพื่อน หรือฝึกหัดโดยขอความช่วยเหลือในช่วงแรกจากเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ต แต่ผู้หญิงที่รู้หนังสือน้อยหลายคนก็ยังขึ้นขอบริการติดต่อกับลูกค้าทางโทรศัพท์มากกว่า พวกเขาบอกว่า “ได้ยินเสียงด้วย รู้สึกมีความสุขมากกว่า”

ไม่เพียงแต่การฝึกฝนภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์เท่านั้น ผู้หญิงหลายคนยังให้ความสนใจในการเรียนการศึกษานอกระบบเพื่อให้จบชั้นประถมศึกษา 6 หรือมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมากผู้หญิงใช้เวลาไปเรียนเพื่อเพิ่มพูนความรู้ในตอนกลางวัน ส่วนใหญ่คนที่ตัดสินใจเรียนหนังสือ

ต่อมักเป็นกลุ่มคนที่มีความรู้พื้นฐานการเรียนมาแล้วบ้างและอายุอยู่ในราว 20 ปีเศษไม่เกินสามสิบปี และหลายคนเป็นสมาชิกมูลนิธิส่งเสริมโอกาสผู้หญิงหรือเอ็มพาวเวอร์ ทำให้เกิดการรวมกลุ่มและสร้างกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะในหลากหลายด้านที่ตรงกับความจำเป็นในชีวิตประจำวัน ผู้หญิงบางคนใช้เวลาว่างในช่วงกลางวันฝึกเรียนการนวดแผนโบราณ เพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะให้กับตนเองในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าอีกด้วย

จะเห็นได้ว่า เมื่อผู้หญิงมีประสบการณ์ในการทำงานระยะเวลาหนึ่ง พวกเธอได้พยายามสร้างโอกาสให้ตนเองโดยการเพิ่มพูนความรู้ในหลายแบบ ซึ่งแต่ละคนก็เลือกในแบบที่ตนเองถนัด สอดคล้องกับพื้นฐานที่ตนเองมีอยู่ก่อนแล้ว และเลือกในสิ่งที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงาน และการจัดวางอนาคต

2. การต่อรองกับลูกค้า

จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงบริการจะมีความเข้าใจและการจำแนกแยกแยะลูกค้าที่มาใช้บริการตามที่ได้นำเสนอไปแล้วในบทที่ 2 แต่กระนั้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของผู้หญิงและลูกค้ามีลักษณะที่แตกต่างกันไป ประสบการณ์ในการพบปะลูกค้า ตลอดจนการปรุงแต่งตัวตนและการเรียนรู้จักการใช้ภาษาในการสื่อสาร ทำให้ผู้หญิงรู้ว่า จะเลือกให้บริการประเภทไหนกับลูกค้าในลักษณะใด

2.1 การสร้างกฎเกณฑ์ในการทำงานของผู้หญิง

“นิตมาทำงานด้วยความพอใจ อาจจะไม่โชคดีที่มาเจอบาร์นี่ เพราะเขาไม่มีการบังคับอะไร อยากไปหรือไม่ไป ยังไงก็ได้ ถ้าถามว่าชอบงานนี้มั้ย ชอบที่เป็นงานอิสระ เราทำตามสบาย ปกติก็นั่งคุย เล่น อยากไปเล่นสนุก ก็ไปเล่น ถ้าสนใจแขกคนไหนก็เข้าไปคุย”

เจ้าของประโยคดังกล่าว คือ นิต สาวเชียงใหม่วัยเบญจเพส นิตมีประสบการณ์ในบาร์เบียร์มาได้ราวหนึ่งปี เธอเคยรับจ้างขายเสื้อผ้าที่ไนท์บาร์ซ่า ก่อนจะชักชวนเพื่อนสามคนมาทำงานบาร์เบียร์ ด้วยความที่มีประสบการณ์ในการสื่อสารกับฝรั่งที่พบเจอในช่วงที่ขายเสื้อผ้า ประกอบกับความรู้อะดับมัธยมปลาย ทำให้เธอมีความมั่นใจในตัวเองพอสมควร นิตเล่าถึงวิธีการเลือกลูกค้าของเธอว่า

“นิตจะไปกับคนที่เป็นผู้ใหญ่หน่อย อายุ 30 กว่า ถึง 40 กว่า ต้องดูสะอาด หน้าตาพอใช้ได้ เราก็จะดูตอนเลี้ยงดื่มว่า เขายินดีให้เราดื่มพวกค็อกเทล ซึ่งมันจะแพงกว่าอย่างอื่น ๆ หรือเปล่า ถ้าเขาให้ก็แสดงว่าใจดีพอสมควร แขกหลายคนก็เป็นพวกผู้ดีนะ พักโรงแรมใหญ่”

ประสบการณ์ทั้งในแง่บวกและแง่ลบอันเป็นผลพวงจากการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าทั้งที่พบเจอกับตนเองโดยตรงและจากการเห็นหรือพูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน ทำให้ผู้หญิงค่อย ๆ สร้างกฎเกณฑ์เฉพาะเพื่อเป็นเครื่องมือในการต่อรอง ป้องกันตนเองจากสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง รวมทั้งการพยายามรักษาผลประโยชน์ของตนให้มากที่สุด

ประสบการณ์ทำงานหนึ่งปี ทำให้คิดสร้างกฎเกณฑ์ในการทำงานขึ้นมา เธอเล่าว่า

“มีกฎอยู่สามอย่าง อย่างแรก ต้องใส่ถุงยาง อย่างที่สองห้ามจูบปาก ขนาดกับแฟนนิตยังต้องให้ไปแปรงฟัน อาบน้ำอะไรให้เรียบร้อย อีกอย่างคือจะไม่ไปกับผู้ชายไทย เพราะปากไม่ดีไปเสิร์จแล้วจะมาพูดได้ว่า เฮ้ย ไอ้เนี่ยเคยเป็นเมียกู นิตไม่ชอบ”

กฎเกณฑ์ที่นิตเอ่ยถึงนั้น สองในสามข้อเป็นกฎเกณฑ์ที่มีลักษณะร่วมเช่นเดียวกับผู้หญิงหลายคนที่มีประสบการณ์การทำงานในบาร์เบียร์และผ่านการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้ามาช่วงเวลาหนึ่ง ได้แก่

1. การใช้ถุงยางอนามัย

การใช้ถุงยางอนามัยถือเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้หญิงบาร์เบียร์ทุกคน พวกเธอมักจะจัดเตรียมสำรองไว้ในกรณีฉุกเฉิน แม้ทางบาร์จะจัดเตรียมถุงยางอนามัยไว้สำรองแต่หลายครั้งที่พบว่าขนาดไม่เหมาะสมกับลูกค้า ผู้หญิงบางคนถือเป็นรายจ่ายส่วนหนึ่งที่พวกเธอยินดีเสียให้กับลูกค้าในการเลือกถุงยางที่มีคุณภาพดี ทางฝ่ายของลูกค้าก็เช่นกัน ลูกค้าส่วนใหญ่จะเตรียมถุงยางอนามัยไว้เสมอ

“เดี๋ยวนี้ใคร ๆ ก็รักตัวกลัวตายทั้งนั้นแหละ” เป็นประโยคที่ผู้หญิงหลายคนพูดตรงกันเมื่อถามถึงการใช้ถุงยางอนามัย ประสบการณ์ของเพื่อนร่วมอาชีพหลายคนที่ปล่อยปละละเลยในเรื่องนี้จนกระทั่งเกิดการติดเชื้อเอชไอวีและพัฒนาไปสู่โรคเอดส์ การรับรู้และเห็นกับตาถึงการเปลี่ยนแปลงของรูปลักษณะรวมถึงการจากไปของเพื่อนร่วมงานบางคน สร้างความตระหนกและตระหนักถึง “ความเสี่ยง” ในการทำงานไม่น้อย

แต่กระนั้นก็มักจะมีเหตุการณ์ที่มีโอกาสผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยหลายครั้ง เช่นถุงยางอนามัยปริแตกในขณะที่มีเพศสัมพันธ์

“ไม่ได้ตั้งใจหรอกพี่ ก็ระวังอยู่แล้ว เกิดแตกขึ้นมาตอนนั้น กลัวมากเลย มาบ่นกับเพื่อนเขาบอกก็เคยเจอเหมือนกัน ค่อยรู้สึกดีขึ้นหน่อย หลังจากนั้นชักพักก็ไปตรวจ ไซค์ดี ไม่มีอะไร” สาวนางหนึ่งเล่าถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอันเกิดจากอุบัติเหตุในระหว่างการมีกิจกรรมทางเพศกับลูกค้า

บางสถานการณ์อาจเป็นอุบัติเหตุจริง ๆ แต่หลายครั้งเป็นความจงใจของลูกค้าที่ปฏิเสธการใช้ถุงยางอนามัย หากเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ผู้หญิงจะพยายามต่อรองจนถึงที่สุด น้อยหญิงสาวที่มีประสบการณ์ทำงานในบาร์เบียร์ราวครึ่งปีเล่าให้ฟังว่า

“มีอยู่คนหนึ่ง เป็นคนเยอรมัน ตอนนี้อยู่ที่บาร์ก็คุยกันดี ๆ มันชวนไปแบบซ็อตไหม้ หนูก็ตกลงเรื่องราคาบอกว่าสิบบาท (หมายถึง 1,000 บาท) มันตกลง บอกว่าไปห้องพักมัน ปกติหนูจะไม่ค่อยชอบไปห้องแขกเท่าไร ถ้าเลือกได้ หนูจะพาแขกไปที่ห้องหนูมากกว่า ไปถึงก็โอเค อาน้ำอะไร ๆ เสริจ มันก็อานด้วยกัน มันก็จะเอาหนูตั้งแต่ในห้องน้ำแล้ว หนูบอกว่า ให้เรียบร้อยก่อนดีกว่า พอขึ้นเตียง มันก็ตีนะตอนแรก ๆ พยายามโน้มน้า พอใกล้แล้ว หนูบอกว่าใส่ถุงยาง มันทำเหมือนไม่ได้ยิน หนูพยายามพูดกับมันดี ๆ อีก คราวนี้มันทำท่าไม่สนใจจะเอาให้ได้ หนูเลยผลักมันออก แล้วพูดกับมันว่า ‘no condom ,no bum bum’ มันเลยบอกโอเค โอเค หนูเคยเจออย่างนี้สองสามครั้ง อีกครั้งหนึ่ง ก็ลุกขึ้นมาใส่เสื้อผ้าเลย มันบอกว่าจะให้เงินสามพันเอาไหม น้อยไม่เอา เอาทำไม ไม่สนใจมันหรอก ถ้ามันไม่ใช่ถุงยางก็ไม่เอา”

ผู้หญิงที่ผ่านประสบการณ์ในการทำงานช่วงเวลาหนึ่งสามารถที่จะพูดจาหวานล่อมเพื่อยืนยันกับลูกค้าว่าพวกเขาจะไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์หากพวกเขาไม่ใช่ถุงยางอนามัย หากสถานการณ์ไม่สามารถควบคุมได้ ผู้หญิงจะหาทางออกให้กับตนเองเพื่อให้พ้นจากความยุ่งยากดังกล่าว การกล้าปฏิเสธลูกค้าหรือหาทางหนีทีไล่กับสถานการณ์ในลักษณะนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายนักสำหรับผู้หญิงที่เพิ่งเข้ามาทำงานใหม่ ๆ รวมทั้งการไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับตัวลูกค้าเพียงพอน้อยย่นเล่าถึงประสบการณ์ครั้งหนึ่งเมื่อเธอเพิ่งเริ่มทำงานได้ไม่ถึงเดือน

“ตอนที่มาทำงานใหม่ ๆ นะ เราไม่ค่อยรู้หรอกว่า ลูกค้าเป็นยังไง มีแขกมาติดน้อยคนหนึ่ง เป็นคนอเมริกัน เขาอยู่เชียงใหม่มีเมียเป็นคนไทย มาทุกวันเลยติดต่อกันเป็นอาทิตย์ เขาจ่ายเงินตีนะ น้อยสงสัยเหมือนกันว่าทำไมผู้หญิงในบาร์มองน้อยแบบแปลก ๆ ตอนหลังได้เห็นเมียเขา เคยทำงานบาร์มาก่อน ทั้งมอมแล้วก็ดำด้วย สงสัยเป็นเอดส์แน่ ๆ น้อยกลัวมากเลย รีบไปตรวจเลือด ใโล่งใจ กลุ่มใจอยู่ตั้งนาน”

แม้ว่าผู้หญิงทุกคนจะใช้เหตุผลคำนึงถึงความไม่ปลอดภัยในเรื่องสุขภาพอนามัย แต่การปฏิเสธอย่างแข็งขันเกิดขึ้นได้อย่างเป็นธรรมชาติในกรณีของลูกค้าชาวจีน หากแต่ในกรณีของลูกค้าประจำ บ่อยครั้งที่อารมณ์ความรู้สึกผูกพันพิเศษ เข้ามาอยู่เหนือเหตุผล เมื่อถูกฝ่ายชายร้องขอการไม่ใช่ถุงยางอนามัยโดยการยินยอมพร้อมใจของฝ่ายหญิงมักถูกเก็บเงียบไว้มากกว่าจะนำมาเล่าให้เพื่อนฝูงฟัง ดังเช่นความลัมพันธ์ของต้อยกับเดวิด

ต้อย สาวลาปางวัย 27 ปี ผ่านประสบการณ์ในบาร์เบียร์ได้ราวปีเศษ เธอเล่าถึงเดวิดว่า เขาเป็นหนุ่มออสเตรเลียวัย 30 กว่าปี กิริยาท่าทางดูภูมิฐาน และหน้าตาจัดอยู่ในขั้นหล่อ ในความ

รู้สึกของต้อย ต้อยตัดสินใจเปย์บาร์ไปกับเดวิด เขาพาเธอไปที่บ้านพักที่ค่อนข้างหรูหราแห่งหนึ่ง ในเขตชานเมือง ความสัมพันธ์ครั้งแรกเดวิดใช้ถุงยางอนามัยเช่นเดียวกับลูกค้าคนอื่น ๆ เขาดูแลเธอเยี่ยงคนรัก ในความสัมพันธ์ครั้งที่สองและครั้งต่อ ๆ มา เมื่อเดวิดไม่ใช้ถุงยางอนามัย ต้อยจึงไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด

“ชอบเขามากเลย พอครั้งที่สอง เขาไม่ใช้คอนโดม ก็เลยไม่ว่าอะไร ตอนเช้าออกจากบ้าน เขาขับรถมาส่งหน้าบาร์ ก่อนจะลงเขาหอมแก้มด้วย พี่คิดดูสิเหมือนผิวเมื่อก่อนเลย ช่างมัน เป็นอะไรเป็นกัน ไม่ได้เชื่อใจเขาหรอกนะ แต่อยากตามใจเขา เพราะว่ารู้สึกดีกับเขามาก แต่กับเขาคนเดียวนะ ไม่รู้ยังงี้เหมือนกัน เคยไปกับแขกคนหนึ่งแบบช็อตไทม์ เขาบอกว่าให้สองพันเลยแต่ไม่ใช้ถุงยาง แต่ไม่เอา”

ถึงแม้ว่าการใช้ถุงยางอนามัยจะเป็นกฎเกณฑ์สำคัญที่ผู้หญิงทุกคนพูดถึงด้วยเหตุผลในเรื่องความปลอดภัยเกี่ยวกับสุขภาพ และผู้หญิงพยายามต่อรองอย่างเต็มที่เพื่อรักษาความปลอดภัยดังกล่าว แต่แล้วกับลูกค้าบางคนที่เรามีความรู้สึกพิเศษให้ ความสำคัญนั้นก็กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความสลักสำคัญแต่อย่างใด ปฏิสัมพันธ์ที่ลูกค้าปฏิบัติต่อหญิงสาวสร้างความรู้สึกพิเศษที่สะท้อนความสัมพันธ์อย่างเท่าเทียมระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งดูเหมือนเป็นความปรารถนาที่ซ่อนเร้นในตัวผู้หญิงอยู่ตลอดเวลา

ขณะที่วิธีการเพิ่มจำนวนเงินตรารางวัลเพื่อ “ซื้อ” บริการจากผู้หญิงตามความต้องการของลูกค้าเป็นวิธีการประกาศภาวะความเหนือกว่าของผู้ซื้อและทำให้ผู้หญิงซึ่งเป็นฝ่ายที่รู้อยู่เต็มอกว่าต้อยกว่า ต้องต่ำต้อยยิ่งไปกว่าเดิม เมื่อถามต้อยว่า ทำไมเธอจึงเลือกปฏิเสธลูกค้าที่พร้อมจะจ่ายเงินให้เธอมากกว่าปกติ ต้อยบอกว่า

“เขาทำเหมือนเอาเงินมาฟาดหัว ก็ยอมรับนะว่า อยากได้เงิน ใคร ๆ ก็ต้องอยากได้เงิน แต่ตอนนั้นมันรู้สึกวาโดนดูถูก ก็เลยไม่เอา วันนั้นก็เลยใช้ถุงยางได้มาพันหนึ่ง”

กฎเกณฑ์ถูกนำมาใช้อย่างเข้มงวดในบางสถานการณ์ ในขณะที่เดียวกัน เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง กฎเกณฑ์ที่แข็งขันนั้นก็กลายเป็นสิ่งไร้ความหมาย เช่นเดียวกับที่ต้อยยินยอมให้เดวิดมีเพศสัมพันธ์ด้วยโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ทั้งนี้เนื่องจากชายหนุ่มปฏิบัติต่อเธออย่างอ่อนโยน ขณะที่ลูกค้าอีกรายหนึ่งยินดีจ่ายเงินเพิ่มให้เธออีกเท่าตัว หากแต่เขาแสดงกิริยาที่ทำให้เธอรู้สึกในเชิงลบ เงินที่อยากได้กลับกลายเป็นสิ่งไร้ความหมาย การต่อรองในเรื่องการใช้ถุงยางอนามัยกับลูกค้าเป็นความพยายามรักษาผลประโยชน์ในด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับสุขภาพของผู้หญิง ต่อเมื่อมีความรู้สึกผูกพันด้านอารมณ์ เหตุผลใด ๆ ไม่ว่าจะเงินทองหรือสุขภาพ ความปลอดภัยของชีวิตกลับกลายเป็นเรื่องรอง

2. เรื่องการปฏิเสธการบริการลูกค้าชาวไทย

“ผู้ชายไทย” กลายเป็น “สิ่งต้องห้าม” ภาพลักษณ์ในเชิงลบของผู้ชายปรากฏเด่นชัดมากยิ่งขึ้นในห้วงความคิดของผู้หญิงบาร์เบียร์ที่มีประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวต่างประเทศ ดังที่ได้นำเสนอไปแล้วในบทที่สองว่า ผู้หญิงที่ทำงานบาร์เบียร์ผ่านการใช้ชีวิตกับผู้ชายไทยและค่อนข้างล้มเหลวมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ แต่ความล้มเหลวนั้นไม่ได้ทำให้ผู้หญิงเข็ดหลาบในตัวผู้ชายไทย ต่อเมื่อเธอได้รู้จักกับผู้ชายฝรั่งในหลากหลายรูปแบบ ภาพลักษณ์ที่ดีของผู้ชายฝรั่งนอกจากจะกลายเป็นความหวังและเป้าหมายใหม่ของความฝันแล้ว ยังเป็นภาพเปรียบเทียบให้เห็นลักษณะเด่นในด้านลบของผู้ชายไทยที่พวกเขาประสบมากขึ้น

สถานะของผู้ชายไทยที่ผู้หญิงบาร์เบียร์ปฏิสัมพันธ์ด้วยมีหลากหลายรูปแบบ รูปแบบแรกเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากการเป็นลูกค้าดังที่ผู้หญิงบางคนตั้งกฎเกณฑ์ปฏิเสธลูกค้าชาวไทย รูปแบบที่สอง ความสัมพันธ์ในฐานะของเพื่อนชายที่หมายปอง แฟนหรือสามี

รูปแบบแรก ผู้ชายไทยในฐานะที่เป็นลูกค้าบาร์เบียร์

แม้ว่าลูกค้าชาวต่างประเทศทางทวีปยุโรป อเมริกา และทวีปออสเตรเลียจะเป็นลูกค้ากลุ่มหลักในบาร์เบียร์ แต่การมาเยือนของลูกค้าชายชาวไทยก็มีบ้างประปราย และในจำนวนนี้จะเป็นกลุ่มคนที่คลุกคลีในการทำงานกับชาวตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ เช่น มัคคุเทศก์ หรือกลุ่มที่รับจ้างวาดภาพเหมือนที่ไนท์บาร์ชา หรือเพื่อนฝูงของผู้คนที่ทำงานในแวดวงบาร์เบียร์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีผู้ชายไทยจำนวนหนึ่งที่เป็นลูกค้าชาจรเวะเวียนมาเปลี่ยนรสนิยมการท่องราตรี

แน่นอนว่า หากเป็นกลุ่มลูกค้าคนไทยที่เป็นแขกประจำมักจะรู้จักมักคุ้นกับผู้หญิงในบาร์เบียร์เป็นอย่างดี และผู้หญิงหลายคนก็ยินดีเข้าไปนั่งพูดคุย หรือเล่นสติกเกอร์ด้วย อันเนื่องมาจากความคุ้นเคย การปฏิเสธการบริการลูกค้าชาวไทย จึงไม่ได้หมายถึงการไม่ต้อนรับ หากแต่หมายถึงการวางตำแหน่งแห่งที่ของลูกค้าชาวไทยว่าไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายในการแลกเปลี่ยนการบริการทางเพศ และผู้หญิงไม่ได้ประเมินว่าตนจะได้รับประโยชน์จากการนั่งดื่มด้วย การต้อนรับจึงดำเนินไปเพื่อแก้ขัดระหว่างที่รอลูกค้าตัวจริงเท่านั้น

บ่อยครั้งที่กลุ่มลูกค้าชาวเอเชียซึ่งมีลักษณะคล้ายคนไทยเข้ามานั่งในบาร์เบียร์ กลุ่มผู้หญิงจะพูดคุยถามไถ่กันว่า เป็นคนไทยหรือเปล่า หากพบว่าเป็นคนไทยก็จะปลีกตัวออกห่างไปทำกิจกรรมอื่น ๆ แทน ครั้งหนึ่งระหว่างที่ผู้ศึกษาทำงานในบาร์เบียร์ มีผู้ชายไทยวัย 50 ปีเศษเข้ามานั่งดื่มในบาร์เบียร์พร้อมลูกค้าฝรั่งนายหนึ่ง ทั้งคู่สั่งเบียร์ดื่ม ผู้หญิงในบาร์สองคนเข้าไปต้อนรับและนั่งดื่มด้วย เมื่อดื่มแรกผ่านไป ลูกค้าชาวไทย เริ่มเสียงดัง และคุยโวโอ้อวด ถามเรื่องราคาค่าบริการทางเพศด้วยเสียงอันดัง พร้อมกับยืนยันว่าตนยินดีจ่ายให้อย่างเต็มที่ นิด หญิงสาวที่ทำ

หน้าที่นั่งตีมีฝั่งเดียวกับลูกค้าชาวไทยลูกออกจากที่นั่งโดยไม่ใยดีกับการเลี้ยงตีมี การลูกออกมาเฉย ๆ ขณะที่ลูกค้าเลี้ยงตีมีถือเป็นกิริยาที่ไม่ควรทำ แต่ไม่มีคำตำหนิใด ๆ จากเจ้าของบาร์เบียร์ที่มองเห็นเหตุการณ์โดยตลอด ลูกค้าคนไทยไว้วางใจกับการผลไปของหญิงสาว แต่พนักงานส่วนใหญ่ในบาร์กลับมองลูกค้าชาวไทยผู้้นด้วยสายตาตำหนิและไม่แสดงท่าสนใจเขาอีก จนในที่สุดชายชาวไทยก็สั่งเก็บเงินและออกจากบาร์ไปตามลำพัง เหลือเพียงลูกค้าฝรั่งที่มาด้วยเท่านั้น

ตัวอย่างข้างต้น เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งที่แสดงถึงความ “ปากไม่ดี” ของผู้ชายไทยในสายตาของผู้หญิงบาร์เบียร์ นอกจากนี้ การที่ผู้ชายไทยเริ่มมาติดพันสาวบาร์เบียร์โดยเริ่มจากการเป็นลูกค้า และเมื่อมีความสัมพันธ์อื่น ๆ เกิดขึ้นนอกบาร์เบียร์ ฝ่ายชายจะแสดงความเป็นเจ้าของ โดยการมานั่งตีมีที่บาร์เบียร์ โดยไม่ได้เลี้ยงตีมีหญิงสาวหรือเปย์บาร์ออกไปนอกบาร์ ทำให้ผู้หญิงไม่มีโอกาสทำงานได้อย่างเต็มที่ และอาจมีการแสดงอาการหึงหวงขึ้นได้

การมานั่งตีมีพูดคุยกับผู้ชายในบาร์เบียร์นั้นถือเป็น “งานหลัก” ของผู้หญิงก็จริงอยู่ แต่กลุ่มลูกค้าชาวไทยกับชาวต่างประเทศมีความแตกต่างกันในรายละเอียดเป็นอย่างมาก กล่าวคือลูกค้าชาวต่างประเทศคือกลุ่มคนที่ผู้หญิงบาร์เบียร์จะหาผลประโยชน์ด้วยการแลกเปลี่ยนบริการ ขณะที่ลูกค้าชายชาวไทยถูกมองว่าเป็น “ผู้ชายไทยทั่วไป” ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีแต่จะหาผลประโยชน์จากตัวผู้หญิงเท่านั้น การนั่งตีมีของลูกค้าคนไทยคือการทอดสะพานเพียงชั่วคราวช่วยยามและทำยที่สุดคือการไป “นอนฟรี” กับชายไทยเท่านั้น อีกทั้งยังตามด้วยผลประโยชน์เรื่องเงินทองและการเอารัดเอาเปรียบแบบต่าง ๆ ในระยะยาว

การปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์กับลูกค้าชายชาวไทยจึงเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม ไม่ให้เกิดปัญหายืดเยื้อตามมา ความคิดเช่นนี้ไม่ปรากฏชัดเจนในกลุ่มผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มเข้าทำงานในบาร์เบียร์ (ดูรายละเอียดในเรื่องราวของก้อย บทที่ 4) แต่เริ่มชัดเจนมากขึ้นเมื่อผู้หญิงมีประสบการณ์การทำงานในบาร์เบียร์มาช่วงเวลาหนึ่ง ความคิดในลักษณะนี้ยังส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงมุมมองที่มีต่อการใช้ชีวิตคู่กับผู้ชายในเวลาต่อมาด้วย

รูปแบบที่สอง ความสัมพันธ์ในฐานะของเพื่อนชายที่หมายปอง แฟนหรือสามี

ไม่เพียงแต่การปฏิเสธการบริการทางเพศกับผู้ชายไทยเท่านั้นผู้หญิงบาร์เบียร์ที่มีประสบการณ์การทำงานบาร์เบียร์ช่วงเวลาหนึ่งจะเริ่มรักษาระยะห่างในการมีความสัมพันธ์ยืดเยื้อกับผู้ชายไทย หลังจากที่ผู้ศึกษาตัดสินใจเปลี่ยนสถานภาพตนเองจากลูกค้ามาเป็นพนักงานในบาร์เบียร์แห่งหนึ่ง เมื่อเอ่ยถามพนักงานทำนองที่ว่าเจ้าของบาร์จะยอมรับเข้าทำงานหรือไม่ มักจะได้รับคำตอบในเชิงหยอกล้อเป็นเสียงเดียวกันว่า “ที่นี่เขาไม่รับคนมีผิวหрок” และดูเหมือนจะเป็นจริงเช่นนั้นเมื่อเข้าไปทำหน้าที่เป็นพนักงานเช่นเดียวกับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ จึงได้เรียนรู้ว่า

ผู้หญิงที่ทำงานในบาร์เบียร์ส่วนใหญ่ไม่มีผู้ชายไทยเป็นแฟนหรือผัว ดังนั้นประโยคที่ว่า "มีผัว" จึงหมายถึง การมีความสัมพันธ์ที่ยึดเยื้อกับ "ผู้ชายไทย" เป็นการเฉพาะ ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับผู้ชายไทยเป็นตัวบ่งชี้ถึงความ "ไม่เข้าพวก" ในกลุ่มผู้หญิงบาร์เบียร์ หรืออีกนัยหนึ่งเหมือนกับการไม่รู้ซึ่งถึงสัจธรรมในด้านลบเกี่ยวกับผู้ชายไทย

"มาทำงานแบบนี้แล้วไม่ชอบคนไทย รู้สึกว่าผู้ชายไทยขี้เกียจ ฝรั่งที่น้อยไปด้วยส่วนใหญ่ดีนะ เรื่องดูถูกไม่มีหรอก ไม่เหมือนคนไทย"

น้อย สาวปราจีนบุรีวัยเบญจเพส มีประสบการณ์ในบาร์เบียร์มาได้ราวครึ่งปี เธอพูดถึงความคิดต่อผู้ชายไทยที่เปลี่ยนแปลงไป น้อยเล่าว่าเธอแต่งงานกับชายหนุ่มวัยใกล้เคียงกัน โดยฝ่ายชายเข้ามาช่วยทำงานในครอบครัว บ้านของเธอทำปลาร้าขายส่ง ทั้งคู่มีลูกสาวด้วยกันหนึ่งคน ปัจจุบันอยู่ที่บ้านของแม่เธอ น้อยพูดถึงอดีตสามีของเธอว่า

"เขาเป็นผู้ชายที่ขี้เกียจ เขาบอกว่าทำงานที่บ้านน้อยหนักเกินไป งานที่เขาต้องช่วยทำคือ ตักปลาร้าใส่บิ๊บบประมาณ 200 กว่าบิ๊บบ ทำแบบนี้อาทิตย์ละสองวันเท่านั้น แม่ของน้อยไม่ชอบคนขี้เกียจ แม่บอกว่า เลิกกับเขาเถอะ พอดีเขาไปเกณฑ์ทหารเป็นปี กลับจากเกณฑ์ทหารก็เลยเลิกกัน น้อยอยู่บ้านช่วยแม่อีกหลายปี แต่อยากออกมาข้างนอกและไปเจอแฟนคนไทยคนหนึ่ง มาอยู่เชียงใหม่ด้วยกัน เขาเป็นคนที่นี่ แต่แม่ของแฟนไม่ชอบน้อย คบ ๆ กันไปก็เลยเลิก"

หลังจากเลิกกับแฟนคนไทย ญาติห่าง ๆ ของน้อยได้แนะนำเธอไปทำงานที่บาร์ญี่ปุ่นแห่งหนึ่ง เธอทำงานได้ราวสามเดือน ก็มีเพื่อน ๆ แนะนำให้มาทำงานที่บาร์เบียร์ แห่งแรกอยู่ได้ราวสองเดือน ก็ลาออก เนื่องจากเจ้าของบาร์โกงค่าตี้มและค่าเปย์บาร์ น้อยจึงได้มาสมัครเป็นพนักงานที่ จัสมินบาร์ ตอนนั้นเธอไม่มีแฟน และผัวคนไทยแล้ว หากแต่แอบซุกซ่อนหนุ่มตะวันตกไว้ในใจหนึ่งคน

สำหรับสาวเชียงใหม่รายชื่อนิด เป็นหญิงสาวเพียงคนเดียวในบาร์เบียร์ที่มีแฟนหนุ่มคนไทย ก่อนจะเข้าทำงานในบาร์เบียร์และยังคงคบหากันอยู่ช่วงเวลาหนึ่งระหว่างทำงานบาร์ เธอเล่าว่า เธอมีแฟนหนุ่มคนไทยในวัยไล่เลี่ยกันตั้งแต่ก่อนเข้ามาทำงานบาร์เบียร์ โดยปกติแฟนหนุ่มจะมารับเธอในช่วงตีสี่ หลังเลิกงาน หากมาถึงไม่พบเธอก็เป็นอันรู้กันว่า เธอออกไปกับลูกค้า เมื่อถามเธอว่าแฟนหนุ่มแสดงความรู้สึกอย่างไรที่เธอมาทำงานบาร์เบียร์ นิดตอบว่า

"เขาไม่ว่าอะไรนะ เขาเข้าใจ ไร่ พี่ คนสมัยนี้ระดับดารา นางสาวไทยอะไร ก็แบบนี้ เยอะแยะ อาจจะมีหึงอะไรบ้าง เวลาเราออกไปกับแขก เขามารับไม่เจอ กลับไปที่ห้องเราก็ปลอบใจเขาหน่อย นิดกับเขาตกลงกันว่า ถ้าเขามีอะไรกับใคร ให้บอก ถ้าไม่รู้เรื่อง เจ็บทั้งคู่ เขาเป็นคนน่ารักแต่เวลาทะเลาะกัน ก็น่าดู ครั้งหนึ่ง ไปดิสโก้ เขาพูดอะไรเหมือนหึงเราเกี่ยวกับเรื่องที่เรากำลังทำงาน เขาพูดว่า เอาเงินไปหาร้อยบาทแล้วเลิกกัน เราก็บอกว่า ค่าตัวฉันมีแค่หาร้อยบาทหรือ

แล้วตบหน้าเขาไปหนึ่งขาด” นิดเป็นพนักงานคนเดียวในจัสมินบาร์ที่มีแฟนหนุ่มคนไทยเป็นเรื่องเป็นราว แต่หลังจากนั้นอีกราวสามเดือน นิดเลิกกับแฟนหนุ่มคนไทยรายนี้ และไม่ได้มีแฟนคนไทยรายไหนเข้ามาทดแทนอีก

ประสบการณ์ด้านลบเกี่ยวกับผู้ชายไทยที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงบาร์เบียร์ถูกทำให้ชัดเจนมากขึ้น เมื่อผู้หญิงนำมาเปรียบเทียบกับผู้ชายฝรั่ง ผู้หญิงบาร์เบียร์หลายคนรู้สึกว่าผู้ชายฝรั่งพูดจริง ทำจริง ซึ่งแสดงถึงความรับผิดชอบที่ขาดหายไปในตัวผู้ชายไทยที่พวกเขาเจอ รู้จัก น้อยแล้วถึงตัวอย่าง การแสดงออกถึงความรับผิดชอบว่า

“มีแขกคนหนึ่ง ไปกับเขาหลายคืนติดกัน แล้วพอดีเขาจะไปเที่ยวกับเพื่อน เขาบอกเราว่า อย่าไปกับแขกนะ น้อยบอกเขาว่าถ้าไม่ไปกับแขกแล้วจะเอาเงินที่ไหนกิน เขาบอกว่า จะจ่ายเงินให้เขาไม่อยู่สามวัน เขาจะจ่ายให้สามพันบาทแล้วออกค่าห้องพักให้ด้วย แล้วพอเขาจะไปเที่ยวจริงก็จ่ายเงินให้ตามนั้น ตอนแรกน้อยไม่เชื่อว่ามันจะพูดจริง ทำจริง แต่มันก็ทำอย่างที่พูด หรือบางคนที่อยู่กับมันหลายวัน มันบอกว่าซากลบจะซื้อทองให้ มันก็ซื้อให้จริง ๆ แหะละ พี่ว่าแบบนี้ผู้ชายไทยมันจะทำตามที่พูดเหอ น้อยว่าไม่มีทางเหอ”

ประสบการณ์ตรงจากการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า และคำบอกเล่าของเพื่อนร่วมงาน ช่วยทำให้ผู้หญิงเกิดความเชื่อมั่นในตัวผู้ชายฝรั่งมากขึ้น นอกจากการพูดจริงทำจริงของลูกค้าฝรั่งบางคนแล้ว ค่าของเงินตะวันตกที่สูงกว่าค่าเงินบาททำให้ลูกค้าฝรั่งจ่ายคล่องมือตามคำเรียกร้องของผู้หญิงโดยไม่ต้องใคร่ครวญมากนักหากเขาพึงใจ ผลพวงจากการแสดงออกเหล่านี้ นอกจากจะทำให้ผู้หญิงตั้งข้อรังเกียจในตัว “ผู้ชายไทย” ในความหมายโดยรวมที่ไม่จำเพาะเป็นตัวบุคคลแล้ว ยังทำให้ผู้หญิงบาร์เบียร์เริ่มมีความคิด ความรู้สึก และความหวังใหม่ ๆ ต่อผู้ชายฝรั่งอีกด้วย

2.2 การกำหนดค่าบริการ ระยะเวลาและที่พักในการให้บริการ

ดังที่ได้นำเสนอไปในบทที่สองถึงค่าตอบแทนที่พนักงานบาร์เบียร์ได้รับซึ่งแบ่งออกเป็นสามส่วน สองส่วนแรกเป็นรายรับที่เจ้าของบาร์เบียร์เป็นฝ่ายกำหนด ได้แก่ ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั่งดื่มกับลูกค้า โดยปกติจะได้รับดื่มละ 20 บาท ส่วนที่สองเป็นค่าเปย์บาร์ราว 200 บาท หากลูกค้าคนใดต้องการชักชวนพนักงานออกไปนอกบาร์ ต้องจ่ายให้ทางบาร์ในจำนวนเงินดังกล่าว โดยที่พนักงานจะได้รับ 50 บาท ในจำนวน 10 ครั้งแรกของการเปย์บาร์ เมื่อเข้าสู่ครั้งที่ 11 เจ้าของบาร์จะจ่ายให้พนักงาน 100 บาท เจ้าของบาร์จะบันทึกข้อมูลเหล่านี้ไว้ และพนักงานสามารถตรวจดูได้ในวันถัดมา สำหรับส่วนที่สามจะเป็นค่าตอบแทนที่พนักงานได้รับจากการบริการที่ตกลงกับลูกค้า ต่างหากเต็มจำนวน อย่างไรก็ตามมีการกำหนดราคาบริการอันเป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไป กล่าวคือ ในฤดูกาลที่มีนักท่องเที่ยวมาก ตั้งแต่ปลายเดือนกันยายนจนกระทั่งเดือน

เมษายน ค่าบริการแบบซ็อตใหม่ประมาณ 1,000 บาทขึ้นไป หากเป็นบริการค้างคืนประมาณ 1,500 บาท สำหรับฤดูกาลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย ค่าบริการจะลดลงเกือบครึ่งหนึ่ง อัตราค่าบริการดังกล่าวไม่ได้มีเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร แต่ขึ้นอยู่กับ การต่อรองกันเองระหว่างผู้หญิงกับลูกค้า

“ถ้ามันพูดว่า ยูวอน โก วิท มี หรือว่า ไอ ยูวอน ทู โก โฮม ยู ยูวอน โก วิท มี เราก็บอกมันว่า ซ็อตใหม่ วันทาวชั่นบาท ออลไนท์ วันทาวชั่นไฟอันเด็ดบาท ถ้าไม่ได้ตามนี้ น้อยก็ไม่ไป แต่ถ้าเคยไปมาแล้ว ก็ไม่ต้องตกลงราคากันอีก” น้อย สาวปราจีนบุรี บอกเล่าถึงขั้นตอนการเจรจาตกลงราคาค่าบริการกับลูกค้า การเจรจาเกิดขึ้นหลังจากผ่านการนั่งดื่มพูดคุยกันมาช่วงเวลาหนึ่ง ในกรณีลูกค้าหน้าใหม่ ผู้หญิงจะประเมินแล้วว่าจัดอยู่ในกลุ่มใด มีความใจดีมากน้อยแค่ไหน

การตัดราคาค่าบริการในกลุ่มเพื่อนร่วมงาน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในบาร์เบียร์ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การคำนวณผลประโยชน์ที่จะได้รับของผู้หญิงแต่ละคน ดังเช่น ในกรณีของสา หญิงสาวชาวลือชัย 27 ปี กับลูกค้าหนุ่มชาวฝรั่งเศส เธอเข้าหาลูกค้าในเวลาไล่เลี่ยกับสร้อย เพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง แต่แล้ว ชายหนุ่มเป็นฝ่ายเลี้ยงดื่มเธอและตัดสินใจเปย์บาร์เธอออกไปกับเขาเพื่อฟังเพลงในร้านอาหารแห่งหนึ่ง และจบท้ายด้วยการให้บริการทางเพศ เธอได้รับค่าตอบแทน 1,500 บาทตามที่ตกลงกัน คำวันถัดมา หนุ่มฝรั่งเศสกลับมาที่บาร์อีกครั้งและยังคงนั่งดื่มกับเธอ โดยที่เพื่อนร่วมงานคนเดิมแวะเวียนเข้ามาทักทายกับเขาเป็นครั้งคราว ในที่สุดชายหนุ่มบอกเธอว่า จะเปย์บาร์เธออีกในค่า คินนี้แต่ขอต่อรองค่าบริการลดลงเหลือ 1,000 บาท เธอบอกว่า 1,000 บาท สำหรับการบริการแบบ ซ็อตใหม่ แต่ถ้าอยู่ด้วยกันถึงเช้า จะต้องเป็นราคาเดิม ในที่สุดชายหนุ่มหยุดเลี้ยงดื่มเธอและหันมา เลี้ยงดื่มเพื่อนร่วมงานที่ทักทายกับเขาตั้งแต่เมื่อคินนี้ ก่อนที่ทั้งคู่จะลงท้ายด้วยการเปย์บาร์ออกไป สาเดินมาบอกลาและส่งยิ้มให้ ชายหนุ่มบอกกับเธอว่า สร้อย เพื่อนร่วมงานของเธอยินดีออกไปกับ เขาด้วยค่าบริการหนึ่งพันบาทแบบค้างคืนตามที่เขาต้องการ

เมื่อถาม สา ถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เธอบอกว่า ไม่เป็นไร เพราะเธอก็ไม่ได้ติดอกติดใจ ลูกค้ารายนี้มากนัก อีกทั้งเธอก็คิดว่า หากเธอนั่งอยู่ที่บาร์เบียร์ต่อไป เธออาจจะได้ออกไปบริการ แบบซ็อตใหม่ในช่วงเวลาสั้น ๆ และได้ค่าตอบแทนตามที่เธอต้องการ ขณะที่สร้อย สาวพะเยาวัย 28 ปี ผ่านการทำงานในบาร์เบียร์มาเกือบปี ยอมรับว่า เป็นเรื่องจริง ที่เธอลดค่าบริการให้ลูกค้า ชาว ฝรั่งเศสเหลือ 1,000 บาท เพราะหลังจากที่เธอพูดคุยกับเขาทำให้รู้ว่า เขาจะอยู่เที่ยงใหม่อีก หลายวัน

“เขาบอกว่าจะอยู่อีกหลายวัน สร้อยชอบแบบอยู่กับแขกคนเดียวหลาย ๆ วัน ไม่อยาก เปลี่ยนคนบ่อย ๆ ถึงเงินอาจไม่ดีเท่าไร แต่ถ้าอยู่หลายวัน ก็คุ้มกว่า แล้วส่วนใหญ่แขกก็จะติด

สร้อยด้วย และสร้อยก็ไม่อยากได้แบบเบ๊บ ๆ” สร้อยพาลูกค้าชาวฝรั่งเศสรายนี้ออกเที่ยวในตอนกลางวันและกลางคืนมานั่งตีกับเธอที่บาร์เปียร์อีกหลายวันตามที่เธอคาดการณ์ไว้

สำหรับผู้หญิงบริการที่มีประสบการณ์ในการทำงานระยะเวลาหนึ่งส่งผลให้พวกเขาสามารถประเมินและเลือกลูกค้าได้รวมทั้งมีความกล้าเพียงพอที่จะเพิ่มการขายบริการโดยการออกเที่ยวกับลูกค้าในช่วงเวลาหนึ่งซึ่งแตกต่างจากผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานในบาร์เปียร์ การตัดสินใจออกไปฮอติเดย์กับลูกค้าเป็นเรื่องที่มีความเสี่ยงค่อนข้างสูง เนื่องจากผู้หญิงใช้เวลาตามลำพังกับลูกค้าในต่างถิ่นซึ่งโดยมากมักเป็นจังหวัดอื่น ๆ ในภาคเหนือและบางครั้งอาจไปไกลถึงจังหวัดท่องเที่ยวริมทะเลทางภาคตะวันออกและภาคใต้ ผู้หญิงจึงต้องประเมินเป็นอย่างดีพอสมควรแล้วว่าลูกค้ามีลักษณะอย่างไรและพวกเขามีความพึงพอใจในด้านใดด้านหนึ่งเล็กน้อยเพียงใด เช่น ความพอใจในรูปร่างหน้าตา หรือความมั่นใจในการเอาใจใส่ดูแลหลังจากที่ทำความรู้จักในช่วงเวลาสั้น ๆ ระหว่างการขายบริการแบบชั่วคราว ตลอดจนความพึงพอใจในเรื่องทางเศรษฐกิจ

มักเป็นที่รู้กันในบาร์เปียร์ว่าผู้หญิงคนใดมีรสนิยมในการเลือกลูกค้าหรือนิยมการให้บริการในลักษณะใด ผู้หญิงจำนวนหนึ่งมีความต้องการเช่นเดียวกับสร้อย คือเลือกลูกค้าที่มีแนวโน้มจะพักอยู่ในเชียงใหม่หลายวันและเธอพยายามหาวิธีที่จะทำให้ลูกค้าพึงใจและอยู่กับเธอติดต่อกันหลายวันหรือชวนเขาไปเที่ยวยังสถานที่ต่าง ๆ

ขณะที่ผู้หญิงบางคนนิยมการบริการแบบช็อตไทม์ (short time) ดังเช่นในกรณีของนิต บ่อยครั้งที่เธอมักเลือกสถานที่บริการเป็นห้องพักของตนเอง เธอให้เหตุผลว่าสะดวกกับตัวเธอมากกว่า หลังจากเสร็จสิ้นธุรกิจ เธอสามารถแต่งกายชุดใหม่และกลับไปบาร์เปียร์อีกครั้ง สำหรับการเจรจาในเรื่องราคาของนิตไม่แตกต่างจากหญิงบริการที่มีประสบการณ์คนอื่น ๆ

“เราต้องตกลงกันก่อนอยู่แล้ว ยิ่งถ้าเพิ่งเจอกันครั้งแรก ต้องบอกเขาให้ชัดเจนว่า ช็อตไทม์เท่านั้นนะ ไปที่ห้องพักฉันก็ได้สะดวกดี คุณจะได้ไม่ต้องเสียค่าที่พักให้ฉันเพิ่ม เราคิดว่า ไปที่ห้องเราเขาก็ประหยัดเงิน เอาเงินนั้นมาให้เราดีกว่า และเราก็สะดวก รู้ว่าอะไรเป็นอะไร เพราะเป็นห้องของเราเอง สะอาดกว่าด้วย บางทีถ้าเจอแขกที่เราถูกใจ ก็ไปค้างคืนก็มี แต่ไม่บ่อยเท่าไร”

โดยปกติ การเลือกที่พักในการบริการทางเพศ มักจะเป็นไปใน 3 ลักษณะด้วยกัน

ลักษณะแรกคือไปยังที่พักของลูกค้า สถานที่พักบางแห่งไม่ยินยอมให้มีหญิงบริการเข้าไปในห้องพัก ขณะที่บางแห่งต้องเสียค่าบริการในการนำผู้อื่นเข้าห้องพักด้วย ที่พักของลูกค้าแบ่งออกเป็นหลายระดับ เช่น โรงแรมระดับห้าดาว โรงแรมขนาดกลาง ขนาดเล็ก ตลอดจนเป็นห้องพักในเกสเฮ้าส์เล็ก ๆ การให้บริการยังที่พักของลูกค้า ผู้หญิงจะมีความเสี่ยงมากกว่าเนื่องจากต้องตกอยู่ในสภาพของผู้ตามและไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงแรมที่ค่อนข้าง

หรูหรา ด้านหนึ่งก็เป็นโอกาสที่ผู้หญิงจะได้รับประสบการณ์ในที่แปลกใหม่ที่โดยลำพังตัวเอง ไม่มีโอกาสมาเยือน แต่ในอีกด้านหนึ่ง ผู้หญิงต้องเผชิญกับปฏิกิริยาของบุคคลที่เกี่ยวข้อง และปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เธอไม่สามารถควบคุมได้ เช่น ครั้งหนึ่ง เจ้าหน้าที่โรงแรมถามถึงบัตรประจำตัวประชาชนของผู้หญิงบริการชาวลิชัว ซึ่งเธอไม่มี สร้างความกังวลใจให้กับตัวเธอในการติดต่อกับเจ้าหน้าที่โรงแรมและลูกค้าเป็นอย่างมาก ในที่สุดเธอจึงสร้างเรื่องว่า เธอไม่ได้นำบัตรประชาชนติดตัวมา

อีกความรู้สึกหนึ่งที่สร้างความอึดอัดใจให้กับผู้หญิงคือ เมื่อเสร็จสิ้นการให้บริการ ผู้หญิงจะต้องออกจากโรงแรมตามลำพัง ในช่วงระหว่างที่เธอเดินอยู่ภายในโรงแรม จนกระทั่งออกมามีหน้าโรงแรมเพื่อเรียกรถให้กลับมาส่งยังที่พักหรือที่บาร์เบียร์ เป็นช่วงที่ผู้หญิงอึดอัดกับภาวะที่ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับตนเอง หากสถานที่พักของลูกค้าเป็นโรงแรมที่เธอคุ้นเคย การควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ก็จะเป็นไปได้สะดวกมากขึ้น

บ่อยครั้งที่ลูกค้ามาเที่ยวบาร์เบียร์สองคนและซื้อบริการผู้หญิงไปเป็นคู่ โดยที่ผู้หญิงทั้งสองคนมีความสนิทสนมกัน ความรู้สึกปลอดภัยในตัวผู้หญิงจะมีมากขึ้น และบางครั้งการมีเพศสัมพันธ์ของทั้งสองคู่เกิดขึ้นในห้องพักเดียวกัน โดยที่ผู้หญิงซึ่งมีประสบการณ์จะไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจในเรื่องนี้แต่ประการใด

ลักษณะที่สอง คือโรงแรมกึ่งเกสเฮ้าส์หลายแห่งบริเวณประตูท่าแพ หรือโรงแรมในแถบรอบนอกเมือง จัดบริการสถานที่ไว้สำหรับกิจกรรมดังกล่าวเป็นการเฉพาะ ผู้หญิงส่วนใหญ่จะรู้จักคุ้นเคยกับสถานที่เหล่านี้และสามารถเสนอให้ลูกค้าได้ โดยมากจะเลือกโรงแรมที่อยู่ใกล้สถานที่ทำงาน เมื่อเสร็จภารกิจ ราวหนึ่งถึงสามชั่วโมง สำหรับการบริการแบบช็อตใหม่ ผู้หญิงจะหวนกลับมายังบาร์เบียร์อีกครั้ง ผู้หญิงหลายคนให้ความเห็นว่า การไปยังโรงแรมชั่วคราวแบบนี้มักเลือกไปกับลูกค้าที่เพิ่งรู้จักกันใหม่ ๆ หรือลูกค้าขาจร ซึ่งถือว่าการให้บริการทางเพศชั่วคราวแล้วความสัมพันธ์ก็สิ้นสุดลง

ลักษณะที่สาม คือการที่ผู้หญิงเสนอที่พักของตนเองให้กับลูกค้า ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่เลือกเสนอที่พักของตนเองบริการลูกค้าดังเช่นในกรณีของนิตนั้น มักเป็นผู้หญิงที่มีห้องพักอยู่ใกล้กับบาร์เบียร์ และพักอยู่คนเดียว ห้องพักค่อนข้างสะดวกสบายและไม่มีปัญหาในเรื่องการพาคนนอกเข้าไปยังที่พักของพวกเขา

เหตุผลประการแรกที่กลุ่มผู้หญิงนิยมเสนอห้องพักให้ลูกค้าคือ พวกเขาไม่ต้องไปเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ถูกเจ้าหน้าที่โรงแรมปฏิเสธ เนื่องจากโรงแรมหลายแห่งไม่ให้ผู้หญิงบริการเข้าไปพัก และลูกค้าไม่รู้ในเรื่องนี้ เมื่อไปถึงอาจเกิดปัญหาอื่น ๆ ที่ต้องทำให้เสียเวลาตามมา เหตุ

ผลประการที่สอง หากโรงแรมยอมให้ผู้หญิงเข้าไปพัก ลูกค้าอาจต้องเสียเงินเพิ่ม แทนที่เงินจำนวนนั้นจะกลายเป็นค่าทิป สำหรับพวกเธอ แต่ต้องกลับกลายเป็นการเพิ่มรายจ่ายให้กับลูกค้าโดยไม่จำเป็น เหตุผลประการที่สามที่อาจกล่าวได้ว่ามีความสำคัญที่สุด คือการเป็นฝ่ายควบคุมและสามารถกำหนดระยะเวลาในการบริการ ดังเช่นความเห็นของน้อย

“ไปที่ห้องเรามันดีกว่า เพราะว่าเสร็จแล้ว มันจะได้รีบไปเร็ว ๆ เราก็บอกมันว่า เราต้องออกไปทำงานแล้ว ถ้าไปโรงแรมต้องมานั่งคุยอะไรกันต่ออีก ไม่อยากอยู่กับแขกนาน ๆ ก็เลยเรียกไปที่ห้องเรา” การพาลูกค้าไปที่ห้องพักทำให้พวกเธอสามารถที่จะจัดแจงกิจกรรมต่าง ๆ ได้ถนัดถนี้อย่างรู้สึกปลอดภัย และภายหลังเสร็จภารกิจสามารถอาบน้ำแต่งตัวชุดใหม่ออกมาที่บาร์เพื่อทำงานต่อ หรือพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานต่อไปได้

ความพยายามของผู้หญิงในการต่อรองกับลูกค้านับตั้งแต่การต่อรองในเรื่องค่าบริการระยะเวลาในการบริการ ตลอดจนที่พักต่าง ๆ ตามเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยของผู้หญิงแต่ละคน เป็นปรากฏการณ์ด้านหนึ่งของผู้หญิงในการจัดการภาพลักษณ์ของตนเองในฐานะที่เป็น ผู้หญิงบาร์เบียร์ที่มองการบริการต่าง ๆ เพื่อแลกกับผลประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับจากลูกค้า

ด้วยตรรกะที่ว่า “การไปนอนฟรี ๆ “ เป็นความโง่ และเป็นเรื่องน่าอับอายหากเพื่อนร่วมงานหรือเจ้าของบาร์รับรู้ ทำให้ผู้หญิงที่ผ่านประสบการณ์ในการทำงานมาช่วงเวลาหนึ่งจะมีมุมมองต่อการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าเพื่อแลกกับเงินตราว่าเป็นงานหลักอย่างหนึ่งของตนเองอย่างตรงไปตรงมาเมื่อต้องเข้าสู่สถานการณ์ต่อรองในเรื่องราคากับลูกค้า ผู้หญิงจึงสามารถแสดงออกตามเป้าหมายอย่างแข็งขัน

3. การแสดงออกของผู้หญิงในสถานการณ์ต่าง ๆ

การเปิดฉากเจรจาต่อรองทั้งในเรื่องอัตราค่าบริการและระยะเวลาในการให้บริการระหว่างผู้หญิงบาร์เบียร์กับลูกค้าจะทำให้ภาพลักษณ์ของผู้หญิงเด่นชัดมากขึ้นในฐานะของผู้หญิงบริการการแสดงตัวตนในลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นในช่วงเวลาสั้น ๆ ภายใต้สถานการณ์ของการตกลงเงื่อนไขการทำ “ธุรกิจ” ที่พยายามรักษาผลประโยชน์ของผู้หญิงเท่านั้น แต่การแสดงออกของผู้หญิงมีภาพลักษณ์อื่น ๆ ซ้อนทับอยู่อย่างแยกย่อยจนกระทั่งทำให้ผู้ชายฝรั่งรู้สึกสับสน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงออกที่บ่งบอกถึงความชมชอบในตัวลูกค้า ซึ่งยุทธวิธีเช่นนี้นำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์ในเชิงคู่สาว (Cohen, 1999: 160-161)

การนำเสนอเนื้อหาในส่วนนี้จะเป็นการนำเสนอตามสถานการณ์ต่าง ๆ ภายใต้แนวคิด Impression Management ของ Goffman ที่เสนอว่า การสร้างภาพลักษณ์เป็นกระบวนการทาง

สังคมที่เต็มไปด้วยการตอรองระหว่างคู่ปฏิสัมพันธ์ ตัวตน (self) ที่แสดงออกของผู้หญิงบาร์เบียร์ จึงถือเป็นผลผลิตจากคู่ปฏิสัมพันธ์ สถานการณ์และฉากทางสังคมที่เกี่ยวข้อง และเพื่อให้เห็นถึง ชุดความคิด อารมณ์ความรู้สึกเบื้องหลังการจัดการภาพลักษณ์ต่าง ๆ ของผู้หญิงบาร์เบียร์ที่มีทั้ง ลักษณะร่วมบางอย่างภายใต้บรรทัดฐานแบบใหม่ในโลกบาร์เบียร์และขณะเดียวกันก็มียุทธวิธี เฉพาะของผู้หญิงแต่ละคนที่มีปูมหลังและเป้าหมายแตกต่างกันไป จึงเลือกนำเสนอเป็นกรณีศึกษาของผู้หญิงบาร์เบียร์ 6 กรณีด้วยกัน

ชีวิตอิสระของนิต

นิตมักจะ "ได้แซก" ระหว่างการเล่นสไนก์เกอร์ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เธอมีฝีมืออยู่ในอันดับต้น ๆ ของร้าน รูปร่างของเธอค่อนข้างอวบเล็ก นิตไม่ยอมให้เครื่องเคราบนใบหน้าที่ติดตัวมาแต่กำเนิด มาเป็นอุปสรรคต่อความสวยงามร่วมสมัย เธอจัดแจงนำเงินที่เก็บหอมรอมริบมาได้ทำศัลยกรรม เสริมจมูกจากที่ไว้ตั้งให้โด่งขึ้นพองาม พร้อมกับเปลี่ยนรูปโฉมของคางที่กางออกเสียใหม่เพื่อให้ได้ วงหน้าเป็นรูปไข่ โฉมใหม่ของนิต ทำให้คนที่มองดูเธอผิวเผินอาจเข้าใจผิดว่าเป็นสาวญี่ปุ่น เธอ แต่งตัวหลายสไตล์ มีหลายบุคลิก บางวันดูปราดเปรี้ยว บางวันออกแนวเซ็กซี่ขึ้นอยู่กับการแต่ง กายและการวางกิริยาท่าทาง เธอบอกว่า "ต้องดูว่าแซกเป็นแบบไหน บางคนเขาเป็นผู้ใหญ่ เราก็ ต้องวางมาดขรึมหน่อย บางคนตลก เราก็บ๊อง ๆ ด้วย"

คืนวันหนึ่ง นิตเล่นสไนก์เกอร์คู่กับหนุ่มอังกฤษที่มานั่งดื่มที่บาร์ติดต่อกันหลายวัน ชายคนนี้ มักเลือกเครื่องดื่มเป็นเหล้าซูด เมื่อผู้หญิงคนใดแวะเวียนไปทักทาย เขามักจะชวนให้ดื่มเหล้าด้วย แต่ผู้หญิงทุกคนรู้ว่า หากเธอดื่มเหล้าของลูกค้า เธอจะไม่ได้ค่าดื่ม เว้นเสียแต่ว่าลูกค้าต้องสั่งดื่ม ให้เธอเป็นการเฉพาะ ผู้หญิงหลายคนพลาดการได้ดื่มจากลูกค้าหนุ่มอังกฤษรายนี้ เมื่อนิตและ ลูกค้ารายนี้ประลองฝีมือและนิตเป็นฝ่ายชนะ เธอเสนอให้ชายหนุ่มเลี้ยงดื่มและเขาตอบตกลง นิต นั่งดื่มสลักับการออกไปเป็นคู่เล่นสไนก์เกอร์ คืนนั้นเธอได้ดื่มจากเขาสวมดื่ม และเปย์บาร์ออกไป ด้วยกัน ราวหนึ่งชั่วโมงเศษ นิตกลับมาที่บาร์พร้อมเสื้อผ้าซูดใหม่ ผัดหน้าทาแป้งดูสดใส ขณะที่ ลูกค้าของเธอดูอารมณ์ดีและมานั่งดื่มต่อตามลำพังเช่นเดิม ส่วนนิต เธอมีลูกค้าขาประจำมาหาที่ บาร์ เธอไปนั่งดื่มพูดคุยโดยไม่ได้สนใจลูกค้าที่เพิ่งออกไปด้วยกันอีกเลย

เมื่อถามนิตว่า เคยมีปัญหาลูกค้าแสดงอาการหึงหวงเธอหรือไม่ เธอตอบว่า "เรามา ทำงานเพราะเงินนะ มาบริการลูกค้า บางทีลูกค้ามาโอดครวญหรือต่อว่าที่มาถึงแล้วไม่เจอเรา เพราะเราไปกับลูกค้าคนอื่น นิตจะพูดเลยว่า ผู้หญิงที่นี่ทุกคนมาทำงานเป็นกะหรี่ นะ ไม่ได้เป็น เมียของใคร"

ไม่ใช่ทุกครั้งที่คุณหญิงทุกคนจะแสดงกิริยาตอบโต้ในสถานการณ์ที่เกิดการหึงหวงเช่นนี้ ความเข้มข้นของการตอบโต้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และลูกค้า เช่น ผู้ชายคนนั้นมีศักยภาพด้านการเงินหรือเธอคนนั้นมีใจปฏิบัติตอบเพียงใด ในหลายกรณีที่ผู้หญิงดูแลลูกค้าตามปกติแต่มีลูกค้าบางคนแสดงความเป็นเจ้าของเรื่อร่าง หัวใจหรือการกระทำของเธอ เธอจะตอบโต้ทันทีเพื่อประกาศให้รู้ว่าไม่มีผู้ชายคนใดผูกขาดการเป็นเจ้าของเธอ แต่การแสดงออกเช่นนี้เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้หญิงผ่านประสบการณ์มาแล้วว่า ผู้ชายฝรั่งหลายคนปากหวาน หลอกให้เธอแอบเชื่อและในที่สุดก็พบกับความผิดหวัง

นอกจากนี้ การใช้คำเรียกตนเองว่า “กะหรี” ซึ่งไม่ได้ถูกกล่าวถึงในสถานการณ์ปกติ กลับถูกนำมาใช้ในสถานการณ์ที่ผู้หญิงต้องการตอบโต้การผูกขาดความเป็นเจ้าของเรื่อร่างและการแสดงอำนาจเหนือตัวผู้หญิง ซึ่งผู้หญิงจัดวางสถานะผู้ชายที่มาใช้บริการว่าเป็นเพียงลูกค้าที่ความสัมพันธ์สิ้นสุดลงภายหลังการซื้อขายบริการเท่านั้น

นิตเล่าว่าเธอรู้สึกพิเศษกับลูกค้าบางคน เช่นรายล่าสุดเป็นชาวนิวซีแลนด์ ได้รู้จักกันสองสามวัน ไปด้วยกันแบบค้างคืน น้อยครั้งนักที่หญิงสาวผู้นี้จะเลือกเสนหรือรับการบริการลักษณะนี้ เธอถูกใจเขามาก

“หน้าตาน่ารักแล้วก็นิสัยดี เขาเทคแคร์นิดตีมากเลยนะ สุขภาพ ก็ขอที่อยู่ทางอีเมลติดต่อกัน เขาให้รูปไว้ คุยกันแบบเพื่อนมากกว่า แต่ก็ประทับใจ”

นิตแวะเวียนไปเช็คอีเมลล์หลายครั้งหลังจากที่หนุ่มนิวซีแลนด์กลับประเทศ แล้ววันหนึ่งเธอก็สมหวัง ได้รับข้อความจากเขา เขาเล่าถึงการกลับไปทำงานที่นาเพื่อหนายอีกครั้งหลังจากหยุดพักมาหลายสัปดาห์ ไม่มีเนื้อความพิเศษ และลงท้ายว่าคิดถึงเธอ นิตนำข้อความที่พิมพ์จากร้านอินเตอร์เน็ตแอบให้ผู้ชายอ่าน เธอบอกว่า ไม่อยากให้ใครรู้เรื่องว่าเธอรู้สึกพิเศษกับหนุ่มรายนี้พอสมควร หลายครั้งเธอรู้สึกว่ามีอารมณ์อบอุ่นเมื่อได้อยู่ใกล้กับลูกค้าที่มีบุคลิกเป็นผู้ใหญ่ เช่นครั้งหนึ่งขณะที่เธอกำลังขังใจว่าจะซื้อโทรศัพท์มือถือดีหรือไม่ เธอเล่าเรื่องนี้ให้ลูกค้าฟัง เธอว่าไม่ได้ตั้งใจจะถามความเห็นอะไรมากมาย เพียงแต่เป็นการชวนสนทนาเท่านั้น แต่แล้วลูกค้าซึ่งอยู่ในวัย 40 ปี เศษ กลับให้คำแนะนำแก่เธออย่างเอาจริงเอาจังว่า ควรจะเก็บเงินไว้ การซื้อโทรศัพท์มือถือมีแต่รายจ่ายเท่านั้น เธอรู้สึกดีมากที่สุดที่ได้รับการพูดคุยแสดงความจริงใจ

“แขกหลายคนเขาคินะ สอนเราเรื่องนั้นเรื่องนี้ พุดอะไรที่จริงใจ”

หลายครั้งคำพูด คำตักเตือนหรือการปฏิบัติตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ของลูกค้าที่แสดงถึงความใส่ใจและความจริงใจไม่ยอมมอบให้โดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ได้กลายเป็นน้ำทิพย์ขลอมจิตใจผู้หญิงบาร์

เบียร์ที่ภาพลักษณ์ภายนอกถูกตีตราไว้ว่าเป็นผู้หญิงกร้านโลก หวังแต่จะกอบโกยเงินทองจากผู้ชายโดยหาความจริงใจใด ๆ ไม่ได้

ขณะที่ผู้หญิงในบาร์ส่วนใหญ่เชื่อว่า ความมีเสน่ห์ในตัวของผู้หญิงแต่ละคนวัดได้จากการที่มีลูกค้าประจำมาติดพันหรือมีคนรับเลี้ยงดูส่งเสียเงินทอง แต่สำหรับนิตในระหว่างที่เธอยังไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นถึง "เสน่ห์" ตามบรรทัดฐานดังกล่าว เธออธิบายเกี่ยวกับตนเองว่า

“ไม่ใช่ที่ไม่มีแขกมาชอบนะ แต่นิตไม่อยากให้ใครมาแสดงท่าเป็นเจ้าของ ทำไปเรื่อย ๆ เราก็ได้เงินของเรา”

เธอบอกว่าตัวเธอไม่ได้มีภาระรับผิดชอบมากมายดังเช่นเพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่เผชิญอยู่ เธอทำงานด้วยความหวังว่าจะเก็บเงินสักจำนวนหนึ่งเพื่อนำไปทำธุรกิจขายเสื้อผ้าของตนเอง ซึ่งเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมาก็ยังไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ส่วนใหญ่เธอใช้เวลาว่างในช่วงบ่ายหลังตื่นนอน ดูวิดีโอในห้องพัก ออกเที่ยวตามดิสนีย์แลนด์บ่อยครั้งหลังเลิกงาน และบางครั้งเธอรู้จักตนเองจากการไปเที่ยวโดยไม่มีการทำงานเข้ามาเกี่ยวข้อง

“ไปเที่ยวที่ไนท์คลับชั้น เจอนักร้องคนหนึ่งชอบมากเลยนะ บอกไม่ถูกเลย เรารู้สึกอายมาก เกือบเงินทุกทีที่เจอเขา ตอนอยู่บาร์เราเป็นแบบหนึ่งนะ ดูเหมือนกล้าอะไรแบบนั้น แต่เอาเข้าจริง นิตว่านิตเป็นคนขี้อาย”

นิตอาจไม่ถือว่าประสบความสำเร็จในสายตาของผู้คนที่คลุกคลีอยู่ในวงการบาร์เบียร์หากเป้าของความสำเร็จอยู่ที่การมีชายชาวต่างประเทศรับเลี้ยงดู ดังเช่นที่เป็นเป้าหมายของผู้หญิงบาร์เบียร์ส่วนใหญ่ แต่กระนั้น ในแง่ของการทำงานบริการในบาร์เบียร์ ประสบการณ์ทำให้นิตรู้จักที่จะสร้างกฎเกณฑ์เฉพาะของตนเพื่อเป็นเกราะป้องกันให้ตนเองสามารถดำรงอยู่ในอาชีพได้ตามแบบที่เธอต้องการ นับตั้งแต่การเลือกลูกค้า การเลือกประเภทของการให้บริการ การเป็นฝ่ายกำหนดสถานที่ในการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับลูกค้า และการตอบโต้ด้วยการใช้คำพูดในกรณีที่ถูกลูกค้าแสดงความเป็นเจ้าของตัวเธอ ทั้งนี้ นิตก็ไม่ได้สูญเสียตัวตนที่เธอคิดว่า เธอเป็น หากแต่เธอกลับอธิบายว่า ตัวตนหรือภาพลักษณ์ที่ปรากฏในบาร์เบียร์ระหว่างการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า นั้นเป็นการปรุงแต่งตัวตนใหม่ตามฉาก สถานการณ์และสอดคล้องกับความคาดหวังของคู่ปฏิสัมพันธ์

ท่ามกลางความสัมพันธ์ระหว่างตัวเธอกับลูกค้าที่สร้างภาพลักษณ์ในการเป็นหญิงบาร์เบียร์ซึ่งเต็มไปด้วยการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ระหว่างบริการกับเงินตรา นิตพบว่าตัวเองมีอารมณ์ความรู้สึกพิเศษเข้าไปเกี่ยวพันในตัวลูกค้าหลายต่อหลายครั้งแม้ว่าความสัมพันธ์เหล่านั้นยังไม่ได้มีการพัฒนาไปสู่จุดที่เรียกว่าเป็นความสำเร็จตามบรรทัดฐานของผู้หญิงบาร์เบียร์ก็ตาม

ผู้หญิงชื่อสร้อย

สร้อย เป็นสาวพะเยาวัย 27 ปี รูปร่างค่อนข้างท้วม อวบอิม ดวงตาหยาดเอี่ยมของเธอ บ่อยครั้งดูซีมีเศร้า เธอไปเติบโตที่หาดใหญ่โดยพักกับพี่สาวที่มีสามีเป็นชาวต่างประเทศและเปิดร้านอาหารกึ่งบาร์ ในที่สุดเธอแต่งงานกับหนุ่มใหญ่ชาวสิงคโปร์ มีลูกชายหนึ่งคนวัยสองขวบ เธอยังไม่ได้หย่าขาดจากสามีแต่แยกกันอยู่อย่างถาวร เธอเล่าว่า มีปัญหาทะเลาะกับสามีเรื่องดื่มเหล้าเป็นประจำ หลายครั้งถึงขั้นตบตี ที่ต้นแขนข้างซ้ายของสร้อยมีรอยมีดกรีดลึกเห็นได้ชัดเจน "เป็นของขวัญวันเกิดจากผัว" ระยะเวลาที่อยู่ในงานฉลองวันเกิด สามีเกิดหนึ่งหวง สุขภรรยาจนมา เขาหาว่าเธอมีชู้ "โชคดีที่หัวไม่ไปฟาดกับขอบเตียง เขาใช้มีดกรีดต้นแขนและบอกว่าไม่ให้ใส่เสื้อโชว์แขนอีก" ครั้งแรกเธอขอหย่ากับสามี แต่สามีไม่ยอม ต่อมาสามีไปมีแฟนเป็นผู้หญิงทำงานบาร์แถวหาดใหญ่และมาขอหย่ากับเธอ เธอจึงไม่ตกลง จนกระทั่งบัดนี้เธอบอกว่า ยังไม่ได้หย่าขาดกัน แต่เลิกหากันมาสองปีแล้ว "เห็นผัวไปมีแฟนเป็นผู้หญิงบาร์ เลยอยากรู้ว่าผู้หญิงบาร์มันมีอะไรดีนักหนา" เหล่านี้คือเรื่องราวเกี่ยวกับอดีตที่เธออยากให้ผู้ศึกษาวิจัยในฐานะคนคุ้นเคยในช่วงเวลาหนึ่ง

สร้อยทำงานบาร์เบียร์เต็มตัวครั้งแรกที่จัสมินบาร์โดยการฝากฝังจากญาติที่มีศักดิ์เป็นพี่สาว ประสบการณ์ครึ่งปีทำให้การแสดงออกของเธอมีความชัดเจนอยู่ไม่น้อย ค่ำวันหนึ่ง สร้อยเข้าหาลูกค้าชาวแคนาดา วัยราว 30 ปีเศษ หน้าตาค่อนข้างดี แต่รูปร่างไม่สมส่วนจนสร้อยตั้งฉายาว่า "มะขามขี้เดียว" เธอใช้เวลาช่วงหนึ่งสังเกตเห็นว่าชายหนุ่มนั่งดื่มน้ำอัดลมที่แก้วอีกหน้าเคาน์เตอร์ตามลำพัง ในที่สุดเธอดัดสินใจเข้าไปทักทายและนั่งแก้วอืดติดกัน ช่วงเวลาไม่นานนักชายหนุ่มถามเธอว่า ชอบดื่มเหล้าหรือไม่ สร้อยตอบไปว่า ดื่มเป็นบางครั้ง ลูกค้าสั่งเหล้าต่างประเทศให้เธอ

เธอชวนคุยพอจับความได้ว่า เขาเพิ่งเคยมาเมืองไทยครั้งแรก สร้อยรู้สึกว่าเขาขี้อาย เมื่อเธอชวนเล่นสแน็กเกอร์ ชายหนุ่มปฏิเสธ สร้อยจึงออกไปเล่นเอง หลังจบเกมส์ ชายหนุ่มยังคงไม่มีหญิงอื่น เธอกลับมานั่งดื่มต่อ ชวนเล่นเกมสต่อสี่ และเกมส์ต่อไม้ให้เป็นรูปร่างต่าง ๆ เมื่อเครื่องดื่มเธอหมดแก้ว ชายหนุ่มสั่งดื่มให้เธอดีก จนกระทั่งถึงดื่มที่สาม สร้อยเข้าไปกระซิบกับพนักงานผสมเหล้าว่า ให้ใส่เหล้าเพียงครึ่งเดียวก็พอ เพราะเธอไม่อยากเมา และลูกค้าก็ไม่ดื่มอัลกอฮอล์ ได้แต่ปล่อยให้เธอดื่มตามลำพัง ทั้งคู่นั่งดื่ม สอนภาษาไทย สลับกับการเล่นเกมสจนกระทั่งเวลาล่วงเลยเข้าสู่วันใหม่ ผู้หญิงในบาร์ทยอยออกไปกับลูกค้าหลายราย สร้อยเริ่มรูดลูกค้าด้วยการเอามือโอบที่ต้นคอ และจูบที่ริมฝีปาก แตกต่างจากช่วงแรกที่เป็นเพียงการนั่งดื่มและพูดคุย โดยที่ฝ่ายชายไม่ได้แตะต้องเนื้อตัวเธอแต่อย่างใด

ประสบการณ์การทำงานในบาร์ปีร์ครึ่งปี ทำให้สร้อยเรียนรู้การจัดวางกิจการแสดง ออกซึ่งผ่านกระบวนการประเมินลูกค้า เช่น การสังเกตการสั่งเครื่องดื่มเป็นเหล่าต่างประเทศให้เธอ แสดงว่า ลูกค้าไม่ได้กังวลที่จะต้องจ่ายในราคาแพง ที่พักของเธอเป็นโรงแรมที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง และที่สำคัญเขาเพิ่งมาเมืองไทยครั้งแรก สร้อยสังเกตลูกค้าตลอดเวลาระหว่างที่เธอออกไปเล่น สนิกเกอร์เพื่อดูว่า ลูกค้าสนใจผู้หญิงอื่นในบาร์หรือไม่ ขณะเดียวกันก็เป็นการประเมินเพื่อนร่วมงานว่าจะเข้าไปแย่งชิงลูกค้าของเธอหรือไม่ นอกจากนี้เธอยังมีทักษะในเรื่องการใช้ภาษา ทำให้ ปัญหาการสื่อสารลดลง

การแสดงออกในช่วงแรกของสร้อยดูเรียบ ๆ ไม่รู้เร้าในเรื่องเซ็กส์ เพราะสังเกตว่า ชายหนุ่มค่อนข้างขี้อายและขี้อาย จนกระทั่งช่วงดึกมาก เธอเริ่มรุกด้วยการขยับเข้าไปนั่งใกล้ โอบ กอด และจูบชายหนุ่มเพื่อกระตุ้นให้อีกฝ่ายหนึ่งเกิดความรู้สึกอยากเปย์บาร์เธอออกไป แล้วในที่สุดข้อเสนอของเธอก็ได้รับการตอบสนองดังที่เธอคาดคะเนไว้ ทั้งคู่เปย์บาร์ออกไปด้วยกัน โดย สร้อยไม่เจาะจาะในเรื่องราคา เพราะความรู้สึกบอกเธอว่า ลูกค้าค่อนข้างแน่นอนในเรื่องการเงิน ดังนั้นจึงไม่ต้องเปิดฉากเจรจาต่อรองราคาค่าบริการ

คำวันถัดมา สร้อยพาชายหนุ่มมาที่บาร์ตั้งแต่หัวค่ำ และเปย์บาร์ออกไปด้วยกัน เมื่อเพื่อนร่วมงานถามเธอว่าลูกค้ารายนี้เป็นอย่างไรบ้าง เธอตอบว่า "เสียอารมณ์หมด ไม่มีอะไรกัน ให้ชักจูงให้ได้อย่างเดียว แต่ก็ดีเหมือนกัน" สร้อยบอกกับนักศึกษาว่า "จะอยู่ตั้งสองอาทิตย์ ดีเหมือนกัน เพราะสร้อยชอบอยู่กับแขกนาน ๆ มากกว่า ไม่ชอบเปลี่ยนหน้าทุกวัน" แล้วเธอก็ทำตามที่พูด ด้วยการพาชายหนุ่มไปเที่ยวในตอนกลางวัน เช่น การไปห้วยตึงเฒ่า ไปช้อปปิ้ง เมื่อตกดึกก็พา ชายหนุ่มมานั่งดื่มที่บาร์ รวดตีหนึ่งทั้งคู่ออกไปเที่ยวดิสโกเธค บางวันสร้อยแยกกับเขาตั้งแต่ตอน หัวค่ำเพื่อกลับห้องพักของตนเอง และเมื่อเธอมาถึงบาร์ก่อน เธอจะสั่งเครื่องดื่มเป็นเหล่าต่างประเทศเช่นเดมโดยลงบิลไว้ล่วงหน้า

ตลอดระยะเวลาที่เธอบริการลูกค้ารายนี้ เธอสั่งดื่มให้ตนเองวันละ 10-15 ดื่ม จนกระทั่ง เจ้าของบาร์พูดลับหลังเธอว่า "แบบนี้ไม่เรียกว่ากินแล้ว แต่เผาเงินในกระเป๋าแขก" แต่สร้อยบอก กับนักศึกษาว่า "แขกใจดี เขาบอกว่าจะดื่มอะไรก็ตามไปเลย" ทุก ๆ หนึ่งชั่วโมงเธอจะถามแคชเชียร์ ว่า "ได้ก็ดื่มแล้ว คืนนี้ต้องเอาซัก 15 ดื่ม"

เวลาผ่านไปสามวัน เธอคำนวณดื่มที่ได้จากชายหนุ่มรวม 35 ดื่ม ชายหนุ่มเปย์บาร์เธอ ไปทุกคืน สร้อยเริ่มวาดฝันว่า จะพาชายหนุ่มไปเที่ยวบ้านเธอที่พะเยา และไปเที่ยวที่เกาะเสม็ดต่อ เธอเร่งจำนวนดื่มของเธอทุกคืน เพราะเธอคิดว่า หากไปฮอลิเดย์ เธอจะไม่มีโอกาสได้รายได้จากการดื่มแล้ว ขณะที่เพื่อนร่วมงานพูดลับหลังเธอว่า "อ้อย เยี่ยอะหยังก็บ่อได้เยี่ย แล้วดื่มเอา ดื่มเอา"

บ่อเอ็นดูไต้มะขามข้อเดียวเลย---ไม่ได้มีเช็ทส์กัน แล้วยังดีมมาก ๆ อีก ไม่สงสารนายมะขามข้อเดียว”

แล้วอีกสองวันถัดมา นายมะขามข้อเดียวของสร้อยก็หายไป เธอดูไม่ฟูฟ่าเหมือนตอนที่มิลูกค้ารายนี้อยู่ด้วย ช่วงนี้สร้อยเปรยกับนักศึกษาว่า “อยากมีใครซักคนนะพี่ คุย ไปเที่ยวกัน โดยไม่ต้องมีเช็ทส์” เมื่อถามถึงนายมะขามบ่อม เธอบอกว่า เขาไปเที่ยวเกาะสมุย อีกสี่ห้าวันจะกลับมา โครงการพาชายหนุ่มกลับพะเยาและการไปฮอลิเดย์กับเขา ไม่ได้ถูกพูดถึงอีก ไม่มีใครถามเธอในเรื่องนี้ แต่การพูดลับหลังมีอยู่บ้าง โดยเฉพาะการดีมมาก ๆ ชนิดที่ “เผาเงินในกระเป๋า” ของลูกค้าเสียยับเยิน

ในคำคืนที่สร้อยนั่งเจียบเหงา เธอได้พบกับลูกค้าเก่าเมื่อหลายเดือนก่อน สร้อยตื่นตื่นมากทันทีที่เห็นเขา “โอ๊ย ใจเต็มหมดเลย ไม่นึกว่าจะมา” เธอจำได้แต่เพียงว่าเขาชื่อโทนี่และเคยไปฮอลิเดย์ด้วยสี่วัน เธอถอดโทนี่ด้วยความดีใจ ในคำคืนที่กำลังผ่านไปอย่างเจียบเหงา การได้พบลูกค้าเก่าสร้างความรู้สึกดี ๆ บางอย่างนอกจากคำตอบที่เป็นเงิน สร้อยดีมกับโทนี่สองดีมและเปย์บาร์ออกไปด้วยกัน

สร้อยอยู่กับโทนี่สามวัน แล้วโทนี่ก็หายไป เธอเล่าว่า “มันบอกอยากไปเที่ยวอะโกโก้ เราไปกับมันครั้งแรก แค่ไปดูเราก็อายจะแย่อยู่แล้ว แต่มันมันไปด้วย มือมันไม่อยู่เฉย มันจับ จูบได้ของสร้อยตลอด ไม่ชอบแบบนี้เลย พอมันชวนไปอีก เราบอกว่าไม่ไปแล้ว มันจะกลับไปรอที่บาร์ มันหาว่าเรามีแฟนอยู่ที่บาร์หรือไง อะไร ๆ ก็กลับบาร์อยู่นั่นแหละ เราเลยบอกมันว่า ไซ้ มันมีแฟนอยู่ที่บาร์ แล้วยกเลิกกัน”

เวลาผ่านไปเกือบเที่ยงคืน หนุ่มแคนาดาที่ถูกผู้คนในบาร์ขนานนามว่า “มะขามข้อเดียว” ก็เดินเข้ามาในร้าน สร้อยดีใจมาก เธอครึกครื้นและอ่อนหวานมากขึ้น แต่บังเอิญเหลือเกิน ก่อนที่นายมะขามข้อเดียวจะเข้ามา เธอได้ปรวดเข้าไปทักทายโดยการแนะนำตัวเองกับหนุ่มร่างใหญ่ที่ดูอารมณ์เปลี่ยวเหงาและมาตามลำพังเสียก่อนแล้ว สร้อยทักทายลูกค้าชาจรายนี้ เมื่อรู้ว่าเขาพักอยู่โรงแรมระดับห้าดาวแห่งหนึ่ง เธอเริ่มให้ความสนใจในตัวเขา แต่ไม่ได้นั่งคุยดีมอย่างเป็นทางการ หากแต่เชิญให้อีกฝ่ายหนึ่งเล่นสเน็กเกอร์ และเมื่อฝ่ายชายพยักหน้า เธอเดินไปเขียนชื่อให้เขาบนกระดานข้างผนัง จากนั้นสร้อยก็ไปทักทายลูกค้ารายอื่นและย้อนกลับมาหาลูกค้าชาจรายนี้อีกครั้ง

คำคืนนี้สร้อยเป็นหญิงสาวทรงเสน่ห์ เธอมีลูกค้ามาชนกันถึงสามรายด้วยกัน รายแรกคือสองพ่อลูกชาวอิสราเอลที่มาชวนเธอไปเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน รายที่สองเป็นลูกค้าชาจที่เพิ่งผ่านเข้ามาแต่ก็ดูน่าสนใจ และยังมีลูกค้ากระเป๋านักท่องเที่ยวอย่างนายมะขามบ่อมที่ลู่สุดสำหไปเที่ยว

เกาะสมุยแล้วย้อนกลับมาหาเธอลีก ข้ำยังบอกกับเธอว่า ไม่ว่าเขาจะไปไหนก็ไม่เหมือนอยู่กับสร้อย

สร้อยเข้าไปพูดคุยกับนายมะขามป้อมถึงเรื่องการเดินทางหลายวันที่ผ่านมาของเขา เขาส่งเครื่องดืมให้สร้อย สร้อยชวนเขาให้ย้ายที่นั่งมาในมุมที่สามารถชมเคเบิลทีวีได้ จากนั้นเธอผละจากชายหนุ่มและเดินไปยิ้มหวานกับลูกค้าสองพ่อลูกชาวอิสราเอล และหมุนเวียนมาพักทายหนุ่มลูกค้าชาจรที่เธอเขียนชื่อให้เขาไปเล่นสแน็กเกอร์ ลูกค้าชาจรถามเธอว่าอยากดืมอะไร เธอส่งเครื่องดืมแบบเดียวกับที่นายมะขามป้อมสั่งให้ เธอชนแก้วดืมกับเขาแต่ไม่ได้นั่งประจำ ระหว่างนั้นเธอก็นับจำนวนดืมของวันนี้ที่เพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อย ๆ เธอปนเสียงดังเพื่อให้เพื่อนร่วมงานได้ยินว่า “ฉันก็บอกมะขามป้อมแล้วนะว่า ดืมแก้วนี้แล้วไปห้องกันใหม่ เขาบอกว่าให้ดืมอีก เดี่ยวจะหาว่าฉันไม่สงสารเขา มีแต่ดืมเอา ๆ แต่มั่นให้ฉันดืมเองนะ” แล้วเธอก็ดืมจากนายมะขามป้อมเป็นแก้วที่สอง พร้อมกับชะเงวหน้าถามพนักงานในเคาน์เตอร์ว่า วันนี้เธอได้ดืมแล้ว เมื่อมีเสียงตอบว่าแก้วดืมเธอบอกว่า อีกดืมเดียวก็ทะเล่เป้าของคืนนี้

สร้อยเวียนไปพักทายชายหนุ่มชาจร เริ่มมีการสัมผัสเนื้อตัวมากขึ้น เช่น การโอบเอวและสั่งดืมเพิ่มอีกดืมหนึ่ง แต่เธอยังไม่ได้ปักหลักนั่งเสียดี เพียงแค่นินใกล้และจดที่อยู่ทางอีเมลล์ของเธอ สร้อยเดินไปกระซิบกับนายมะขามป้อม ชายหนุ่มตอบอะไรบางอย่างที่ทำให้สร้อยได้ตอบด้วยการพูดเสียงดังเป็นภาษาไทยว่า “เดี๋ยวละ” เธอทำท่าไม่พอใจก่อนผละออกมาหาลูกค้าชาจรคราวนี้สร้อยโอบคอลูกค้าและเอาหน้าแนบชิดอีกฝ่ายหนึ่ง ริมฝีปากบรรจบกัน ทั้งคู่จูบกันพอให้ได้ยินเสียงจูบหากอยู่ไม่ไกลนักและในที่สุดก็ตกลงไปด้วยกันแบบช็อตไทม์ ลูกค้าจ่ายเงินกับแคชเชียร์ ขณะที่สร้อยเดินกลับมาหานายมะขามป้อมข้อเดียวและพูดอะไรบางอย่าง แล้วเธอก็ออกจากบาร์ลวงหน้าหนุ่มลูกค้าชาจรชั่วคราว ส่วนนายมะขามป้อมข้อเดียวยังคงนั่งดูเคเบิลทีวีขณะที่สร้อยจากไป

สองวันถัดมา ผู้ศึกษาพูดคุยกับสร้อยถึงสถานการณ์รถไฟชนกันและเธอออกไปกับลูกค้าชาจร สร้อยบอกว่า “ไม่ยากพลาดโอกาส เพราะช่วงนี้ไม่ค่อยมีเงิน ไปกับแขกแค่ครึ่งชั่วโมงก็กลับ ก็เลยไปบอกมะขามป้อมว่า ไปหาเพื่อนนะ เดียวมา เขาก็นั่งรอจนเรากลับมาที่บาร์ เมื่อคืนมีคนชวนไปช็อตไทม์อีก แต่ไม่ยอมไปแล้ว เกรงใจมัน ครั้งแรกมันไม่ว่าอะไร เลยไม่ยอมทำอีก”

นายมะขามป้อมยังคงเป็นลูกค้าประจำของสร้อยตลอดทั้งสัปดาห์ แล้วก็ถึงวันที่หนุ่มแคนาดา รายนี้ต้องเดินทางกลับบ้าน สร้อยเล่าว่า เขาอนร้องให้ และเธอร้องให้ด้วยเช่นกัน “สร้อยไม่ได้รักเขาหรอก เพียงแต่สงสาร เห็นเขาร้องให้ ก็เลยร้องให้ ไปส่งเขาที่สนามบิน เขาให้เงินมาอีกหมื่นกว่าบาท เขาเป็นคนใจดีนะ”

ผู้ชายมาพร้อมสลายลมในความรู้สึกของสร้อย ผ่านมาแล้วผ่านไปไม่อาจจะไขว่คว้าไว้ได้ และแล้วลมก็พัดมาใหม่อีกครั้ง จากหนุ่มแคนาดามาเป็นหนุ่มอิตาลีเย็น คึนหนึ่งสร้อยเห็นเขามา นั่งดื่มที่บาร์และออกไปกับเพื่อนร่วมงานของเธอ วันถัดมา ชายหนุ่มคนเดิมมาที่ร้านอีก คราวนี้เขา เข้ามาทักทายสร้อย ทั้งคู่นั่งดื่มด้วยกัน จนกระทั่งถึงตอนเปย์บาร์ สร้อยบอกอัตราค่าบริการของเธอว่า “คุณต้องจ่ายค่าเปย์บาร์ 200 บาท และของอื่นต่างหาก” ลูกค้าบอกว่าเมื่อคึนเขาจ่าย เฉพาะค่าบาร์เท่านั้นแต่ไม่ต้องเสียค่าบริการ สร้อยพูดกับลูกค้าว่า “ Yes same woman, but I am สร้อย not แอม, for me all night 1000 baht “ ลูกค้าต่อรองว่า เหลือ 500 บาทได้ไหม สร้อย คิดคำนวณในใจว่า ช่วงนี้มีนักท่องเที่ยวน้อย และอีกอย่างคนอิตาลีเย็นที่เหนียว โอกาสได้มากกว่า นี้คงไม่มีทาง เธอจึงต่อรองกับลูกค้าว่า “ O.K. You boom boom one and sleep O.K. but two three I don't like ” ในที่สุดทั้งคู่ก็ออกไปด้วยกัน

ภาพลักษณ์ของสร้อยในขั้นตอนการเจรจา เป็นการต่อรองระหว่างหญิงขายบริการทาง เพศให้กับลูกค้า โดยผ่านการประเมินของฝ่ายหญิงแล้วว่า ลูกค้ามีลักษณะเด่น ๆ อย่างไร เช่น คนอิตาลีเย็นเป็นคนขี้เหนียว แต่ขณะเดียวกัน เธอก็ได้เสนอการบริการที่เธอคิดคำนวณแล้วว่า สมน้ำสมเนื้อ ด้วยการต่อรองให้มีเพศสัมพันธ์หรือที่มักเรียกกันในกลุ่มผู้หญิงกับลูกค้าชาวตะวันตกว่า “บูมบูม-Boom Boom” เพียงครั้งเดียวเท่านั้น แม้สร้อยจะไม่พึงใจลูกค้าชาวอิตาลีเย็นมากนัก แต่เธอก็ใคร่ครวญแล้วว่าในช่วงฤดูกาลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย โอกาสในการเลือกลูกค้ามีไม่มากนัก เธอควรคว้าโอกาสตรงหน้าไว้ก่อน

คืนถัดมา ลูกค้าคนเดิมมาหาเธอที่บาร์อีก ทั้งคู่ไปยังห้องพักของฝ่ายชาย คึนนี้เธอเป็นไข้ ตัวร้อน “เรานอนน้ำตาไหล เพราะพิษไข้ เลยไม่ได้มีอะไรกัน เขาเซ็ดตัวให้และดูแลเราตลอด” ใน คึนที่สาม ลูกค้าคนเดิมเปย์บาร์เธอออกไปอีกเช่นกัน ทั้งคู่มีเพศสัมพันธ์กัน เมื่อถึงคึนที่สี่ เธอได้รับ โทรศัพท์จากทางบ้านที่พะเยาบอกว่า ลูกชายวัยสองขวบมีอาการชักปวยหนัก เธอรู้สึกเหมือน ช็อค จะกลับพะเยาในคึนนั้น รถประจำทางไม่มีเสียแล้ว ลูกค้าคนเดิมอยู่ในสถานการณ์ที่สร้อย กำลังแย่มาก เธอร้องให้ด้วยความเป็นห่วงลูก ลูกค้าดูแลเธอด้วยความห่วงใยและคึนนั้นเขา เปย์บาร์ให้เธอกลับไปพักที่ห้องของเธอเองเพื่อจะได้ตื่นแต่เข้าไปขึ้นรถ

สร้อยในฐานะของผู้หญิงบริการในบาร์เปียร์และมีหน้าที่หลักคือการขายบริการนั่งดื่มและ บริการทางเพศให้กับลูกค้า แต่ภาพลักษณ์ที่เธอเลือกมานำเสนอต่อลูกค้านั้นเปลี่ยนแปลงไปตาม การปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าในสถานการณ์ต่าง ๆ ในสถานการณ์แรกที่ลูกค้าทำท่าจะไม่จ่ายค่า บริการ เธอแสดงตัวตนอย่างชัดเจนในฐานะของผู้หญิงบริการที่พยายามรักษาผลประโยชน์ของตนเองให้ได้มากที่สุด ด้วยการต่อรองกับลูกค้าทั้งในเรื่องราคาและประเภทของการบริการ เมื่อคึนที่

สองลูกค้าเปย์บาร์สร้อยออกไป แต่เธอเป็นใช้ตัวร้อน ภาพลักษณ์ของเธอคือมนุษย์คนหนึ่งที่กำลังอ่อนแอและต้องการการพักผ่อน ขณะที่ลูกค้าปฏิบัติกับเธอในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ต่อมาเมื่อเธอเกิดความทุกข์ในเรื่องลูกชายที่กำลังป่วยหนักภาพลักษณ์โดดเด่นของสร้อยคือผู้หญิงที่เป็นแม่และกำลังเป็นห่วงลูกอย่างสุดหัวใจ ลูกค้าหนุ่มอิตาเลียนที่ผ่านการเจรจาต่อรองได้เปลี่ยนสถานภาพเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือด้วยการจ่ายค่าบาริให้เธอลับไปพักผ่อน ทั้งสามสถานการณ์เกิดขึ้นในบริบทของการค้าประเวณีระหว่างผู้หญิงไทยกับลูกค้าชาวตะวันตกที่ระดับปฏิสัมพันธ์มีความแตกต่างกันไป โดยภาพลักษณ์ของผู้หญิงมีพลวัตเปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน ภาพลักษณ์ในการแสดงออกของผู้หญิงนอกเหนือจากการใช้เหตุผลในการใคร่ครวญแล้ว ยังมีมิติของอารมณ์ความรู้สึกที่เข้าไปเกี่ยวพันด้วยเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะในฐานะของมนุษย์ทั่วไป ผู้หญิงที่มีอาชีพขายบริการทางเพศ และผู้หญิงที่มีสถานภาพของความเป็นแม่

ในความทรงจำของสร้อย ลูกค้าดี ๆ ผ่านมาให้จดจำเช่นเดียวกับลูกค้าเลว ๆ ที่เธอไม่เคยลืม ลูกค้าวัยกลางคนรายหนึ่งเข้ามานั่งดื่มในบาร์ตามลำพัง เมื่อสร้อยเข้าไปทักทายและชวนคุย ลูกค้าสนทนาด้วยเป็นอย่างดี เวลาผ่านไปราวสิบห้านาที สร้อยเริ่มรุกรด้วยการบอกว่า “หิวน้ำ” ลูกค้ายังคงทำราวกับไม่ได้ยินประโยคที่เธอพูด เมื่อเธอพูดประโยคเดิมอีกครั้ง ลูกค้าถามเธอว่า อยากได้เงินเขาหรือ สร้อยตอบทันทีว่า “ Yes, I work here because I want money” สร้อยบอกกับผู้ศึกษาว่า ถ้าไปฟรี เธอไม่ไปหรอก ในเมื่อลูกค้าพูดกับเธอแบบนี้ เธอจึงเลือกตอบกลับไปแบบเดียวกัน

“ครั้งหนึ่งเคยไปกับคนอเมริกัน ยุ่งกันนานสองครั้ง ครั้งแรกพอเขาทำเสร็จ เขาปล่อยให้เรานอนแรมรอ เขาถูกไปตีมีเบียร์ แล้วมาเอาอีกรอบ พอตอนจะกลับ เขาโยนเงินมาให้ ตอนนั้นเรานั่งอยู่บนเก้าอี้ ข้างตู้เย็น เราเลยขำเงินแล้วปาใส่หน้าเขา เขาถามว่า ทำไมเขาให้เงินเราแล้ว เราบอกว่า เงินนะ ต้องให้อยู่แล้ว แต่ทำไมต้องโยนให้ เราบอกมันว่า ‘I am a woman same your Mama’ เราถือว่าเป็นการดูถูกเรา ตอนนั้นเราทำท่าทางแบบพร้อมจะเอาเรื่อง ลูกขึ้นยืนข้างตู้เย็นกะว่า ถ้าเขาทำอะไรเราก็จะเอาโค้กในตู้เย็นออกมาตีเลย ตอนหลังเขาหยิบเบียร์หันไปใหม่แล้วยื่นให้แบบดี ๆ “

สร้อยสร้างกฎเกณฑ์ในการทำงานของเธอเองหลายอย่าง เช่น การออกไปกับแขกคือธุรกิจแบบหนึ่งที่ตกลงกันโดยตรงไปตรงมา เธอมอบบริการนั่งดื่ม พุดคุย หรือบริการทางเพศเพื่อแลกกับเงินทอง เธอจะไม่ทักกับแขกที่พบกันนอกบาร์เบียร์ เหตุผลหนึ่งอาจเป็นเพราะไม่แน่ใจในสถานภาพของตนเองและลูกค้า ขณะเดียวกันมีความหมายแฝงด้วยว่า ตัวตนของเธอที่มีสัมพันธ์กับลูกค่านั้นเป็นตัวตนที่สร้างขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น เมื่อสิ้นสุดการบริการ ตัวตนดังกล่าวก็จบ

สิ้นลง แน่แน่นอนว่า เธอติดต่อกับลูกค้าหลายคนหลังจากพวกเขาเดินทางกลับประเทศไปแล้ว ทั้งทางอินเทอร์เน็ต จดหมาย หรือโทรศัพท์ "หลายคนสรว้อยติดต่อกับเขาอยู่ ไม่ได้รู้สึกพิเศษอะไร แต่ก็ต่อแหล่งไปอย่างนั้น"

ในอีกหลายสถานการณ์สรว้อยรู้สึกเปล่าเปลี่ยวใจ โดยเฉพาะในคืนที่ผู้หญิงในร้านมีลูกค้าหรือมีแฟนมาหา แต่เธอไม่มีใคร แม้กระทั่งลูกค้าผ่านทาง เธอมักจะยิ้มโทรศัพท์มือถือเพื่อนร่วมงานเพื่อพูดคุยกับแฟนหนุ่ม เช่นเดียวกับคำคืนหนึ่ง คืนนั้น เพื่อนร่วมงานที่เคยมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกับสรว้อยมาทำงานพร้อมกับแฟนหนุ่มชาวสวิสเซอร์แลนด์ ซึ่งเดินทางมาเชียงใหม่เพื่อมาหาหญิงสาวโดยเฉพาะ ทุกคนในบาร์หันไปมอง มีเสียงเล็ดลอดว่า "นั่งตุ๊กมันแน่ไว๊ย ตุ๊กมันต้อนรับผิวสี" เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่เริ่มวิจารณ์รูปร่างหน้าตาของลูกค้าและสีผิวของ 'นั่งตุ๊ก' และเสริมประสบการณ์ของพวกเธอที่มีต่อลูกค้าชาติต่าง ๆ รวมทั้งโครงการแต่งงานของผู้หญิงบางคนทีใกล้จะมาถึงในเร็ววัน

บรรยากาศในบาร์ สำหรับสรว้อยช่างหดหู่ เธอไม่มีลูกค้า ไม่รู้สึกรุ่งเรือง เธอโทรศัพท์ถึงแอนดี้ ชายหนุ่มในดวงใจคนหนึ่ง โดยขอยิ้มโทรศัพท์เคลื่อนที่ของเพื่อนร่วมงาน แต่แล้วสายก็ไม่ว่างเช่นเดิม การโทรศัพท์ถึงแอนดี้ของสรว้อยนอกจากจะเป็นการย้ำเตือนกับตนเองว่าเธอเองก็มีใครบางคนที่รู้สึกพิเศษกับเธอด้วยเช่นกัน ไม่ได้มีเพียงผู้ชายที่พบในการซื้อขายบริการเท่านั้น ขณะเดียวกันก็เป็นการบอกกับคนรอบตัวว่า เธอเองก็มีใครบางคนที่ห่วงใยและมีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปถึงจุดสูงสุดของชีวิตกลางคืนที่มีใครสักคนที่รักและเลี้ยงดูอย่างแท้จริง

"เขาชื่อแอนดี้ อายุ 20 กว่า เป็นคนอังกฤษ เมื่อสี่เดือนก่อนเขามาเที่ยว สรว้อยไปกับเขาห้าวัน เขาดูแลดีมาก แล้วก็ขอที่อยู่ของสรว้อยก่อนกลับ สรว้อยให้ที่อยู่บาร์ไป เขาเขียนจดหมายมาหาทันทีที่กลับถึงอังกฤษ เป็นคนแรกเลยนะที่ส่งจดหมายมาหา ก่อนนั้นก็โทรศัพท์คุยกันเป็นประจำ เขาบอกว่า อดทนหน่อยนะที่รัก อีกสองเดือนเขาจะมาเมืองไทยแล้ว สรว้อยชอบเขานะ แต่สองอาทิตย์แล้วที่ติดต่อกันไม่ได้ ไม่รู้เขาไปมีผู้หญิงอื่นหรือเปล่า บางทีสรว้อยนั่งคิดว่า เอ๊ะ เราบ้าหรือเปล่า มีลูก มีผิวมาแล้ว ยังมีความรู้สึกแบบนี้อีก"

แม้สรว้อยกับแอนดี้ เริ่มต้นรู้จักกันในเงื่อนไขของการซื้อขายบริการ แต่เมื่อสรว้อยได้มีโอกาสไปฮอลลีวูดกับเขา ทำให้ต่างฝ่ายต่างมีเวลาสร้างความผูกพันกันมากขึ้น ความสัมพันธ์ที่ขยายยาวนานเหนือการค้าประเวณีเกิดขึ้นจากจินตนาการของสรว้อย ผสมผสานกับการปฏิบัติของฝ่ายชายที่ทำให้เธอความรู้สึกหวั่นไหวมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่แอนดี้เป็นลูกค้าคนแรกที่เขียนจดหมายมาถึงเธอและมีการติดต่อกันทางโทรศัพท์โดยตลอด ความต่อเนื่องเป็นความสัมพันธ์นอกกติกาของการซื้อขายบริการ ที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอน และเป็นการชิงใจระหว่างกัน

ความฝันกับความจริงยังห่างไกลกัน แต่การมีความหวังเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงชีวิตที่ดีสำหรับเธอในยามนี้ เมื่อถามสร้อยถึงอนาคต เธอเงิบไปเพียงครู่เดียวเท่านั้นราวกับเคยคิดหาคำตอบให้กับตนเองไว้แล้ว

“คงบวชชีมั้ง หรือไม่ก็หาเงินชกก้อนเลี้ยงลูกจนโต เปิดร้านขายของชำที่บ้าน บางทีอาจมีตัวฝรั่งแล้วเปิดบาร์”

เรื่องของน้อย

น้อย เป็นสาวปราจีนบุรีวัยเบญจเพส เธอแต่งงานและเลิกกับสามีแล้ว มีลูกสาวอายุ 6 ขวบ ฝากไว้ให้แม่ของเธอช่วยดูแลให้ น้อยเป็นผู้หญิงรูปร่างผอมเล็ก ผิวค่อนข้างคล้ำ ไร้ผมยาวปะบ่า ดูเป็นสาวซ้าส์ แก่น ๆ เธอมักแต่งตัวด้วยชุดที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะคือใส่เสื้อเปลือยไหล่และต้นแขน มีเพียงเชือกผูกรั้งที่ต้นคอ น้อยมีรอยสักที่ต้นแขนข้างหนึ่งและรอยสักนี้เองมักเป็นจุดที่ลูกค้านำมาสนทนากับเธอ แรกเริ่มเมื่อเธอมาอยู่เชียงใหม่ น้อยทำงานที่บาร์ญี่ปุ่นแห่งหนึ่งตามคำแนะนำของญาติสาวสามเดือน ต่อมาได้รู้จักกับเพื่อนที่ทำงานบาร์เบียร์กับฝรั่ง เธอจึงลาออกจากบาร์ญี่ปุ่นมาอยู่บาร์เบียร์แห่งแรกได้ราวสามเดือน แต่โดนเจ้าของบาร์โกงค่าตี้มและค่าเปย์บาร์ จึงย้ายมาทำงานที่จัสมินบาร์เป็นแห่งที่สาม

วิธีปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าของเธอค่อนข้างเปิดเผย เช่น การกอดรัด จูบปากราวกับคนรักกัน อย่างดูดีเต็มโดยไม่แคร์สายตาของเพื่อนร่วมงานที่นั่งโต๊ะเดียวกัน น้อยมักจะทักทายลูกค้าทุกคนโดยไม่เลือกรูปร่างหน้าตา การสนทนาของเธอเป็นการถามตรง ๆ อย่างเปิดเผย ครั้งหนึ่งผู้ศึกษาได้ร่วมโต๊ะกับเธอและลูกค้า ชุดคำถามของน้อย ได้แก่ “ไปเที่ยวไหนมาบ้าง เดินทางคนเดียวหรือ มีแฟนหรือเปล่า ชอบผู้หญิงผิวเข้มมั้ย เคยไปเที่ยวพัทยา หรือพัฒนาพงษ์หรือไม่ มีผู้หญิงหรือไม่” ขณะที่คำตอบของลูกค้ามักเป็นการตอบแบบเลี้ยว ๆ น้อยจะใช้เวลาช่วงหนึ่งหากลูกค้าไม่เลี้ยงตี้มเธอ เธอจะถามในเชิงรุกเพื่อให้ลูกค้าเลี้ยงตี้ม หากไม่เป็นไปตามที่ต้องการ น้อยจะลุกออกและไปนั่งกับลูกค้ารายอื่น ๆ

ในช่วงราวห้าทุ่มของค่ำวันหนึ่ง ระหว่างที่น้อยนั่งกินอาหารมื้อที่สองของวันซึ่งซื้อจากรถเข็นขายอาหารหน้าบาร์เบียร์ เธอนั่งอยู่บริเวณเคาน์เตอร์ด้านนั้น มีลูกค้าวัยราว 40 ต้น ๆ นั่งตี้มอยู่ไม่ห่างจากน้อยมากนัก เขาเหลือบมองเธอเป็นครั้งคราวพร้อมส่งยิ้มให้ น้อยยิ้มตอบ หลังเธอจัดการกับอาหารตรงหน้าเรียบร้อย เธอเข้าไปนั่งเก้าอี้ตัวติดกับลูกค้าและเริ่มบทสนทนาหลักตามที่เธอถนัด เช่น คุณชื่ออะไร มาจากไหน ไปเที่ยวไหนมาบ้าง อยู่กี่วัน เคยมาเมืองไทยหรือไม่ น้อยเรียนถึงชั้นมัธยมสอง เธอบอกว่าชอบภาษาอังกฤษทำให้ง่ายในการเรียนรู้เมื่อมีโอกาสฝึกปรี้อใน

การสื่อสารกับฝรั่ง ชายคนนั้นอนุญาตให้เธอสั่งเครื่องดื่ม เธอเลือกน้ำผลไม้ ซึ่งเป็นเครื่องดื่มประจำที่เธอมักเลือกดื่ม กิริยาท่าทางในช่วงแรกเป็นการนั่งพูดคุยอย่างมีระยะห่างและสงวนไว้ให้กัน ส่วนชายหนุ่มมีวิสัยทัศน์ไทยสลบกับการออกไปเล่นสโนว์เกออร์ น้อยหันมาพูดกับเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ที่เธอสนิทสนมด้วยว่า “โชคดีชะมัด เพิ่งมาครั้งแรก เป็นคนอังกฤษ ถ้าหนูได้ไอ้นี้ หนูก็ไปเลย ไม่อยากไปกับคนเมื่อคืนแล้ว มันเจ็บพี ใสนั่นมันยาวมาก มันกระแทกมดลูกหนู หนูไม่มีอารมณ์กับมันเลยนะ”

มีหลายครั้งที่ทั้งคู่กระซิบกระซาบกันและในที่สุดฝ่ายชายก็ออกจากบาร์ไปตามลำพัง เมื่อถามน้อยว่าทำไมเธอจึงปล่อยให้ลูกค้าที่เธอหมายปองหลุดมือไป เธอบอกว่า “มันชวนหนูไปให้อยู่กับมันถึงเช้าเลย มันบอกว่า อยากอยู่กับหนูนาน ๆ ตื่นขึ้นมาแล้วเห็นหน้าหนู แต่หนูไม่เอาหรอก หนูบอกมันว่าหนูต้องทำงานนั่งตม ไปแบบสั้น ๆ ได้ มันว่าให้ไปหามันหลังเลิกงาน ใครจะไปอยู่กับมันตลอดเวลาได้ ไม่ได้รักมันซะหน่อย หนูเลยไม่ไป หนูชอบแบบซัดโถมมากกว่า ขึ้นไปนาน ๆ เบื่อแะ ทนไม่ไหว คนไม่ได้รักชอบพอกันซักนิด ที่สำคัญนะที่ หนูว่ามันซี้เหนียว มันพยายามจะพูดให้หนูไปกับมันโดยไม่เปย์บาร์”

ไม่ใช่ว่าน้อยจะปฏิเสธการไปแบบทั้งคืนเสมอไป หากเป็นลูกค้าที่เคยใช้บริการของเธอมาก่อน เธอก็ยินดี ดังเช่นกรณีของลูกค้าชื่อมาร์ติน เขาเป็นแขกเก่าของน้อยตั้งแต่เธอทำงานที่บาร์เบียร์แห่งแรก มาร์ตินเป็นช่างไฟของทีมสารคดีที่มาทำเรื่องชาวเขาในเมืองไทย เขาเดินทางผ่านจัสมินบาร์ที่น้อยทำงานอยู่ ทั้งคู่จึงเปย์บาร์ออกไปด้วยกัน น้อยอยู่กับเขาสามวัน เธอบอกว่า “มันแฟร์ ชัวร์เรื่องเงิน ไปพักที่โรงแรม มันถามว่าเราอยากไปถ่ายทำสารคดีด้วยกันไหม น้อยไปกับมันวันหนึ่ง อีกวันไม่ได้ไป มันเอาน้อยคืนละหน พอดอนเช้าก่อนไปทำงานทิ้งเงินไว้ให้ 1,500 บาท ให้กุญแจห้องเราไว้ คืนสุดท้ายเอาเราสองหน ตอนกลางคืนหนหนึ่งกับตอนเช้าอีกหน อยู่นานสามวันได้ 4,500 บาท”

น้อยบอกว่า ในหัวสมองของเธอคิดแต่เพียง เงิน เงิน เงิน เท่านั้น ระยะเวลาหนึ่งมีลูกค้าวัยราว 60 กว่าปี มาติดพันเธอ เริ่มแรกเป็นการนั่งคุยตม เมื่อชายชราตัดสินใจชวนเธอไปแบบซัดโถม เธอใช้เวลาซึ่งใจในที่สุด เธอปรึกษากับเจ้าของบาร์ถึงความจำเป็นมาของชายชราซึ่งเป็นลูกค้าประจำ คนหนึ่งของบาร์เบียร์แห่งนี้ เจ้าของบาร์ยืนยันกับเธอว่า เขาจ่ายเงินดี เธอจึงตกลง

“พี่เขาบอกว่าเงินดี เลยไป น้อยคิดถึงแต่เงิน ๆ ๆ ตอนที่มันเอาน้อยนะ หนูหลับตา จับไปตรงไหนก็เหี่ยวหมด มันมากัดตรงต้นคอหนูแบบหยอก ๆ หนูรู้สึกเหมือนเด็กคว่ำกั๊ด” ชายชราพาน้อยติดกันสามวัน เธอพยายามฝันใจและนึกถึงคำพูดของเจ้าของบาร์ที่เตือนเธอว่า “ไปเถอะ เราจะได้มีแขกประจำ” การมีแขกประจำถือเป็นเรื่องที่ดีสำหรับผู้หญิงในเรื่องรายได้ โดยเฉพาะเป็นลูกค้าที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ อย่างน้อยที่สุดเมื่อสิ้นฤดูกาลท่องเที่ยว ผู้หญิงจะ

ได้ไม่ขัดสนในเรื่องเงินทอง ด้วยเหตุนี้น้อยจึงพยายามหาแขกประจำในบาร์แห่งใหม่ซึ่งเป็นแห่งที่สามที่เธอเข้าทำงานได้ราวสามเดือน น้อยพูดถึงเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ว่า "หนูไม่เคยถึงจุดสุดยอดเลยนะ จุดสุดยอดเป็นยังไงไม่รู้เลย กับตัวก็เหมือนกัน เพื่อนบางคนที่ทำงานก็เป็นแบบนี้ละ เวลาแขกมันทำอะไรเรา เราแก๊งซี้ดซัดไปนั่น โอเค ถ้าซุกใช้อะไรเสียว ๆ ก็มีบ้าง แต่เรื่องจุดสุดยอดไม่รู้เลย"

"มาทำงานคิดแต่เรื่องเงิน เรื่องความรักไม่ต้องพูดถึง น้อยไม่ยอมแต่งงานแล้ว" เธอมักจะย้ำประโยคทำนองนี้บ่อยครั้ง แต่แล้ววันหนึ่ง น้อยขอให้ผู้ศึกษาส่งจดหมายทางอีเมลถึงชายหนุ่มชาวฮอลแลนด์ อายุ 21 ปี เธอพบกับหนุ่มคนนี้ตั้งแต่ทำงานบาร์เบียร์แห่งแรก และออกไปฮอติเดย์ด้วยกันเกือบตลอดหนึ่งเดือนที่ชายหนุ่มพักในเชียงใหม่ บางวันไปดูหนัง บางวันนอนคุยกันที่ห้องพัก หรือออกไปเที่ยวจังหวัดใกล้เคียง ๆ หลังจากที่เขากลับบ้านเกิด น้อยติดต่อกับเขาโดยตลอดทางอินเทอร์เน็ต เธอไปปรับข้อความจากชายหนุ่มคนไทยที่หนุ่มฮอลแลนด์รู้จักเมื่อมาพักอยู่ที่เกสเฮ้าส์ในเชียงใหม่ และหนุ่มฮอลแลนด์มักโทรศัพท์มาพูดคุยกับเธอเป็นประจำ ข้อความที่น้อยวานให้ส่งให้มีเนื้อหาในทำนองที่ว่า

"ฉันอยู่ทางนี้ไม่มีใคร และยังคงรอคอยเธออยู่นะ เรื่องการแต่งงานที่เธอบอกว่าขอฉันแต่งงาน เป็นเรื่องโกหกใช่ไหม ถ้าหากเธอมีผู้หญิงอื่นขอให้บอกฉันตามตรงเถอะ อย่าหลอกหลวงฉันเลย และไม่ต้องมาถามฉันหรอกนะว่ามีแฟนหรือเปล่า เพราะฉันไม่มีใคร..."

เมื่อผู้ศึกษาเหลือวไปหาน้อยเป็นเชิงถามว่าจริงหรือที่เธอไม่มีใคร เธอตอบว่า "จริงซี ที่เห็นน้อยมีใครที่ไหน ทำแต่งงาน เอาเงิน เงิน เงิน อย่างเดียว" หากพบปะพูดคุยในบาร์เบียร์จะไม่มีโอกาสรู้เลยว่า เธอมีความรักเป็นพิเศษให้ใคร เธอเล่าว่า พบกับชายหนุ่มคนหนึ่งที่บาร์เบียร์แห่งแรกที่เธอทำงาน ตอนนั้นเธอเริ่มทำงานได้ไม่นานนัก เธอไม่เคยปรึกษาเอ่ยถึงความรู้สึกของเธอต่อชายหนุ่มให้เพื่อนร่วมงานฟัง หลังจากนั้นน้อยขอให้ผู้ศึกษาส่งข้อความถึงชายหนุ่มเป็นระยะ ๆ เธอบอกว่า ชายหนุ่มโทรศัพท์มาหาเธอเป็นประจำแต่เธอไม่สามารถโต้ตอบได้ถนัดมากนักและมีบางอย่างที่อยากจะคุยกับเขาต่อ เนื้อความในจดหมายแสดงความห่วงใย ขอให้ฝ่ายชายตั้งใจเรียนหนังสือและทำงาน ไม่จำเป็นต้องโทรศัพท์มาหาเธอทุกวันเพื่อจะได้เก็บเงินไว้สำหรับมาเมืองไทย เธอบอกว่า "โปรดจำคำของฉันไว้เถอะนะว่า เธอเป็นผู้ชายฝรั่งคนแรกที่ฉันมอบหัวใจให้" น้อยหันมาย้ำกับผู้ศึกษาว่า เธอไม่ได้โกหก เธอเน้นไปแล้วว่าเป็น "ฝรั่ง" คนแรก ในการเขียนจดหมายน้อยมักใช้คำเรียกขานที่เป็นสัญลักษณ์สื่อความที่มีความหมายสำหรับเธอกับหนุ่มฮอลแลนด์ เช่น คำว่า mother น้อยบอกว่าชายหนุ่มชอบให้เธอเรียกตัวเองแบบนี้และเขาก็พอใจที่จะเรียกเธอในแบบเดียวกัน

ขณะที่ชีวิตประจำวันของน้อย วนเวียนกับการบริการผู้ชายมากหน้าหลายตา แม้เวลาจะล่วงเลยไปแล้วหลายเดือน แต่หนุ่มฮอลแลนด์ยังอยู่ในความทรงจำของน้อย เธอเล่าถึงความหลังว่า เขาเปย์บาร์ให้เธอเป็นเดือนทีเดียว บาร์แห่งเดิมที่เธอทำงานต้องจ่ายเงินค่าเปย์บาร์ครั้งละ 300 บาท ชายหนุ่มยินดีจ่ายโดยไม่ต่อรองแต่อย่างใด เขาพักอยู่ที่เกสเฮ้าส์แห่งหนึ่ง ต่อมาน้อยเลยชวนเขามาพักกับเธอ ชายหนุ่มตามใจน้อยทุกอย่าง ไม่ว่าจะดูภาพยนตร์ไทย การไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า ถ่ายรูปคู่สตีกเกอร์ด้วยกัน และไปเที่ยวยังสถานที่ต่าง ๆ ที่เธอต้องการ ในกระเป๋าเงินของน้อยนอกจากจะมีภาพชายหนุ่มกับเธอแล้วยังมีภาพของลูกค้ำวัยกลางคนชาวอังกฤษที่มาติดพันเธอและเพิ่งกลับประเทศ โดยก่อนกลับ ลูกค้ำรายนี้ซื้อสร้อยทองให้เธอสามบาทและเงินจำนวนหนึ่ง น้อยเคยสวมสร้อยทองมาที่บาร์เปย์บาร์พร้อมกับลูกค้ำ เมื่อถามเธอว่า เธอรักลูกค้ำวัยกลางคนผู้นี้ด้วยหรือเปล่า เธอตอบชัดเจนว่า “ไม่ แต่นี่เป็นเงิน” ขณะที่หนุ่มฮอลแลนด์ส่งเงินมาให้เธอใช้จ่ายบ้างเป็นครั้งคราว ๆ ละ ราว 5,000 บาท แต่เธอไม่ได้ย้ำเรื่องเงินทองมากนัก สาระสำคัญระหว่างความสัมพันธ์ของเธอกับชายหนุ่มชาวฮอลแลนด์คือความรู้สึกที่เธอเรียกว่า “ความรัก”

ชีวิตประจำวันของน้อยตื่นราวบ่ายสามโมง จากนั้นนอนดูโทรทัศน์ในห้องพักที่เสียค่าเช่าเดือนละ 2,500 บาท ช่วงหัวค่ำเธออาบน้ำแต่งตัวออกมาที่ทำงานประมาณก่อนทุ่มเพื่อมาหาอาหารมื้อแรกของวัน ซึ่งเป็นอาหารจากบรรดารถาบเร่ที่มีทั้งอาหารสำเร็จและอาหารตามสั่ง “เงิน” ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่มีค่าที่สุดสำหรับน้อยในเวลานี้ เพราะเป็นวิธีเดียวที่จะพาเธอออกไปจากความเป็นคนขายขอบทางเศรษฐกิจและนำรายได้ไปปรับผิตชอบต่อ “ภาวะของความ เป็นแม่” สำหรับลูกสาววัย 6 ขวบที่กำลังโตวันโตคืน

น้อยหารายได้ต่อเดือนได้ค่อนข้างมาก โดยเฉพาะการเลือกบริการแบบช็อตไทม์ และการมีลูกค้ำทุกรูปแบบ ในฤดูที่มีนักท่องเที่ยวมาก เธอมีเงินเดือนละสามหมื่นกว่าบาท แต่เดือนมีขึ้นมีลง ไม่แน่นอน แม้เธอจะเป็นสาวบาร์ “หน้าเก่า” มาจากที่อื่น แต่ระยะนี้ยังถือว่าเป็น “เด็กหน้าใหม่” ของจัสมินบาร์ เธอต้องเร่งกอบโกยเงินทองไว้

“คิดว่าจะทำงานอีกซักปี เก็บเงินไปเปิดร้านขายของที่บ้าน ทำเป็นศูนย์การค้าดีไหม (หัวเราะ) เราทำงานแบบนี้ใครจะไปทำจนแก่ได้”

เสี้ยวหนึ่งของประสบการณ์ชีวิตของนิด สร้อยและน้อย เป็นภาพสะท้อนของผู้หญิงบาร์เปย์วัย 20 กว่าปี ที่ผ่านการทำงานในบาร์เปย์มาได้ช่วงหนึ่ง ระยะเวลาและการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชายฝรั่งจำนวนหนึ่งช่วยให้พวกเธอเรียนรู้ถึงการเข้าหาลูกค้ำเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนเองให้มากที่สุด ระหว่างเส้นทางของการเรียนรู้ ผู้หญิงมียุทธวิธีต่อรอง เจริญและเลือกสรรโดยผ่านการคิดคำนวณ ใคร่ครวญตามสถานการณ์และเป้าหมายของแต่ละคน

ลักษณะร่วมอย่างหนึ่งของนิต สร้อยและน้อย คือการจัดการภาพลักษณ์ของตนเองในฐานะที่เป็นผู้หญิงบาร์บิเอร์ ที่ขายบริการให้กับลูกค้าฝรั่งเพื่อแลกเปลี่ยนเงินทอง แสดงออกในทุก ๆ ทางเพื่อให้ผู้ชายหลงรัก เพื่อทำให้ผู้ชายเหล่านี้รู้สึกว่าเขาเองเป็นคนพิเศษ คนเก่ง คนที่มีความสามารถ คนที่หญิงสาวชื่นชม เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของ "งาน" ประสบการณ์ทำให้พวกเขาสามารถแสดงออกได้อย่างไม่เคอะเขิน

วิธีการแสดงออกต่อลูกค้าเป็นการแสดง ออกถึงการสร้างตัวตนใหม่เพื่อใช้ในการปฏิสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างภาพลักษณ์ให้สอดคล้องกับการนิยามคู่ปฏิสัมพันธ์ และปรุงแต่งอารมณ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า ทั้งในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในบาร์บิเอร์และกระบวนการมีเพศสัมพันธ์เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า ในขั้นตอนนี้เองที่ผู้หญิงเรียนรู้และค่อย ๆ สะสมประสบการณ์ในการนำเอา การเกื้อหนุนทางอารมณ์ต่อลูกค้ามานำเสนอเป็นสินค้าเพื่อแลกเปลี่ยนกับค่าตอบแทน ในกระบวนการจัดการทั้งการแสดงออกและอารมณ์ความรู้สึกดังกล่าว ผู้หญิงได้สร้างตัวตนใหม่ขึ้น โดยการรักษาขอบเขตของความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับลูกค้า (techniques of boundary maintenance) (Chapkis 1997:76-77) ดังเช่นที่ผู้หญิงหลายคนพยายามที่จะตอกย้ำตนเองในเรื่องเป้าหมายทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ การแสดงออกต่าง ๆ ของผู้หญิงเป็นเพียงด้านหนึ่งของชีวิตที่พวกเขาสร้างขึ้นอย่างมีเป้าหมาย

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าบางสถานการณ์ผู้หญิงสามารถสร้างตัวตนใหม่อย่างเด่นชัดในฐานะที่เป็นผู้ทำงานบริการ โดยขายภาพลักษณ์และอารมณ์ที่สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า บ่อยครั้งที่ผู้หญิงก็ตกลงไปในหลุมที่ตนเองเป็นฝ่ายขุดขึ้น การรักษาขอบเขตของความสัมพัทธ์ระหว่างตนเองกับลูกค้าถูกหลงลืมไปชั่วคราว เมื่อผู้หญิงเอาอารมณ์และตัวตนอีกด้านหนึ่งของตนเข้าไปเกี่ยวพันกับความสัมพัทธ์ต่อลูกค้า ผู้หญิงหลายคนแอบเก็บงำความรู้สึกพิเศษให้กับใครบางคนที่พบเจอ ด้วยความฝันที่อยากเปลี่ยนสถานภาพของผู้ชายฝรั่งเหล่านั้นจากลูกค้าให้กลายเป็นคนรัก หรือใครสักคนที่ห่วงใยอย่างแท้จริง ความขัดแย้งในใจที่เกิดขึ้นระหว่างผลประโยชน์กับความรู้สึกถูกแยกออกจากกันตามเสียงพร่ำสอนประสบการณ์จากเจ้าของบาร์บิเอร์และเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์มาก ๆ ที่พยายามจะบอกให้รู้ว่า ความรักลม ๆ แล้ง ๆ จะทำให้ผู้หญิงต้องกลายเป็นคนโง่ในที่สุด เรื่องของความรู้สึกที่ผู้หญิงบางคนเรียกว่า "ความรัก" จึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจเปิดเผยได้กับเพื่อนร่วมงาน เพราะนั่นเป็นความโง่ที่ไม่ต่างไปจากการไปนอนฟรี ๆ กับลูกค้า

นิต สร้อยและน้อยในวันนี้ อาจยังไม่ใช่ "นักล่า" ที่ประสบความสำเร็จ เพราะพวกเขาติดกับอารมณ์ของตน นี่อาจเป็นด้านลบอย่างหนึ่งของความรู้สึกตามที่เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่พร่ำบอก

รูปธรรมของความสำเร็จในหน้าที่การงานของผู้หญิงบาร์เบียร์ที่ถือเป็นความฝันสูงสุดของผู้หญิง
อยู่ที่ การมีผู้ชายฝรั่งส่งเสียเงินทองให้ รับเลี้ยงดู หรือการพาไปเที่ยวต่างประเทศ

ลี หญิงสาวทรงเสน่ห์

ลี เป็นสาวลำพูน อายุ 33 ปี เธอแต่งงานกับผู้ชายที่มีอาชีพเป็นทหาร และย้ายติดตาม
สามีไปอยู่จังหวัดลพบุรี และเคยทำงานห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งที่จังหวัดนั้น ลีมีลูกสาวกับทหาร
คนนี้หนึ่งคนอายุ 3 ขวบ การหย่าร้างเกิดขึ้นในช่วงที่เธอตั้งครรภ์ ระหว่างนั้นพ่อของเธอป่วย ลี
เล่าถึงเหตุผลที่เลิกกับสามีว่า เป็นเพราะเขาลดวันที่จะมาเยี่ยมเธอกับพ่อหลายต่อหลายครั้งจน
เธอรู้สึกว้า “นี่พ่อเราป่วยขนาดนี้ และเราก็ต้องด้วย เขายังไม่มีใจมาเยี่ยม” เธอเลยตัดสินใจเลิก
ทั้ง ๆ ที่เริ่มตั้งครรภ์แล้ว

ลีทำงานบาร์เบียร์มาได้ปีเศษเกือบสองปีแล้ว เธอพูดถึงการเข้าสู่การทำงานบาร์เบียร์ว่า
“ไม่รู้จักใครเลย เราทำงานห้างมาตลอด รู้จักแค่ลำพูนกับลพบุรี แล้วก็ทำรถที่เดินทางไปต่าง
จังหวัด ยิ่งเชียงใหม่ยิ่งไม่รู้จักใคร ตอนนั้นแม่ป่วยหนัก เราขี่รถผ่านมาแถวลอยเคราะห์ก็จอดรถ
หน้าบาร์แห่งหนึ่ง เห็นป้ายรับสมัครงาน เราคิดว่า เออดี ทำงานกับฝรั่งในที่ที่ไม่มีใครรู้จัก ดีเหมือน
กัน ทำงานที่บาร์แรกได้สามเดือน ก็ลาออก ขึ้นทำกับเจ้าของบาร์แบบนั้น ไม่มีทางหาคนเลี้ยงได้
หรอก ทำไปก็ไม่เจริญ คนอะไรโง่ได้แม้กระทั่งค่าดื่ม ค่าบาร์ อย่างคืนหนึ่งเราไปกับแขกสามคน
เขาไม่จ่ายเงินค่าบาร์คนหลัง ๆ ให้เรา ตอนหลังเลยลาออกมา ย้ายมาสมัครงานบาร์ข้าง ๆ ตอน
ย้ายมาใหม่ เราเรียกแขกเก่าเรามาบาร์นี้หมด สมัยก่อนชาจร เราเยอะ”

'สมัยก่อน' ของ ลี ไม่แตกต่างอะไรจากสาวบาร์เบียร์ในช่วงแรก ๆ ที่ยังมีประสบการณ์
น้อยในการทำงาน แต่ช่วงระยะเวลาที่ผู้ศึกษาได้รู้จักกับลี เธอกำลังเป็นดาวเด่นของจัสมินบาร์ที่
เจ้าของบาร์ยกเธอให้เป็นตัวอย่างของผู้หญิงบาร์เบียร์ที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ลีอาจ
จะมีต้นทุนที่ดีกว่าผู้หญิงหลายคนในเรื่องรูปร่างที่ดูบอบบางอย่างแทบไม่น่าเชื่อว่าจะเคยผ่านการ
มีลูกมาแล้ว ทั้งที่ก้าวเข้าสู่วัย 30 กว่า ลีไม่เคยปล่อยเนื้อปล่อยตัว เวลานานวันในบาร์เบียร์ทำให้
ลีเรียนรู้และมีรายได้เพียงพอที่จะปรุงแต่งรูปลักษณ์ภายนอกให้เป็นที่ต้องตาต้องใจของลูกค้ามาก
ขึ้น เธอปล่อยผมเส้นละเอียดยืดตรงยาวถึงกลางหลัง วงหน้าที่บ่งชี้ถึงความเป็นสาวเหนือ
ไม่ได้รับการทำศัลยกรรม หากแต่งแต้มสีส้นแต่พองาม แต่ละชุดที่สวมใส่ผ่านการคัดเลือกให้เข้า
กับรูปร่างและเผยให้เห็นบางส่วนของร่างกายเพื่อดึงดูดใจลูกค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสื้อสายเดี่ยวที่
เผยให้เห็นร่องอกกับกระโปรงสั้นปิดกันเพียงเล็กน้อย เธอเน้นในเรื่องความสะอาด กลิ่นหอมชวนใจ
รวมทั้งความสวยงาม หญิงสาวเปลี่ยนสีเล็บทุกสองวัน ไปร้านทำผมเป็นประจำ

สาวลำพูนวัย 30 เศษ ในวันนี้มีสร้อยทองสวมใส่พร้อมแหวนติดนิ้วหลายวง มีโทรศัพท์ส่วนตัว มีรถจักรยานยนต์เป็นพาหนะของตนเอง ในที่ทำงาน บางคืนเธอเอาแต่เล่นสล็อตเกอร์อย่างเมามัน เธอไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า บางคืนเธออาจจะพุดคุย นั่งดื่ม หยอกล้อกับลูกค้าบางคน หรืออาจจะไม่ดื่มกับใครเลยโดยไม่เดือดร้อนในเรื่องรายได้ บางครั้งเธอออกไปกับลูกค้าคนเดิมติดต่อกันหลายคืน บ่อยครั้งที่เธอจ่ายค่าบาร์ให้กับตนเองเพื่อหยุดงานไปเยี่ยมลูกสาวหรือทำธุระส่วนตัวอื่น ๆ โดยไม่ต้องกังวลในเรื่องเงินทอง

“ทำงานแบบนี้ อยู่ที่คำพูด การวางตัว และการเทคแคร์แขกของเรา คนชอบมาถามว่า ทำไมพี่โชคดี ทำงานมาปีกว่า ก็มีคนมารับเลี้ยง”

ลืออธิบายสั้น ๆ เมื่อผู้ศึกษาถามเธอถึงเทคนิคก้าวสู่ “ความสำเร็จ” ที่ใคร ๆ มักเอ่ยถึง จากการคลุกคลีอยู่ในจัดมินบาร์ช่วงเวลาหนึ่ง จึงสังเกตพบว่า การวางตัวของลือมีลูกเล่นแพรวพราว เธอไม่ใช่คนที่อู้ลูกค้า ขณะเดียวกันก็ไม่ใช่คนแข็งกร้าวและคิดว่าตนเอง “แน่” หากแต่เรียนรู้ถึงการแสดงความเอาใส่ใจในตัวลูกค้า ส่วนใหญ่มักเป็นที่รู้จักกันในบาร์เบียร์แห่งนี้ว่า “คนแก่” มักติดอกติดใจหญิงสาวคนนี้นักหนา เพื่อนร่วมงานบางคนถึงกับเปรยว่า “ไปได้ไง แก่ขนาดนั้นทำใจไม่ได้” ลือยอมรับกับคำพูดลักษณะนี้ ครั้งหนึ่งมีลูกค้าชาจร อายุราว 70 กว่าปี สวมแว่นตาดำเตอะ กิริยาท่าทางดูดีและยังแข็งแรง เดินเหินได้อย่างปราดเปรียว ลือเริ่มต้นจากการลุกขึ้นทักทายและส่งยิ้มให้ชายชราผู้นี้เมื่อเขาเดินผ่านมาหน้าบาร์เบียร์ ลือเชิญลูกค้านั่งและสั่งเครื่องดื่มให้เขา เธอวางกิริยาค่อนช้าสุภาพและให้เกียรติเมื่อเชิญให้ชายชราออกไปเล่นสล็อตเกอร์ทั้ง ๆ ที่ฝ่ายชายยังไม่ได้เลี้ยงดื่มเธอแต่อย่างใด ลือจัดลูกบนโต๊ะสล็อตเกอร์ ฝายมือให้ลูกค้ายิงลูกก่อน ระหว่างที่ก้มตัวแทงลูกบอล เลื้อยสายเดี่ยวด้านหน้าห้อยตัวลงเผยเห็นเนินอกแต่พองาม เมื่อถึงคราวที่ฝ่ายชายยิงลูกบอล เธอยิ้มและปรบมือให้กับความแม่นยำนั้น ระหว่างเกมส์ ชายชราถามเธอว่าจะดื่มอะไร เธอกล่าวขอบคุณและสั่งน้ำผลไม้ ชนแก้วกับลูกค้าเป็นระยะ ๆ ตอนท้ายของเกมส์ ลูกค้าเป็นฝ่ายชนะ เธอจับมือลูกค้าแสดงความยินดี

ใครต่อใครในบาร์เบียร์แห่งนี้รู้ว่า ลือเล่นสล็อตเกอร์เก่งเพียงใด และบ่อยครั้งมากที่เธอจะเป็นฝ่ายแพ้ ยกเว้นเสียแต่เธอจะเบื่อกองส์เสียก่อน หากเธอแพ้ เธอจะดวลกับผู้ชนะในเกมส์ถัดไปเมื่อเธอมีโอกาส เพื่อให้ได้ชัยชนะนั้น แต่สำหรับเกมส์นี้ เธอประเมินแล้วว่า ชัยชนะของชายชราจะทำให้เขาสุขใจเพียงใด เธอเฝ้าดูเขาเล่นเกมส์กับคู่เล่นรายถัดไป และปรบมือให้เขาเมื่อยิงลูกลงหลุม ฝ่ายชายหันมาส่งยิ้มให้เธอ รวากับพึงใจที่รู้ว่า เขาอยู่ในสายตาของเธอตลอดเวลา เมื่อชายชราแพ้ในการแข่งขัน เขากลับมานั่งที่โต๊ะฝั่งเดียวกับลือ ฝ่ายชายกุมมือเธอ ลือพุดคุยในเรื่องราวที่ไม่แตกต่างจากเพื่อนร่วมงานคนอื่นมากนัก แล้วทั้งคู่ก็เปย์บาร์ไปด้วยกัน ลือเดินมาที่เคาน์เตอร์

และบอกกับเพื่อนร่วมงานที่สนิทสนมว่า เดี่ยวกลับมา พร้อมกับ “สอดนิ้ว” ใส่มืออีกฝ่ายหนึ่ง กิริยานี้มักนิยมปฏิบัติกันในบาร์หากผู้หญิงคนใดได้ไปกับลูกค้า กิริยาดังกล่าวทดแทนคำพูดที่ว่า “ขอให้เธอโชคดีได้ออกไปกับแขกเป็นรายถัดไป”

ลีใช้เวลาราวสองชั่วโมงกลับมาที่บาร์อีกครั้ง เธอเล่นสล็อตเกอร์ต่อไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น วันถัดมาหญิงสาวไม่ได้มาทำงาน เธอโทรศัพท์มาบอกเจ้าของบาร์และว่าจะกลับมาจ่ายค่าบาร์ที่หลัง เธอหายหน้าไปหลายวัน เมื่อพบเธออีกครั้ง เธอเล่าว่า

“พี่ไปฮอลิเดย์กับเขาสัปดาห์แล้วก็กลับบ้าน เขาดีนะ น่ารัก ยิ่งถอดแวนยิ่งน่ารัก เป็นคนอังกฤษชื่อเทอร์รี่ เงินดี ตอนนี่เขามีรายได้คิดเป็นเงินไทยวันละ 3000 บาท อีกสองวันจะกลับแล้ว เขาถามเลขบัญชีด้วยนะ”

รูปธรรมที่สื่อเค้าความสำเร็จขั้นต้นของผู้หญิงที่มีโอกาสไปฮอลิเดย์กับลูกค้าและทำให้อีกฝ่ายรู้สึกประทับใจคือ การมอบของที่ระลึกให้ก่อนกลับ ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นทอง นอกจากนี้การขอเลขบัญชีของฝ่ายชายยังเป็นขั้นตอนแรกของการช่วยเหลือจุนเจือในอนาคต

“ไม่รู้ยังไง แขกทุกคนที่อยู่กับเราหลายวัน ก่อนกลับต้องให้ของที่ระลึก ส่วนมากเป็นทอง”

ชายชราหน้ากระเป๋าดำเดินทางมาฝากที่ห้องพักของลี และเธอเดินทางไปสนามบินเพื่อส่งเขากลับอังกฤษ ราวสองสัปดาห์หลังจากที่ชายชราเดินทางกลับประเทศไปแล้ว ลีใส่เสื้อตัวใหม่มาทำงาน เธอบอกว่า เทอร์รี่ส่งไปรษณีย์มาให้ ขณะนี้เงินในบัญชีธนาคารของลีอาจยังไม่มีควมคืบหน้าจากเทอร์รี่ แต่อีกสองเดือนเขาบอกว่าจะเดินทางกลับมาอีก ลีบอกว่า

“โชคดีนะ เดือนหน้า ‘ปีะ’ ฮอลแลนด์มาอยู่เดือนหนึ่งก็กลับ พอดี ‘ปีะ’ คนใหม่นี้ก็มาพอดี”

เมื่อถามเธอว่า มีแฟนกี่คน เธอบอกว่า “ตอนนี้มี ‘ปีะ’ สองคน คนแรกเป็นชาวนิวซีแลนด์ อีกคนเป็นฮอลแลนด์ อายุ 60 กว่า ทั้งสองคน ตอนแรกพี่เจอปีะนิวซีแลนด์ก่อน ไปฮอลิเดย์กับเขา 8 วัน แล้วก็กลับมาไม่นานก็เจอปีะฮอลแลนด์”

เธอย้อนเล่าเหตุการณ์เมื่อเกือบปีที่ผ่านมา หลังจากรู้จักกัน ปีะทั้งสองของลีเดินทางมาเมืองไทยอีกสองครั้ง และส่งเงินมาให้เป็นประจำทุกสองเดือน ลีเคยพาปีะฮอลแลนด์ไปเที่ยวบ้าน เกิดที่ลำพูน ฝ่ายชายได้มีโอกาสเห็นลูกสาวของเธอพร้อมกับการรับฟังเรื่องราวในชีวิต

“ปีะคงเห็นใจที่เรามีลูก และต้องเลี้ยงลูกคนเดียว เขาก็ยอมให้เรามาทำงานที่บาร์นะ ไม่ได้ว่าอะไร เวลาเขามา เขาก็พาเขามาที่ร้าน แต่ถ้าเขาเห็นเราเล่นสล็อตเกอร์เกินสามเกมส์กับลูกค้าคนอื่น เขาจะเริ่มทำท่าเหิง ๆ แล้ว พี่คิดว่าที่ปีะทั้งสองคนพอใจแล้วก็ตามใจเรา เพราะเราไม่ได้กินเหล้า สูบบุหรี่เหมือนคนอื่นด้วย”

ช่วงที่ผู้ศึกษาวิจัยมักคุ้นกับเธอเป็นช่วงเวลาที่เธอกำลังครุ่นคิดเรื่องการแต่งงานกับปีะชาวนิวซีแลนด์ เธอเล่าว่า ปีะฮอลแลนด์เพิ่งเดินทางกลับประเทศ เขาป่วยถึงขั้นต้องเข้า

โรงพยาบาลระหว่างที่อยู่เชียงใหม่ เธอร้องไห้และติดตามดูแลป๊ะอย่างใกล้ชิดตลอดช่วงเวลานั้น จนกระทั่งทำยี่ที่สุดป๊ะพูดกับเธอเรื่องการแต่งงาน

“ป๊ะฮอลแลนด์ขอแต่งงานด้วย ไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน ไม่อยากบอกป๊ะนิวซีแลนด์ตรง ๆ กลัวเขาจะเสียความรู้สึก ก็ตั้งใจว่าค่อย ๆ ให้ความมันบอกเอง และอีกอย่างเขาก็ส่งเงินมาให้ตลอด แต่เงินนั้น เราไม่ได้ขโมยของเขาใช่ไหม เขาเต็มใจให้เราเอง”

“เมื่อวานป๊ะโทรมาจากฮอลแลนด์บอกว่า เขาขายทุกอย่างแล้วเพื่อจะมาอยู่เมืองไทย ต่อไปเขาจะมีรายได้เดือนละ 40,000 บาท เราตกใจมาก บอกเขาว่า ‘ทำไมรีบขาย ป๊ะย้อนกลับถามว่า เรามีผู้ชายอื่นหรือ เรามองว่า ‘ไม่ใช่’ คือ พี่รู้สึกว่ามันเร็ว ยังมีอีกหลายเรื่องที่ยังไม่ได้คิด อย่างเรื่องป๊ะนิวซีแลนด์ เขาก็ยังส่งเงินให้ทุกเดือน แล้วแขกของเราอีก พี่คงทำให้ผู้ชายหลายคนอกหัก”

ลึกระบายความในใจพร้อมเสียงหัวเราะในตอนท้าย ขณะเดียวกันนั้น เธอเริ่มฝันถึงชีวิตใหม่ “พี่บอกป๊ะว่า ต้องซื้อที่ดิน สร้างบ้าน ซื้อรถ ป๊ะมาเมืองไทยก็ดูรถเอ็นวีไว้ พี่เคยพี่เป็นตำรวจ เขาบอกว่าป๊ะเป็นคนดี บางทีพี่คิดว่าจะแต่งงานกับป๊ะดีไหม พี่เคยบอกว่า ‘มีคนจุดชีวิตเธอขึ้นมาจากจุดที่ตกต่ำ ยังจะคิดอะไรมากมายอีก’ ใคร ๆ ที่บ้านพี่ก็ชอบป๊ะ พี่บอกป๊ะด้วยว่า ต้องรับผิดชอบลูกพี่กับหลานอีกคนหนึ่งนะ ตอนนีพี่กำลังจะซื้อที่ดินจากพี่สาว ส่วนเรื่องแต่งงานก็อาจจะจัดงานตรงกับวันเกิดของพี่ พร้อมกับทำบุญบ้าน ผูกข้อมือไปพร้อมกัน”

เพื่อนร่วมงานหลายคนในบาร์เบียรู้สึกหมั่นไส้ในกิริยาการแสดงออกของเธออยู่ไม่น้อย เพราะเธอมักจะเรียกตัวเองว่า “มาตามฮอลแลนด์” คำเรียกคำนี้ดูเหมือนผู้หญิงทุกคนต่างก็อยากจะมีโอกาสถูกเรียกค่านำหน้าเช่นนี้บ้าง เพราะนั่นหมายถึงการก้าวเข้าสู่ความสำเร็จสูงสุดขั้นหนึ่งของชีวิตในบาร์เบีย คือ การมีชาวตะวันตกรับเลี้ยงดู ส่งเสียเงินทองให้อย่างสม่าเสมอ ลีเองก็อยู่ในข่ายนี้เช่นกัน

แม้ว่าลีจะมี “แฟน” ที่เธอเรียกว่า “ป๊ะ” ส่งเสียเงินทองให้และถึงขั้นขอแต่งงาน รวมทั้งเธอเองก็วาดฝันในเรื่องการแต่งงานไปด้วย แต่เธอยังคงมาทำงานที่บาร์เบียและมีลูกค้าอยู่เป็นประจำ ลีเล่าถึงลูกค้าฝรั่งเศสรายหนึ่งชื่อ มิเชล ซึ่งเคยเป็นลูกค้าของเธอมาก่อนและเดินทางกลับมาเที่ยวเชียงใหม่อีกครั้ง เธอไปรับมิเชลถึงสนามบิน แต่แล้วช่วงเวลาที่เขาอยู่เชียงใหม่ บังเอิญป๊ะฮอลแลนด์ของเธอมาเชียงใหม่เช่นเดียวกัน เธอจึงไม่มีเวลาดูแลนายมิเชล มิเชลหาว่าเธอเป็นคนเจ้าชู้ เขาสู้อุตส่าห์มอบความจริงใจให้และวางแผนว่าจะชวนเธอไปเที่ยวฝรั่งเศส

“พี่รู้จักกับเขาเมื่อสี่เดือนที่แล้ว พี่ไปกับเขา 24 วัน เขาส่งเงินมาให้ทำพาสปอร์ตจะชวนไปเที่ยวฝรั่งเศสคราวนี้ แต่พอดีเขามาตรงกับป๊ะ ป๊ะเข้าโรงพยาบาลพอดี พี่ก็ยุ่ง เลยบอกกับเขาว่า จะกลับบ้าน เขานั่นว่า กลับบ้านอะไรนานจัง แล้วสงสัยเจ้าของเกสเฮ้าส์ที่มันพักบอกมันหรือไงไม่

รู้ เราต้องเลือกคนที่ส่งเงินมาให้เราประจำใช่ไหม ใช้น้ำมันไม่ได้ทำอะไร แคบอกว่าจะมาพาเราไปเที่ยวฝรั่งเศส ประเทศอะไร ถ้าเราจะไปก็ไปได้ทั้งนั้นแหละ แต่คนที่แน่นอนคือคนที่ส่งเงินมาประจำ”

ค่าวันหนึ่ง หนุ่มมิเชลซึ่งรถจักรยานยนต์โดยมีผู้หญิงซ้อนท้ายผ่านหน้าจัสมินบาร์ที่ลีทำงานอยู่ เธอเหลือบไปเห็นเข้าพอดี ลีมีสีหน้าตกใจมาก เธอบ่นว่า “ไม่นึกเลยว่ามีเชลจะทำจริง เมื่อเข้ายังร้องไห้อยู่หยก ๆ อย่างนี้หยามหน้าสาวล้าพุนชะแล้ว เดียวต้องไปบนโกชักสองตัว หรือจะย้ายไปเช่าเกสเข้าส์อยู่ใกล้มันดี”

เมื่อผู้ศึกษาดูถามลีว่า เธอรักหนุ่มมิเชลหรือ เธอตอบว่า “รักสิ ไปรับมาจากสนามบินด้วยมือ แต่เราต้องเลือกคนที่ส่งเงินประจำให้เราก่อน” ในที่สุด อีกสองวันถัดมาถึงวันที่มิเชลเดินทางกลับประเทศ ลีตื่นแต่เช้าตรู่ไปส่งเขาที่สนามบินและนำรูปถ่ายคู่ที่ทั้งสองถ่ายด้วยกันแล้วบอกกับเขาว่า มีแต่สิ่งดี ๆ มอบให้เขาเสมอ

ลีเป็นตัวอย่างที่เขาของบาร์เบียร์จัดว่าเป็น ผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จ นอกเหนือจากการบรรลุเป้าหมายในเรื่องการมีสปอนเซอร์แล้ว เธอยังรู้จักเก็บหอมรอมริบ ไม่ใช่จ่ายฟุ่มเฟือยเอาเงินที่หามาได้ไปเที่ยวเตร่ ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ และที่สำคัญที่สุดคือเธอเป็นผู้หญิงฉลาด ไม่หลงคำพูดเพียงไม่กี่คำของลูกค้าฝรั่ง ดังเช่นผู้หญิงบาร์เบียร์รุ่นใหญ่มักจะพูดถึงเด็กใหม่ที่เข้าสู่วงการว่า “เด็กมาทำงานแรก ๆ มันโง่ ออกไปกับผู้ชายฝรั่งไม่กี่ครั้ง เขาบอกว่าจะรับเลี้ยงดู ก็เชื่อ เด็กทำงาน แล้วผลสุดท้ายก็ต้องกลับมาใหม่”

ลีมีคติเตือนใจจากประสบการณ์ของเพื่อนร่วมงานหลายคน สำหรับเธอวางแผนชีวิตที่รอบคอบกว่านั้น “ผู้หญิงบางคน พอมีฝรั่งส่งเงินมาให้ก็เลิกทำงาน ทำอย่างนั้นเป็นการทำลายอนาคตตัวเอง ต้องไปพึ่งคนอื่นอย่างเดียว แต่สำหรับพี่ คิดว่าจะหยุดทำงานเมื่อมีที่ดินบ้าน พร้อมรถหนึ่งคันเพื่อเป็นหลักประกันให้ลูก”

หญิงสาวรู้ว่า หากเธอตัดสินใจอยู่กับปิยะฮอลแลนด์ อำนาจการต่อรองของเธอย่อมลดลง และท้ายที่สุดคือการไปพึ่งพาผู้ชายหนึ่งคนอย่างถาวร อีกสองเดือนถัดมา ผู้ศึกษาดูเธอถึงเรื่องการแต่งงานกับปิยะฮอลแลนด์ เธอตอบโดยไม่ต้องหยุดคิดว่า “อาจมีการตกลงกับปิยะใหม่ เพราะลุงเทอริดีมาก คนที่รู้จักกันเขาบอกว่า เงินดีมาก เคยซื้อบ้านให้ผู้หญิงสี่ล้าน”

เรื่องที่ต้องใคร่ครวญมากในเวลานี้ก็คือจะบริหารความสัมพันธ์กับผู้ชายเหล่านี้อย่างไร นับตั้งแต่ปิยะฮอลแลนด์ต้องการแต่งงานกับเธอ ปิยะนิวซีแลนด์ส่งเงินมาให้เธอเป็นประจำอย่างซื่อสัตย์ และลุงเทอริมีเสียงชื่อเสียงเล่าอ้างถึงความใจบ้ำ ยังไม่รวมถึงการพยายามสานต่อไมตรีให้จบท้ายด้วยดีเพื่อโอกาสในระยะยาวกับหนุ่มฝรั่งเศสที่ชื่อมิเชล ระหว่างที่ลียังเป็น “สาวทรงเสน่ห์”

เธอย่อมมีโอกาสบริหารเสน่ห์อย่างเต็มที่ เพราะถ้าหากเกิดการตัดสินใจพลาดในวันนี้ นั่นหมายถึงโอกาสในอนาคตที่หดหายไป

ชีวิตของภา

ภา เป็นคนเมืองเชียงใหม่ วัย 40 กว่าปี เธออยู่กินกับผู้ชายมาหลายคน ที่เธอเลือกเล่าเป็นตัวเป็นตนมี 2 คน คนแรกเป็นการพบรักในวัยหนุ่มสาว มีลูกชายหนึ่งคน ลูกสาวหนึ่งคน ส่วนชายคนที่สอง เคยไปใช้ชีวิตด้วยกันทางภาคใต้ เขาเป็นลูกคนจีนที่ทางบ้านค่อนข้างมีฐานะ เธอบอกว่าความเป็นคนไทยของเธอทำให้ครอบครัวของสามีไม่ค่อยยอมรับ เธอกับสามีคนนี้จะเห่ร่อนทำหลายสิ่งหลายอย่างเสี่ยงต่อกฎหมาย แม้กระทั่งร่วมเส้นทางการรับซื้อยาเสพติด ในที่สุดทั้งคู่เลิกกันไปโดยที่เธอไม่ได้ระบุถึงสาเหตุ

ช่วงอายุปลาย 30 ปี ภาคมุ่งหน้าเดินทางไปตายเอาดาบหน้าประเทศญี่ปุ่นด้วยการชักชวนของคนรู้จัก ภาใช้ชีวิตที่ญี่ปุ่นเช่นเดียวกับเรื่องราวของสาวไทยจำนวนหนึ่ง เธอทำงานในบาร์ที่ค่อนข้างเข้มงวด “อยู่ที่โน่นเขาจะเข้มงวดในเรื่องการเทคแคร์แขกมาก อย่างเวลาเรานั่งดื่มกับลูกค้าต้องจุดไฟแช็คให้ตลอด ต้องดูแลแขกอย่างดี แต่พี่ก็ชอบนะที่โน่น มันก็ได้บังคับอะไรมาเหมือนที่เป็นข่าวหรือ รวยได้ก็โอเค พี่ไปอยู่สามสี่ปีแต่ถูกจับได้เพราะเข้าเมืองแบบผิดกฎหมาย เขาก็เลยส่งตัวกลับ”

ปุมหลังที่ยาวเหยียดและสลับซับซ้อน รวมทั้งหลายเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้ภาพูดถึงอดีตน้อย รวมทั้งวัยที่ค่อนข้างมากสำหรับการเริ่มต้นงานใหม่ในบาร์บีเยอร์ ทำให้ในช่วงแรกเธอปิดบังเรื่องอายุที่แท้จริง ใคร ๆ รับรู้แต่เพียงว่าเธออายุอานามราว “สามสิบกว่า” เท่านั้น และเธอมักจะพูดถึง “น้องชาย” วัยเบญจเพส ซึ่งในเวลาต่อมาเธอจึงเปิดเผยว่าเป็นลูกชายของเธอกับสามีคนแรก “ลูกชายของพี่อายุปาเข้าไปป่านี่แล้ว ยังไม่รู้จักทำงานทำการ มีลูก มีเมียแล้ว ยังต้องมาเกาะแม่มันอีก แต่พี่ก็เป็นห่วง ดัดไม่ขาด”

หลังถูกส่งตัวกลับมาจากญี่ปุ่น เธอไปทำงานเป็นหมอนวด ที่สถานอบ อบ นวดแห่งหนึ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือราวหนึ่งปี ในที่สุดก็ตัดสินใจกลับมาเชียงใหม่อีกครั้ง เพื่อมาดูแลลูกชายที่ไม่เป็นไล่เป็นพาย นานมาแล้วที่เธอฝากลูกชายคนนี้ไว้กับแม่ของเธอ จนกระทั่งแม่เสียชีวิต เธอหวนกลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่บ้านเกิด บ้านเช่าทรุดโทรม เธอไม่มีสมบัติพัสถานใด ๆ ติดตัวนอกจากลูกชายและเมียของเขา ภารู้จักกับหญิงสาววัยเดียวกับลูกชาย และหน้าซำยังเป็นเพื่อนนักเรียนของลูกชายเธออีกด้วย สองสาวต่างวัยที่จักรยานยนต์ออกตระเวนหางานทำ ผ่านมาหน้าบาร์บีเยอร์แห่งหนึ่งย่านถนนลอยเคราะห์ เห็นป้ายรับสมัครผู้หญิงจำนวนมาก ภาตัดสินใจ

เข้าไปทำงาน ผ่านไปสองวันแรก ในที่สุดเธอก็ลาออก “แขกเยอะก็จริง แต่ผู้หญิงเยอะมาก และส่วนใหญ่ยังสาว ๆ ทั้งนี้ จุดกระชากลากแขก ไม่นไหว พี่เลยออกมาหาบาร์ที่เงียบ ๆ ทำดีกว่า”

ภาและเพื่อนของลูกชายย้ายมาสมัครงานในบาร์เบียร์เล็ก ๆ แถบรอบนอกแห่งหนึ่ง ที่นี้มีผู้หญิงราว 6 คน ไม่พลุกลาน และที่สำคัญไม่ต้องจุดกระชากลากแขกเข้าบาร์มากมายเท่ากับบาร์เบียร์แถบลอยเคราะห์ ภาตัดสินใจเริ่มต้นงานใหม่ที่นี้ ความรู้ภาษาไทยของเธออยู่ในระดับอ่านออกเขียนได้ ส่วนภาษาอังกฤษไม่ต้องพูดถึง การปรับตัวเข้ากับหน้าที่การงานใหม่ ดูไม่ใช่เรื่องยากเย็นนักสำหรับคนที่ผ่านประสบการณ์ในโลกของการขายบริการทางเพศมาอย่างซ้ำซาก

กิริยาท่าทางและการแต่งเนื้อแต่งตัว ตลอดจนการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาย ตลอดจนความสับสนในความคิดที่กำลังก้าวกระหว่างการขายบริการให้แก่ผู้ชายกับการเป็นผู้หญิงดีในความหมายที่ต้องสวมวิกติดต่อกับชายผู้เป็นสามีแต่เพียงคนเดียว เหล่านี้ไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับเธอเวลาสามเดือนแรกในบาร์เบียร์ ภา รู้จักกับผู้ชายฝรั่งหลายคน การสื่อสารของเธอแสดงออกด้วยภาษากาย กิริยาการเอาอกเอาใจตามที่ได้รับบริการฟรีหรือมาจากญี่ปุ่น ตลอดจนรอยยิ้ม และการจัดวางบุคลิกที่ดูเหมาะสม เธอเป็นสาวที่จัดว่าหน้าตาคมเข้ม รูปร่างสูงและมีสัดส่วนที่ดี องค์ประกอบเหล่านี้ทำให้ภาวิธีสื่อสารกับลูกค้าโดยไม่ต้องใช้คำพูด แน่่อนว่า ตลอดเวลานั้น เธอเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษที่สำคัญเพื่อใช้ต่อรองในการเจรจากับลูกค้า ด้วยความที่ภาเป็นคนเชียงใหม่ ทำให้เธอสามารถทำตัวเป็นมัคคุเทศก์พาลูกค้าไปเที่ยวในตอนกลางวันได้หลายต่อหลายแห่ง และถือเป็นการกลับมาเยือนถิ่นเก่าของเธอเองด้วย ลูกค้าส่วนใหญ่ ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป แม้ว่าจะไปฮอเลิเคย์ด้วยกันหลายวันก็ตาม แต่ดูไม่มีผลต่อการสานความสัมพันธ์ในระยะยาว และภาเองก็ไม่คิดเช่นนั้น

จวบจนกระทั่งค่าคืนวันหนึ่ง บาร์เล็ก ๆ แห่งนี้ค่อนข้างเงียบเหงาแม้ว่าจะเข้าสู่ฤดูท่องเที่ยวแล้วก็ตาม จักรยานยนต์คันหนึ่งทำลายความเงียบเคลื่อนตัวมาจอดหน้าบาร์ คนขับลงจากรถ เขาเป็นชายร่างผอม สูงเกิน 180 เซนติเมตร อายุราว 30 เศษ ใบหน้าค่อนข้างยาว หน้าตาใจดี เขาเดินผ่านผู้หญิงที่จับกลุ่มหน้าร้าน และเลือกที่นั่งริมเคาน์เตอร์สังเบียร์ตีม เขาส่งยิ้มให้ผู้หญิงทุกคน พุดคุยกับเจ้าของบาร์อย่างคุ้นเคย

ภาเหลือบมองชายหนุ่มพร้อมส่งรอยยิ้มให้เล็กน้อย คืนนี้เป็นคืนที่สองแล้วที่เธอเห็นเขามานั่งตีตมตามลำพังโดยไม่มีที่ท่าสนใจผู้หญิงคนใดในร้านเป็นพิเศษ คืนนี้ภาไม่มีลูกค้า เธอเพิ่งจะจากลา กับหนุ่มเยอรมันนายหนึ่งหลังจากไปฮอเลิเคย์ด้วยกันสามวัน เธอตัดสินใจเข้าไปนั่งข้างลูกค้ารายใหม่กล่าวคำทักทาย ชายหนุ่มยิ้มรับทักตอบกลับว่า “สวัสดีครับ” ภาใจชื้น เธอถามว่า “พูดภาษาไทยได้หรือ” ชายหนุ่มหัวเราะตอบว่า “ได้นิดหน่อย” พร้อมทำไม้ทำมือประกอบ

เมื่อถามไถ่ต่อไปจึงรู้ว่าเขาชื่อ คริส เป็นหนุ่มเยอรมัน ภาบอก่า "เยอรมันอีกแล้ว เมื่อวานนี้ก็มีแขกเยอรมัน" คริสถามเธอถึงเครื่องดื่ม หญิงสาวสั่งเครื่องดื่มแบบเดียวกัน ทันทีที่ชายหนุ่มหยิบบุหรี ภาจุดไฟให้เขาทันที่ตามลีลาที่เธอคุ้นเคย คริสเอ่ยตอบเป็นภาษาไทยว่า "ขอบคุณครับ" เขาเอื้อมมือไปจับที่หัวไหล่ของตัวเอง และบอกว่า "เมื่อยมาก ไป massage มา ไม่หายไปแม่ฮ่องสอน" เขาพูดเป็นคำ ๆ พร้อมกับทำมือ ประกอบว่าตนซึ่งรถจักรยานยนต์ไปเที่ยวมา ภาหมุนแก้อื้อให้ชายหนุ่มหันหลังมาให้เธอและเริ่มนวดหลังให้เขา คริสยิ้มหวานบอกว่า "นวดเก่งมาก"

การสนทนาคำเนินต่อไปตลอดเวลา เมื่อถึงคราวที่ภาษาไทยเล็ก ๆ น้อย ๆ และภาษามือของทั้งสองไม่สามารถช่วยในการสื่อสารได้ ทั้งคู่ก็จะหัวเราะออกมาอย่างขบขันตนเอง ราวตีหนึ่งเศษ ชายหนุ่มถามภาว่า "ไปด้วยกันไหม" ภายิ้มรับและพยักหน้าแทนคำตอบ

ในค่ำวันถัดมา ภามาถึงบาร์ตอนหัวค่ำ นั่งดื่มกาแฟและพูดคุยกับเจ้าของบาร์ "เขาเป็นคนดีนะคริส รู้จักกับเขามานานแล้ว เขาพูดภาษาไทยได้บ้าง ไปกับเขาเถอะ นิสัยดี" ราวสามทุ่ม คริสมาที่บาร์และนั่งดื่ม พูดคุยกับภาเช่นเดิม จนกระทั่งราวเที่ยงคืน คริสชวนหญิงสาวออกไปเที่ยวดิสโกเธค และเปย์บาร์ไปด้วยกัน

หลังจากนั้น ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ค่อย ๆ กลายเป็นคนคุ้นเคย บางครั้งภามาทำงานโดยมีคริสมาส่ง และดีกว่านั้น คริสก็ย้อนกลับมาดื่มที่บาร์อีก หลังเที่ยงคืนจึงเปย์บาร์ไปด้วยกัน จนกระทั่งลับดาห์หนึ่งผ่านไป คริสชวนภาไปเที่ยวเชียงราย 5 วัน หญิงสาวตอบตกลง เมื่อกลับจากการชอติเคย์ ภาพูดถึงคริสว่า

"สนุกมาก เขาชอบผจญภัย ชอบเที่ยวภูเขา ไปเที่ยวด้วยกันหลายที่ เขารถยนต์ไปกัน เขากับพี่สลับกันขับ บางทีคุยกันไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่เขาก็ยิ้ม หัวเราะ ก็เลยสนุกกันไป แล้วก็ชอบอะไรเหมือน ๆ กัน พี่ชอบเที่ยวแบบนี้ด้วย"

สามวันผ่านไปหลังจากไปชอติเคย์ ภาบอกว่าคริสชวนเธอไปเที่ยวที่แม่ฮ่องสอนอีกครั้ง แต่คราวนี้เธอเริ่มลังเล "เขาก็ดีนะ แต่จะพูดยังไงดีนะ คือไปกับเขา เขาก็ออกทุกอย่างให้ อยากรู้จะได้อะไรก็ซื้อให้ แต่พี่ก็มีค่าใช้จ่ายใช้มัย นี้อีกสัปดาห์ก็สิ้นเดือนแล้ว ต้องจ่ายค่าเช่าบ้าน ตอนหลังเขาเริ่มไม่ให้เงินแล้ว ก่อนที่จะไปเชียงรายด้วยกัน เขาก็จ่ายให้ทุกครั้งนะ ครั้งละพันหนึ่ง แต่พออยู่เชียงราย เขาจ่ายแต่ค่าเปย์บาร์ แล้วก็ไม่ได้ให้เป็นเงิน จะทวงพี่ก็รู้สึกยังไงไม่รู้ แอบหวังว่ารอตอนเขากลับ เขาจะให้เงินก่อน แต่มันอีกตั้งนาน มันไม่ไหวนะ จะชวนไปเที่ยวแม่ฮ่องสอนอีกตั้งสี่วัน"

เมื่อคริสชวนเธออีกครั้ง ภาเริ่มอึดอัดโดยอ้างเหตุผลว่าเธอต้องทำงาน ในที่สุดชายหนุ่มจึงเลื่อนการเดินทาง จนกระทั่งถึงวันคริสตมาส คริสนำดอกไม้ช่อโตพร้อมสออดของใบหนึ่ง ภายิ้มรับและยิ้มหวานมากขึ้นเมื่อเปิดซองดังกล่าวออกมาแล้วพบเงินสด 4,000 บาทอยู่ในนั้น หลัง

วันคริสต์มาส ทั้งคู่ไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกันอีกครั้ง และหญิงสาวพาชายหนุ่มไปเที่ยวบ้านเช่าของเธอโดยบอกกับเขาว่า เธออยู่กับ 'น้องชาย' คริสชื่อโททศนีให้ภาหนึ่งเครื่อง จนกระทั่งถึงวันที่คริสเดินทางกลับเยอรมัน เธอมอบเงินให้กับภาอีก 8,000 บาท

เวลาเกือบเดือนที่คริสและภาใช้ชีวิตร่วมกันไม่ทำให้ภารู้สึกหวั่นไหวมากนัก เมื่อถามเธอว่าชอบฝ่ายชายหรือไม่ เธอตอบว่า "ชอบก็ชอบนะ แต่ถึงไงเราก็ต้องทำงานต่อไปเพราะเขาไม่ได้บอกว่าจะรับเลี้ยงดูอะไรเรา" หลังจากที่คริสกลับไปแล้ว เริ่มมีเสียงพูดถึงคริสและภา จนกระทั่งในที่สุดภาก็ได้รับรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของคริส ภาเล่าว่า "คริสเคยมีแฟนเป็นผู้หญิงบาร์คนหนึ่งแถวลอสแอนเจลิสคบกันหลายปี รู้จักกับเจ้าของบาร์ด้วย แล้วผู้หญิงคนนั้นเห็นว่าเป็นเอดส์ตายหรือไงเนี่ย ความจริงที่ก็ได้ยินแว่ว ๆ ตั้งแต่ตอนคริสยังอยู่นะ ตอนแรกพี่ก็กลัวเหมือนกัน ตอนหลังพี่ก็เลยถามเขาว่าเป็นไง เขาบอกว่าเขาไปตรวจเลือดแล้วไม่เป็นไร แล้วก็เอาผลตรวจเลือดให้พี่ดู"

หลังจากนั้นอีกราวหนึ่งเดือน คริสโทรศัพท์มาหาเธอที่บาร์ และบอกเธอว่า เขาจะพาเธอไปเที่ยวเยอรมัน ทั้งคู่ใช้เวลาเตรียมตัวในเรื่องเอกสาร โดยคริสทำหนังสือรับรองการเดินทางเพื่อให้หญิงสาวไปขอวีซ่า หลังจากนั้นอีกสองเดือน ภาเดินทางไปเที่ยวบ้านคริสที่เยอรมัน เพื่อนร่วมงานบ่นอีกว่า "พี่ภาโชคดีจริง ๆ มาทำงานไม่นานก็ได้เจอแฟน แถมพาไปเมืองนอกอีก" การเดินทางไปต่างประเทศกับแฟนฝรั่งเป็นหนึ่งในภาพฝันที่ผู้หญิงหลายคนเห็นว่าเป็นสัญลักษณ์บ่งชี้ถึงความสำเร็จของชีวิตผู้หญิงบาร์ ภาพักที่อพาร์ทเมนต์ของคริสที่เยอรมันเป็นเวลา 3 เดือนตามกำหนดระยะเวลาที่ระบุไว้ในวีซ่า

“ไปที่โน่นสนุกมาก ที่ทำงานของเขาอยู่ใกล้บ้าน เขาทำงานดูแลเด็กกำพร้า บางวันพี่ก็ออกไปช่วยงานเขาที่ทำงาน ทำอาหารไทยให้เขากิน ไปเที่ยวเมืองอื่น ๆ ในวันหยุด แล้วก็ไปเที่ยวที่บ้านพ่อแม่ของคริส พ่อแม่เขาน่ารักมาก ดูแลเราอย่างดี” เธอเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเยอรมันสั้น ๆ

เมื่อกลับมาถึงเมืองไทย ชีวิตเริ่มเข้าสู่ภาวะปกติอีกครั้ง บ้านที่ภาเช่าไว้ถูกเลิกเช่าทั้ง ๆ ที่เธอมอบเงินที่คริสส่งมาให้เป็นค่าเช่าบ้านล่วงหน้าสามเดือนแก่ลูกชาย ของใช้ในบ้านหายไปหมด รวมทั้งโทรทัศน์ขนาดใหญ่ที่คริสซื้อให้ก่อนเดินทางกลับเยอรมันอันตรธานหายไปอยู่โรงรับจำนำ ภาต้องเริ่มต้นใหม่จากการหาห้องเช่า โชคดีดีเธอมีเพื่อนร่วมงานที่คุ้นเคยเป็นคู่คิด แม้อายุจะห่างกันเท่าเธอกับลูกชาย แต่ทั้งคู่ก็ได้พึ่งพาอาศัยกัน ภากับหญิงสาวคราวลูกย้ายไปอยู่ห้องเช่าแห่งใหม่ไม่ห่างจากย่านบาร์เบียร์นัก

“เขาไม่ได้มีเงินทองเยอะอะไร ออกเงินค่าใช้จ่ายไปที่โน่นก็เสียไปหลายตั้งค์แล้ว ก่อนกลับเขาให้มาหนึ่งหมื่น เอามาเคลียร์หนี้สินของลูกชายผีบ้าที่ก่อไว้ก็เกือบหมดแล้ว ยังต้องมาจ่าย

คำมัดจำห้องอีก นี่ถ้าคริสกลับมาแล้วเขาไม่เห็นทีวี เขาจะรู้สึกยังไง คริสไม่ได้พูดเรื่องให้พี่หยุดทำงาน แต่พี่คิดว่าในใจว่า ถ้าคริสยังคงส่งเงินมาให้เรื่อย ๆ พี่คงไปนั่งเอาดีแต่ไม่ออฟไปกับแขกเพราะลึก ๆ เราเป็นเหมือนผู้หญิงหัวโบราณ คนอยู่คลุกคลีด้วยกันทุกวัน เราก็มีใจให้กับเขาแล้ว ให้ไปนอนกับคนโน้นคนนี้อีก รู้สึกยังไงไม่รู้”

ภาออกหางานทำตามบาร์เปียร์อีกครั้ง เนื่องจากบาร์แห่งเดิมที่เคยทำได้เปลี่ยนเจ้าของกิจการไปแล้ว เธอยังคงเลือกบาร์เล็ก ๆ แถบรอบนอกเป็นสถานที่ทำงาน ช่วงที่เธอกลับจากเยอรมัน เป็นช่วงฤดูฝนซึ่งมีนักท่องเที่ยวน้อยมาก ภาได้รับรายได้เป็นเงินเดือน ๆ ละ 2,500 บาท และมีค่าดีมเล็กน้อยในวันบางวันเท่านั้น คริสส่งเงินมาให้เธอเป็นครั้งคราวตามความจำเป็นที่เธอโทรศัพท์ไปบอกเขา “พี่ไม่กล้าขอเขามาก เกงใจ เรารู้ว่าเขาไม่ได้ร่ำรวยอะไร บางคนนึกว่า ใ้โฮไปเมืองนอก โชคดีกลับมาคงได้เป็นกอบเป็นกำ มันไม่ได้เป็นแบบนั้นเสมอไป เขาบอกว่า อีกสองสามเดือนจะกลับมาเมืองไทยอีก คงใกล้ ๆ ปลายปี”

เมื่อถึงต้นฤดูท่องเที่ยว คริสหยุดงานกลับมาเชียงใหม่อีกครั้ง เพื่อมาหาหญิงสาวที่ผูกพันคราวนี้คริสอยู่เชียงใหม่ราวสองเดือน เขาเช่าอพาร์ทเมนท์ที่รู้จักมักคุ้นมาหลายปีและภา ก็ออกจากงานชั่วคราวย้ายมาอยู่กับคริส ทั้งคู่ตระเวนออกเที่ยวกันเช่นเดิม ชีวิตกลางคืนวนเวียนอยู่กับการออกดื่มตามบาร์ต่าง ๆ ที่คริสรู้จัก ตอนกลางวันเป็นเวลาพักผ่อนเพื่อรอให้ถึงกลางคืนอีกครั้ง บางครั้งเมื่อได้รู้จักเพื่อนใหม่ตามบาร์เปียร์ก็รวมกลุ่มเช่ารถออกเที่ยวไปยังจังหวัดใกล้เคียง โดยมากไปกันสองคู่ ฝ่ายชายมักเป็นชาวเยอรมันเหมือนกัน ส่วนฝ่ายหญิงก็เป็นหญิงไทยที่ทำงานในแบบเดียวกัน

การกลับมาพบกันอีกครั้งของฝ่ายชายแสดงถึงความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของทั้งสองฝ่าย ทั้งคู่ต่างเรียกขานว่าเป็น “แฟน” กันและกัน คริสไม่มองผู้หญิงคนอื่นใดนอกจากภา ภาหยุดงานชั่วคราวเพื่อใช้เวลาทั้งหมดอยู่กับเขา ปัญหาจุกจิกเกิดขึ้นตลอดสองเดือน ภาเริ่มรู้สึกว่าเขาเสียดาเงินทั้งหมดไปกับการกิน ดื่มทุกค่าคืน เสียดาเงินค่าเช่ารถจักรยานยนต์ เธอพยายามหว่านล้อมให้คริสซื้อจักรยานยนต์แทนการเช่า ชายหนุ่มใคร่ครวญหลายวัน ในที่สุดก็ตกลง การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันบนความสัมพันธ์แบบใหม่ที่เน้นในเรื่องความเป็นห่วงเป็นใย การคิดแทนอีกฝ่ายหนึ่งในหลายเรื่อง ก่อให้เกิดปัญหาจุกจิกหลายต่อหลายอย่าง บ่อยครั้งที่ทั้งคู่เริ่มมีปากเสียงกัน เช่น ภาเกิดอาการน้อยอกน้อยใจที่คริสบ่นในทำนองที่ว่า เงินทองหรือยหรอลงทุกวัน ต่อไปคงต้องใช้จ่ายมัยย์สล์ ขณะที่ภาไม่เห็นด้วยกับการออกดื่มทุกค่าคืนของฝ่ายชาย และคิดเลยเถิดต่อไปว่าชีวิตทั้งสองจะดำเนินต่อไปเช่นนี้หรือ

“คริสไม่เคยพูดเรื่องแต่งงานนะ เขาคงค่อย ๆ ดูไป พี่เองไม่อยากจะคิดเรื่องอนาคตเหมือนกัน ไม่รู้ว่ามันจะเป็นยังไง แล้วเราเป็นผู้หญิง จะให้เราเป็นคนเอ่ยปากก่อนได้ไง แต่ถ้าถามใจพี่ พี่

ก็อยากแต่งงาน เพราะเราอายุมากขึ้นทุกวัน พี่อยากมีลูกซักคนหนึ่งกับเขา ถ้ามีลูกหน้าตาเป็นลูกครึ่งคงน่ารักดี แต่พี่ปิดคริสเรื่องที่มีลูกชายนะ เพราะว่าไม่อยากให้เขารู้ปัญหาเรา กลัวว่าเขาจะคิดว่าเราจะเอาแต่สูบเงินเขา เพราะปัญหาเราเยอะแยะเต็มไปหมด”

เมื่อผู้ศึกษาถามคริสในเรื่องการวางอนาคตของคนทั้งสอง เขาบอกว่า “ผมมีความสุขเวลาที่อยู่กับเขา ผมมีงานที่ผมชอบทำในเยอรมัน ผมไม่อยากคิดถึงอนาคต แค่ทำวันนี้ให้ดีที่สุดก็พอแล้ว”

คริสเป็นนักสังคมสงเคราะห์ของรัฐ ทำงานกับกลุ่มเด็กด้อยโอกาสที่บ้านเกิด เขาเคยใช้ชีวิตกับผู้หญิงเยอรมันแต่แล้วก็เลิกกันไป ชายหนุ่มเดินทางมาพักผ่อนที่เชียงใหม่ทุกปลายปี เป็นเช่นนั้นติดต่อกันมาไม่ต่ำกว่าหกปีแล้ว เขาพบรักกับสาวไทยในบาร์เบียร์แห่งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน ความสัมพันธ์ดำเนินไปไม่แตกต่างจากภา คือ หญิงสาวยังคงทำงานในบาร์เบียร์ระหว่างที่เธออยู่เยอรมัน ส่งเงินมาให้เป็นครั้งคราว ขณะที่ฝ่ายหญิงอาจมีคนอื่นหรือไม่ก็ตามเป็นสิทธิของเธอ เมื่อเขากลับมาจึงเบียร์บาร์ฝ่ายหญิงออกเที่ยวจนกว่าเขาจะเดินทางกลับบ้าน และจัดการเพื่อให้โอกาสฝ่ายหญิงเดินทางไปอยู่กับเขาที่เยอรมันเป็นครั้งคราว คริสกับแฟนสาวคนไทยคนแรกคบกันได้ราวสี่ปี ฝ่ายหญิงจากไปด้วยโรคเอดส์ คริสเดินทางกลับมาเมืองไทย วนเวียนอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ ที่เขากับแฟนเก่าเคยใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน ใคร ๆ ที่รู้จักมักคุ้นกับคริสเห็นตรงกันว่าเขาดูหมองเศร้าจนกระทั่งพบกับสาวใหญ่ที่ชื่อภา การใช้ชีวิตวนเวียนมาในลักษณะเดิมเฉกเช่นเดียวกับความสัมพันธ์ในอดีต หลังจากคริสเดินทางกลับเยอรมันได้ราวสามเดือน เขาทำเรื่องให้ภาเดินทางไปพบกับเขาที่เยอรมันเป็นครั้งที่สอง

“พี่ไม่อยากกลับไปเยอรมันหรอก แต่อยากอยู่กับคริส เพราะเข้ากันได้ดี และเขาก็เอาใจใส่เรา ถึงจะไม่มีเงินมากมาย”

สำหรับภาแล้ว คริสคือ “แฟน” ของเธอ ไม่ใช่ “สปอนเซอร์” กระเป๋าหนัก ที่ยินดีจ่ายไม่อั้น แต่คริสพร้อมช่วยเหลือตามสมควรในยามขัดสน “เขารู้จักผู้หญิงไทยดี เขายังเคยพูดบอกว่าผู้หญิงไทยมีแต่เรื่อง money money เท่านั้น พี่ไม่อยากให้เขาคิดกับเราอย่างนั้น เราเลยขอเขาบ้าง รอให้เขาให้เองบ้าง” ภามอบความรู้สึกที่ห่วงใยอย่างจริงใจให้เขา ขณะเดียวกันเธอก็พยายามหาวิธีการขอความช่วยเหลือโดยไม่ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่าคุณเองโดนสูบเลือดสูบเนื้อ แต่ชีวิตในบาร์เบียร์ยังคงต้องดำเนินต่อไป เพราะนั่นคือ “งาน” สำหรับเธอ ตราบเท่าที่คริสยังไม่เอ่ยปากส่งเสียเลี้ยงดูเธอตลอดชีวิต

การดิ้นรนของแหวน

แหวน เป็นสาวเชียงใหม่ วัย 32 ปี สามีของแหวนเสียชีวิตก่อนที่เธอจะมาทำงานบาร์เบียร์หนึ่งปีเนื่องจากอุบัติเหตุรถยนต์ เธอใช้ชีวิตวัยสาวเป็นแม่บ้าน มีลูกชายวัย 10 ขวบและ 8 ขวบ เธออยู่กับครอบครัวของสามีที่กรุงเทพฯ ตลอดช่วงเวลาที่สามียังมีชีวิตอยู่ เมื่อสูญเสียสามีไป แหวนตัดสินใจกลับบ้าน หอบลูกชายสองคนไปอยู่บ้านพ่อแม่ของเธอที่จังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างนั้นเธอมีเงินเก็บจำนวนหนึ่ง แหวนเรียนหนังสืออยู่ในระดับที่อ่านออกและเขียนได้ไม่ดื้นัก เธอไม่เคยผ่านชีวิตการทำงานที่ไหนมาก่อน นอกจากในวัยเด็กทำไร่ทำนา และช่วยพ่อแม่ดูแลบ้านช่องจวบจนกระทั่งออกเหย้าออกเรือนไป

แหวนใช้ชีวิตที่บ้านเกิดกับลูกชายอย่างหงอยเหงา เงินทองหรือยหริอลงขณะที่ค่าใช้จ่ายเพิ่มสูงขึ้นเป็นเงาตามตัว ทั้งที่เป็นค่าใช้จ่ายของลูกชายทั้งสองที่อยู่ในวัยกำลังโต และการช่วยเหลือจุนเจือญาติพี่น้องรวมทั้งพ่อแม่ที่มีฐานะไม่ดื้นัก เวลาผ่านไปราวปีเศษ แหวนรู้จักกับเพื่อนที่บ้านใกล้เคียง เธอผู้นั้นทำงานบาร์เบียร์ในเชียงใหม่ รู้จักกับผู้ชายฝรั่งและพามาบ้านหลายครั้ง ในที่สุดแหวนตัดสินใจออกจากบ้าน ผูกลูกชายไว้กับพ่อแม่ และเจริญรอยไปสู่เส้นทางเดียวกับเพื่อน

เธอเริ่มทำงานที่บาร์เบียร์แห่งแรกย่านถนนลอยเคราะห์ ราวหกเดือน แหวนสับสนตลอดเวลา ระหว่างการทำงาน เธอยอมรับตัวเองไม่ได้ที่ต้องเอาร่างกายเข้าแลกกับเงินทอง เธอมักแสดงความรู้สึกในเรื่องนี้ทุกครั้งที่ดีมเหล้าจนเมามายกับเพื่อนร่วมงาน แหวนลาออกจากบาร์เบียร์เมื่อมีเพื่อนร่วมงานชักชวนให้เธอไปทำร้านอาหารด้วย เธอมีฝีมือในการทำอาหารพอสมควรแต่ไม่เคยเปิดร้านเป็นเรื่องเป็นราว แต่แล้วเวลาผ่านไปหกเดือน ร้านอาหารแห่งนั้นก็ปิดตัวลง ดูเหมือนเพื่อนสาวของเธอซึ่งมีแฟนเป็นฝรั่งจะไม่ได้จริงจังในการทำร้านอาหารมากนักเพราะเขามีคนเลี้ยงดูแล้ว แหวนรู้สึกเช่นนั้น หญิงสาวไม่รู้จักใครอีกในจังหวัดเชียงใหม่ การกลับเข้าสู่วงการบาร์เบียร์ด้วยความหวังใหม่ที่จะหาใครสักคนรับเลี้ยงกลายมาเป็นทางออกของเธออีกครั้ง

การก้าวสู่บาร์เบียร์ครั้งใหม่ แหวนเลือกบาร์เล็ก ๆ แถบรอบนอกแห่งหนึ่ง แม้จะดูเหมือนเป็นการย้อนกลับมาสู่งานเดิม ๆ แต่ขณะนี้เธอมีความมุ่งมั่นทะเยอทะยานกว่าการจมปลักอยู่กับการขายบริการทางเพศให้กับลูกค้าเพียงชั่วคราวครั้งชั่วคราว 'บาร์เบียร์' สำหรับเธอในยามนี้เป็นเพียงสถานที่ที่มีโอกาสทำให้เธอได้พบใครสักคนหนึ่ง แหวนเรียนวิชานวดแผนโบราณอย่างแข็งขัน ฝึกปรือจนกระทั่งมีฝีมือในการบีบนวดคลายปวดเมื่อย และเธอมักบอกกับใคร ๆ ว่า "ส่วนมากไม่ค่อยมีอะไรกับแขกหรอก ไปถึงก็นวดให้เขา เขาติดใจก็ให้ทิปครั้งละ 500 บ้าง 1,000 บ้าง"

แหวนเป็นสาวรูปร่างอวบอิม ผิวขาว ใต้ผมยาวกลางหลัง เวลาเธอส่งยิ้มชายตาให้ลูกค้า เธอยิ้มทั้งปากและตาอย่างหยาดยิ้ม กิริยาท่าทางของเธอดูรชรอ่อนแอ้น น่ารักนอม เธอเข้าหา

ลูกค้าด้วยการจัดวางท่าทางที่โอนอ่อน เหนียวอาย ขณะเดียวกันก็ดูช่วยวนอยู่ในที่ บทสนทนาของเธอวนเวียนอยู่กับการเล่าเรื่องราวของความทุกข์ระทมในชีวิต สามีที่แสนประเลีฐฐของเธอตายจากไปอย่างกะทันหัน ทั้งลูกชายสองคนเป็นภาระใหญ่หลวงสำหรับผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งที่ไม่เคยทำงานหารายได้ให้กับตัวเอง

“แห้วเล่าให้แขกฟัง เขาสงสารแห้ว พาไปซื้อป๊อง บอกว่าเธอจะซื้อของเล่นหรืออะไรให้ลูกก็ได้ ซื้อไปเต็มที่แล้ว พี่เห็นมัย รถเข็นในห้างนะ เขาให้แห้วหยิบของเต็มรถเข็น จ่ายไปที่ละสามสี่พัน เขาบอกว่าเธอเป็นคนดี ฉันทสงสารเธอ เธอมาทำงานเพราะต้องเลี้ยงลูก”

นี่เป็นเสี้ยวหนึ่งของเรื่องเล่าที่เธอมักบอกใครต่อใครในสถานที่ทำงานรวมทั้งผู้ศึกษา จนกระทั่งเพื่อนร่วมงานเหม็นหน้าหนี ยังไม่นับว่า วันดีคืนดี เธอจะเล่าถึงลูกค้าคนนั้นคนนั้นนำเงินมาให้เธอราว 20,000-30,000 บาท ถึงห้องพัก เพื่อขอให้เธอออกจากงานกลางคืนที่แสนต่ำต้อยนี้เสีย ผู้หญิงดี ๆ อย่างเธอไม่ควรจะมาทำงานแบบนี้ ควรจะกลับบ้านไปเลี้ยงลูกมากกว่า แห้วยิ้มอย่างเศร้าสร้อย เธอยังคงแต่งตัวอย่างสวยงาม สะพายกระเป๋าเข้ามาทำงานทุกคืน และยิ้มอย่างหยาดยิ้มกับลูกค้า

ช่วงเทศกาลคริสตมาสในปีหนึ่ง มีงานสังสรรค์ที่บ้านพักเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ที่แห้วอาศัยอยู่ด้วย แห้วดื่มเหล้าเมามา เธอร้องไห้ราวกับว่าจะขาดใจ บ่นระบายถึงความกดดันในชีวิต

“ที่บ้านแห้วนะ ญาติพี่น้อง พ่อแม่ มีแต่เอาแต่เงิน เงิน เงิน แห้วส่งเงินไปบ้านเดือนละสองสามหมื่น เวลากลับบ้านที่ถามลูกชายสองคนว่า ยายให้เงินไปโรงเรียนวันเท่าไร ลูกบอกว่าวันละ 5 บาท แต่แม่แห้วบอกว่า เลี้ยงลูกให้ต้องใช้เงินเยอะแยะ แม่มีแต่เอาเงินไปให้ญาติพี่น้องแล้วก็มาเอาจากแห้ว แห้วไม่อยากกลับไปบ้านเพราะอย่างนี้แหละ ไปถึงมีแต่จะหมดตัว แม่ไม่รู้บ้างหรือว่า แห้วต้องมาขายตัว กว่าหาเงินมาได้แต่ละที ต้องทำงานขนาดนี้ ไม่นึกบ้างเลย”

เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ปลอบใจเธอ แสดงความเห็นอกเห็นใจในหัวอกของเพศแม่ที่ต้องรับภาระเลี้ยงดูลูกชายที่กำลังเติบโต เพราะชีวิตของเธอเองไม่แตกต่างไปจากแห้วมากนัก แม้ว่าเธอจะฉงนสนเท่ห์อยู่ไม่น้อยกับจำนวนเงินที่แห้วเอ่ยว่าส่งเงินให้ครอบครัวมากมายปานนั้นบ่อยครั้งที่แห้วและเธอไปธนาคารเพื่อส่งเงินกลับบ้าน เธอเห็นว่าแห้วส่งเงินเดือนละไม่เกินห้าพันบาทเท่านั้น

แห้วมักเปรยเสมอว่าอยากไปทำงานต่างประเทศ ระหว่างนั้นเอง เธอมีหนุ่มใหญ่มาติดพัน เขาชื่อมาร์ค เป็นหนุ่มเยอรมันที่ทำธุรกิจอยู่ในเชียงใหม่ เขาพูดภาษาไทยได้ดี แห้วและเขาเริ่มคบหากันจากการเป็นลูกค้าในบาร์เบียร์ ฝ่ายชายไปหาหญิงสาวที่บาร์เป็นบางครั้ง มาหาที่

บ้านพักเป็นบางหน แหววเล่าว่าเขามีภรรยาเป็นคนไทยแต่มีอาการทางประสาท มาร์คยังคงอยู่กับภรรยาด้วยความรับผิดชอบ

นอกเหนือจากมาร์คที่เป็นลูกค้าประจำที่อาศัยอยู่ในเชียงใหม่แล้ว แหววยังมีลูกค้าประจำอีกรายหนึ่งที่ใคร ๆ มักบอกว่า เป็นแฟนของเธอ แต่ตัวเธอเองไม่อยากจะเรียกเช่นนั้น เขาชื่อมาร์ติน เป็นหนุ่มใหญ่ชาวอเมริกัน ปีหนึ่ง ๆ มาร์ตินจะเดินทางมาเชียงใหม่ราวสามสี่หน เขาทำงานเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในต่างประเทศ และเดินทางมาทำวิจัยทางภาคเหนือ มาร์ตินทำทางใจดี พูดภาษาไทยได้ค่อนข้างมากและมักจะมานั่งพูดคุยกับพนักงานในบาร์เบียร์แห่งที่แหววทำงานอยู่ นาน ๆ ครั้งเขาจึงได้เปย์บาร์พาสาวบางคนออกไปนอกบาร์ สำหรับแหววมักจะพบเขาในช่วงกลางวันและติดตามเขาไปทำงานวิจัยในจังหวัดใกล้เคียง

เมื่อแหววเดินทางไปต่างจังหวัดกับมาร์ติน เธอจะบอกกับหนุ่มเยอรมันที่ชื่อมาร์คว่า กลับบ้านไปเยี่ยมลูกชายที่เชียงใหม่ และเพื่อนร่วมงานมักตอบไปตามนั้นหากว่ามาร์คถามถึง ทั้ง ๆ ที่พวกเธอไม่ชอบนิสัยส่วนตัวของแหววมากนัก แต่หลายคนลงความเห็นตรงกันในเรื่องการช่วยกันปิดบังลูกค้าว่า "อันนี้เป็นวิธีหาเงินของเขา เราไปพูดมันก็ไม่ดี และมันเป็นเรื่องศักดิ์ศรีของเราด้วย"

'วิธีหาเงิน' ของแหววแฝงเร้นอยู่ในการจัดการความสัมพันธ์ของเธอกับหนุ่มใหญ่ทั้งสอง แหววบอกกับมาร์คว่า เธออยากจะหัดเย็บเสื้อผ้าซึ่งเธอเคยฝึกปรี้อมาบ้างแต่ขาดอุปกรณ์ มาร์คตัดสินใจซื้อจักรเย็บผ้าให้เธออย่างไม่ลังเลในสนนราคา 8,000 บาท เธอจัดแจงเย็บเสื้ออย่างง่าย ๆ ให้ฝ่ายชาย ขณะเดียวกันก็เย็บเผื่อไปยังมาร์ตินด้วย มาร์ติน "เป็นปลื้ม" มากกับของขวัญที่ได้รับ แหววบอกกับมาร์ตินว่า เธอคงได้ฝึกปรี้อมือการตัดเย็บมากกว่านี้หากเธอมีจักรเย็บผ้าของตนเอง หนุ่มอเมริกันมอบเงินให้เธออย่างไม่ลังเล แหววเล่าแกมหัวเราะถึง 'วิธีหาเงิน' ของเธอกับผู้ศึกษา

"มีแต่แผนการณ์ชั่วร้ายในใจ ตอนแรกตัดเสื้อส่งไปให้ดอกเตอร์มาร์ติน เขาชมนิใหญ่เลยบอกว่า อยากได้จักรเมื่อไรจะซื้อให้ เราก็เลยบอกว่า ถ้ามีจักรเองก็คงฝึกได้ดีกว่านี้ เลยได้เงินมาอีก"

'แผนการณ์ชั่วร้าย' ดังกล่าวของแหวว หมายถึงยุทธวิธีที่เธอทำให้ผู้ชายหลาย ๆ คนหลงเสน่ห์ในตัวเธอด้วยวิธีการต่าง ๆ บางครั้งเธอมอบของขวัญเป็นหมอนอิงที่แม่ค้าหาบเร่นำมาขายในราคาใบละไม่กี่สิบบาท และสร้างเรื่องขึ้นมาบอกกับหนุ่มใหญ่ที่มาติดพันเธอว่า เธอบรรจงทำหมอนใบนั้นกับมือ เป็นต้น การเลือกใช้คำดังกล่าว ราวกับจะบอกกับผู้ศึกษาว่า เธอตระหนักดีว่าการกระทำดังกล่าวไม่เหมาะสม แต่เป็นวิธีเลือกใช้เพื่อบริหารความสัมพันธ์กับลูกชายที่เป็นลูกค้า

เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง ในอีกด้านหนึ่งเธอลำพองใจอยู่ไม่น้อยว่า วิธีการเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ ช่างได้ผลเสียเหลือเกินทำให้บรรดาลูกค้าที่ตกอยู่ภายใต้มนตร์เสน่ห์ของเธอ

แม้ว่าแหวนจะสร้างทางเลือกให้ตัวเองด้วยการจัดหาลูกค้าความสัมพันธ์กับ “ลูกค้าประจำ” ที่มีฐานะเปรียบเสมือนเป็น “สปอนเซอร์” ของเธอ สร้างสัมพันธ์ใหม่กับ “ลูกค้าขาจร” แต่แหวนยังพยายามดิ้นรนที่จะเดินทางไปต่างประเทศ ชาวคราวการวางแผนไปต่างประเทศปรากฏเป็นระยะ ๆ ไม่ว่าจะเป็นไปเป็นแม่บ้านที่สิงคโปร์ ไปทำงานที่สหรัฐอเมริกา แล้ววันหนึ่งเธอก็ลาออกจากบาร์ เบียร์เตรียมตัวไปสหรัฐอเมริกาตามที่เธอวาดฝัน เธอรู้จักกับ “ป้า” ชาวไทยวัยกลางคนที่ เป็นนายหน้าจัดหางานตามคำแนะนำของเพื่อนแหวน

“ไปตัดเย็บเสื้อผ้าในโรงงานที่อเมริกา คนรู้จักแนะนำ แหวนคิดว่าหลังเลิกงานก็จะไปนวด จะได้มีเงินเพิ่มมากขึ้น”

แต่แล้ววีซ่าของเธอก็ไม่ผ่านการอนุมัติจากสถานทูต แหวนเค็งคว้าง ความหวังพังทลาย กระเป๋าเดินทางและข้าวของที่เตรียมไว้ไร้ความหมาย หญิงสาวทั้งเสียใจและอับอายกับข่าว แพร่สะพัดถึงความ ‘ก้าวหน้า’ ได้ไปต่างประเทศ แหวนบอกเล่าเรื่องนี้กับมาร์ตินและมาร์ค ทั้งสองคนต่างเห็นอกเห็นใจเธอ มาร์คมอบเงินให้เธอจำนวนหนึ่งไปเรียนทำผม เรียนภาษาอังกฤษ โดยขอข้อแลกเปลี่ยนไม่ให้เธอลับไปทำงานที่บาร์เบียร์อีก

“มาร์คบอกว่าไม่อยากให้ไปทำงาน แหวนตามที่เขาไปนั่งที่บาร์แต่ไม่หิวกระเพาะไปด้วย ถ้าเกิดมาร์คมาเจอ เราก็บอกว่า มานั่งเล่น แต่ถ้ามีคนเลี้ยงดื่มก็เอานะ เราก็ได้เจอแขกเก่าหลายคน”

แหวนยังคงติดต่อกับลูกค้าขาประจำในอดีตของเธอแม้ว่าเธอจะลาออกจากบาร์เบียร์ตามคำแนะนำของมาร์คแล้วก็ตาม เนื่องจากที่พักของแหวนอยู่ในย่านที่มีนักท่องเที่ยวแวะเวียน เธอได้พบกับลุงจิม ลูกค้าชาวสกอตแลนด์วัยราว 60 ปี ที่เคยหลงไหลเธอในช่วงหนึ่ง

“ตอนทำบาร์ใหม่ ๆ ลุงจิมเป็นแขกคนแรก ๆ มานั่งดื่มทุกวัน ให้ทิปดีมาก และเคยพาไปนครสวรรค์ เขาไปทำงานและชวนเราไปเที่ยวด้วยอาทิตย์หนึ่ง แต่แหวนไม่ชอบเขา หนีไม่ได้ เขาแก้อ้วนแล้วก็หิวล้าน”

ช่วงที่แหวนยังเค็งคว้าง ไม่ได้ทำงานประจำที่บาร์เบียร์แห่งใด การกลับมาสานสัมพันธ์กับลุงจิมอีกครั้งเป็นเรื่องที่ดี บ่ายวันหนึ่งลุงจิมมาหาเธอที่บ้านพักพร้อมกับหิวเบียร์มาสองขวด แหวนต้อนรับลุงจิมด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน หลังดื่มเบียร์ไปสักพักหนึ่ง อารมณ์ของชายวัยปลายคนแจ่มใส เขาเริ่มเอานิ้วชี้ที่ต้นแขนของแหวนและพูดว่า แหวนยังสวยเหมือนเดิม ทั้งคู่คุยเรื่อง สัพเพเหระ นับตั้งแต่การเดินทางไปถ่ายภาพที่คุนหมิงของฝ่ายชาย การเรียนภาษาอังกฤษและทำ

ผมของ ฝ่ายหญิง ลุงจิมลงท้ายการสนทนาก่อนจากลาด้วยการนัดแนะให้แหวนไปนัดให้เขาที่ห้องพัก แหวนตกปากรับคำ

เมื่อลุงจิมจากไปได้ไม่นาน มิโทรศัพท์ถึงแหวน เพื่อนร่วมบ้านพักบอกว่า เป็นชาวญี่ปุ่นชื่อจูน เขาเป็นลูกค้าเก่าของแหวนเมื่อหลายเดือนก่อน แหวนให้เบอร์โทรศัพท์และบอกเขาว่าให้ติดต่อกลับมาหาหากได้มาเมืองไทย เมื่อแหวนไปรับโทรศัพท์ เธอพูดว่า

แหวน : " Hello June ,"

จูน :

แหวน : "Sometime happy, sometime no happy"

จูน :

แหวน : "no work"

จูน :

แหวน : " No, no boyfriend, I wait you (แหวนแลบลิ้น ส่งสัญญาณกับเพื่อนร่วมบ้าน)

จูน :

แหวน : I no money, You send to me five thousand O.K. . Wait for me.

(แหวนวางโทรศัพท์ วิ่งไปหยิบสมุดบัญชีเพื่อบอกหมายเลขธนาคาร)

"My accountSee you Darling, I will call you."

เมื่อการสนทนาทางโทรศัพท์สิ้นสุดลง แหวนหันมาเล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่า "มันยังเด็ก เป็นคนญี่ปุ่น มันบอกว่าตอนนี้อยู่กรุงเทพ อยากให้ไปหา แหวนเลยบอกว่าไม่มีตังค์ มันบอกจะส่งเงินมาให้ไปหามันที่กรุงเทพฯ เคยโทรคุยกันอยู่พักหนึ่ง มันเคยขอหมายเลขบัญชีไปแล้ว แต่ไม่ได้ส่งตังค์มาให้หรอก"

เมื่อถามแหวนว่า หากชาวญี่ปุ่นผู้ส่งเงินมาให้เธอ เธอจะเดินทางไปพบเขาหรือไม่ แหวนตอบว่า "อาจจะไปสองวันแล้วรีบกลับ โทกมันว่าต้องรีบกลับไปหาลูกที่เชียงราย อยู่ยาวนานไม่ได้หรอกเพราะดร.มาร์ตินจะมาอาทิตย์หน้าแล้ว"

แหวนเปรียบเทียบผู้ชายสองคนที่ถือว่าเป็นสปอนเซอร์หลักของเธอในเวลานี้ว่า "ช่วงที่อยู่กับดร.มาร์ตินก็อดคิดถึงมาร์คไม่ได้ มาร์คเขาดีนะ อยากได้อะไรก็ให้หมด แต่เขามีลูก มีเมียแล้ว ดร.มาร์ตินก็มีลูกแล้วเหมือนกัน เวลาอยู่กับมาร์คแล้วมีความสุขมากกว่า เพราะเขาชอบฟังเรื่องของเรา ไม่เหมือนดร.มาร์ตินชอบเล่าเรื่องของตัวเอง ถ้าขึ้นแหวนไม่มีสองคนนี้ ไม่รู้เป็นเอดส์ตายไปแล้วมั้ง"

แหวนยังคงใช้ชีวิตวนเวียนอยู่กับดร.มาร์ติน และมาร์ค โดยมีลูกค้าขาประจำบางรายเข้ามายุ่งเกี่ยวบ้างเป็นครั้งคราว เธอออกหาลูกค้าจากการนั่งดื่มในบาร์เบียร์ที่เคยทำงานอยู่เป็นครั้ง

คราวและถึงแม้ว่าจะไม่ได้ออกไปบริการทางเพศนอกบาร์ แต่เธอจะแลกเบอร์โทรศัพท์ของลูกค้ารายที่ น่าสนใจหรือแสดงความสนใจในตัวเธอโดยบอกกับลูกค้าว่าเธอมีฝีมือในการนวดแผนโบราณ

ในช่วงตอนกลางวันแหวนออกไปเรียนทำผม เรียนภาษาอังกฤษ และไปนวดเป็นบางครั้ง แหวนได้รับจดหมายจากลูกค้าประจำหลายคน คนละหลายฉบับ ทุกฉบับล้วนเป็นจดหมายที่เต็มไปด้วยข้อความหวานหยาดเยิ้มแต่ยังไม่มีใครแสดงที่ท่าจะส่งเสียเลี้ยงดูเธออย่างจริงจังเหมือนกับ ดร.มาร์ตินและมาร์ค แหวนพูดถึงความฝันของเธอว่า

“บางทีไม่อยากจะแต่งงานหรอกนะ แต่อยากมีใครสักคน มีบ้าน มีรถ และเราก็ขับรถไปส่งลูกที่โรงเรียน ตอนเย็นไปรับ ทำกับข้าวอร่อย ๆ ให้ผัวกิน แต่ไม่ต้องอยู่ด้วยกันตลอดเวลาก็ได้”

นั่นคือความฝันที่ทั้งมาร์ตินและมาร์คยังไม่อาจมอบให้เธอได้ในเวลานี้ มาร์ตินเสนอให้แหวนแยกออกมาเช่าห้องพักเป็นของตนเองแทนการอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าของเพื่อนรุ่นพี่ เขายินดีเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้ แหวนอดอด เพราะการอยู่บ้านเช่าของเพื่อนมีประโยชน์มากกว่าในการช่วยลับหลักผู้ชายให้กับเธอ แหวนยังคงแอบนัดพบกับมาร์คในช่วงระหว่างที่มาร์ตินอยู่ต่างประเทศ และขอให้เพื่อนช่วยบอกมาร์คว่าเธอไปเยี่ยมลูกชายที่เชียงใหม่เมื่อมาร์ตินมาเมืองไทย

ชีวิตของแหวนวนเวียนอยู่กับการจัดการความสัมพันธ์กับผู้ชายจำนวนหนึ่งเช่นนี้โดยใช้บาร์เปียร์เป็นสถานที่ในการทำความรู้จักกับลูกค้ารายใหม่ ๆ เป็นครั้งเป็นคราว ทั้งนี้โดยมีเป้าหมายเพื่อหา “ใครสักคน” ที่ตอบสนองความฝันของเธอ แต่ระหว่างที่ไม่มี “ใครสักคน” นั้น เธอจึงดำรงความสัมพันธ์กับ “ผู้ชายหลายคน” ไว้เพื่อรักษาประโยชน์และสร้างโอกาสให้ตนเองมากที่สุด โดยอาศัยความเป็นหญิงในหลากหลายรูปแบบเป็นเครื่องมือในการถักทอความสัมพันธ์ที่แนบแน่นจากอีกฝ่ายหนึ่ง

สรุป

การสร้างตัวตนของผู้หญิงบาร์เปียร์เกิดขึ้นจากเงื่อนไข 3 ประการด้วยกัน ประการแรกเป็นการสร้างตัวตนตามเกณฑ์หรือกติกาใหม่ในการทำงานบริการที่เกี่ยวข้องกับเพศ ประการที่สองเป็นการสร้างตัวตนจากการตีความหรือให้ความหมายในเรื่องการค้าประเวณีจากเงื่อนไขการทำงานที่มีลักษณะเฉพาะของบาร์เปียร์ ลักษณะที่สาม เป็นการสร้างตัวตนตามปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า

ประการแรก การมองเช็คในฐานะที่เป็นงาน มีนัยยะสำคัญ 2 ประเด็นด้วยกัน ประเด็นแรก เป็นเรื่องเทคนิคการทำงาน ประเด็นที่สอง การรักษาความเป็นตัวตนในเงื่อนงำที่นำเทศมาเป็นสินค้า

ประเด็นแรก ในเรื่องเทคนิคการทำงาน ประกอบด้วย คำพูด การวางตัวและการ 'เทคแคร์' ลูกค้า ดังเช่นความคิดเห็นของหญิงสาวที่ชื่อลี ผู้หญิงบาร์เบียร์ที่ได้ชื่อว่าเป็น "คนเก่ง" ในบาร์เบียร์ อาจกล่าวได้ว่า เทคนิคไปสู่ความสำเร็จในการทำงานคือ การรู้จักประเมินลูกค้าและแสดงออกให้ ผู้ชายเหล่านั้นคิดว่าพวกเขาเป็นผู้ที่มีความเหนือกว่า เก่งกว่า มีความสามารถมากกว่า ผู้หญิงจัดวางตัวตนได้ในทุกขั้นตอนของปฏิสัมพันธ์ เช่น การจงใจเล่นสนุกเกอร์ให้ลูกค้าเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ การแสดงความสนใจ ห่วงใยให้ผู้ชายเหล่านี้เห็นว่าเขาเป็นบุคคลสำคัญในสายตาของผู้หญิงตลอดเวลา และดูเหมือนบทบาทนี้จะยิ่งทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นในขั้นตอนการมีเพศสัมพันธ์เมื่อ ผู้หญิง "แสดง" อาการถึงจุดสุดยอดเพื่อให้อีกฝ่ายเกิดความรู้สึกฮึกเหิมในความ เป็นชายของตน

นอกจากนี้ลี ยังเลือกที่จะวางตัวในฐานะของ "ผู้หญิงดี" ที่ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ และทำงานเพื่อลูก เหล่านี้เป็นภาพลักษณ์ที่ลูกค้ารู้จักเธอ เมื่อลูกค้าเลี้ยงดื่ม เธอเลือกดื่มเพียงน้ำผลไม้และไม่เร่งรีบในการดื่มเพื่อเพิ่มปริมาณการดื่มให้ดูเป็นการ "เผาเงินในกระเป๋าแขก" ดังเช่นที่ สร้อยแสดงกับลูกค้า ขณะที่ความสัมพันธ์ในบาร์เบียร์เต็มไปด้วยเรื่องผลประโยชน์ แต่ "เงิน" กลับเป็นสิ่งที่จูงใจจะพูดถึงให้น้อยที่สุดเพื่อ "สร้าง" ความสัมพันธ์ที่จริงแท้ชั่วขณะขึ้น ดังนั้นการต่อรองที่เข้มข้นทั้งในเรื่องราคาค่าบริการ ระยะเวลา และสถานที่ที่พูกถูกนำออกมาใช้ในบางสถานการณ์เท่านั้น "ความเขี้ยว" ของผู้หญิงจึงไม่ใช่การแสดงการต่อรองเรื่องผลประโยชน์อย่างตรงไปตรงมา ทุกครั้งในการออกไปบริการกับลูกค้า หากแต่ต้องพูดถึงเงินให้น้อยที่สุดโดยรักษาผลประโยชน์ของตนให้มากที่สุดด้วยเทคนิคการวางตัว การใช้คำพูด และการ 'เทคแคร์' ผู้ชายเหล่านั้น

ดังนั้นการแสดงออกของผู้หญิงในบาร์เบียร์แม้จะอยู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจแต่การแสดงออกแตกต่างกันไป การต่อรองกับลูกค้าในทุกเรื่องอย่างเข้มข้นอาจเป็นวิธีหนึ่งของผู้หญิงที่มีเป้าหมายเพื่อเงินทองเฉพาะหน้า ขณะเดียวกันการแสดงออกที่ "เสนอ" ความสัมพันธ์ที่จริงแท้ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งในฐานะของการเป็น "ผู้กระทำ" ที่ทำให้ผู้ชายเหล่านี้กลายเป็น "ผู้ถูกกระทำ" โดยได้รับความภาคภูมิใจว่าเขาเป็นคนมีเสน่ห์ด้วยตัวเขาเองมากกว่าเงินในกระเป๋า แม้จะเป็นความรู้สึกเพียงชั่วครู่ชั่วยามก็ตามที่

ประเด็นที่สอง การรักษาความเป็นตัวตนในเงื่อนงำที่นำเรื่องเทศมาเป็นสินค้า

ขณะที่ “การแสดง” ในลักษณะต่าง ๆ ของผู้หญิงด้านหนึ่งคือการสร้างตัวตนในฐานะที่เป็นหญิงบาร์เบียร์เพื่อจัดวางความสัมพันธ์กับลูกค้า แต่ในอีกด้านหนึ่ง ความเป็นตัวตนในที่นี้หมายถึง การรักษาความเป็นมนุษย์ในฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคลซึ่งกำลังดิ้นรนต่อสู้กับพื้นที่ปฏิสัมพันธ์ซึ่งผู้หญิงถูกลดทอนความเป็นมนุษย์อย่างถึงที่สุดด้วยการตกเป็นเพียงวัตถุทางเพศเพื่อแลกกับเงิน ข้อมูลจากการศึกษาประสบการณ์ของผู้หญิงบาร์เบียร์แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงทุกคนต้องการได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นมนุษย์ที่มีความรู้สึก มีศักดิ์ศรีของความเป็นคน แม้ว่าเธอจะเป็นฝ่ายเลือกตัดสินใจเข้ามาอยู่ในเงื่อนไขของความสัมพันธ์ที่ลูกค้าเหนือกว่าก็ตาม เช่น นิดรู้สึกดีที่ได้รับคำแนะนำที่แสดงความจริงใจ ห่วงใยจากลูกค้า สร้อยรู้สึกดีขึ้นและพอใจที่ได้รับการดูแลจากลูกค้าอิตาเลียนเมื่อเธอป่วยเป็นไข้เพราะเป็นห่วงลูก หรือน้อยรู้สึกสบายใจในการจัดวางความสัมพันธ์กับลูกค้าเก่าที่ถามไถ่เธอว่าต้องการไปถ่ายทำสารคดีด้วยไหม ซึ่งเธอตัดสินใจไปด้วยวันแรกและปฏิเสธในวันถัดมา เป็นต้น การแสดงออกของลูกค้าในทางบวกคือการยอมรับให้ผู้หญิงบาร์เบียร์สามารถแสดงตนในฐานะที่เป็นมนุษย์ที่มีอารมณ์ ความรู้สึก ต้องการความอบอุ่น ความจริงใจ มีเสรีภาพที่จะแสดงความต้องการของตนเอง

แต่ลูกค้าไม่ได้ “ดี” ไปหมดทุกคนและทุกสถานการณ์ หลายครั้งที่ผู้หญิงต้องเผชิญกับความหยาบคายที่ทำให้เธอรู้สึกตนเองเป็นผู้หญิงไร้ค่า ด้วยการแสดงออกปฏิกิริยาของการดูถูก เช่น ลูกค้าอเมริกันโยนเงินให้กับสร้อยภายหลังการบริการ หรือวิธีการถามอัตราค่าบริการเมื่อลูกค้าเดินผ่านหน้าบาร์ด้วยคำพูดในทำนองที่ว่า How much? รวากับว่าผู้หญิงเป็นเพียงสินค้าที่วางอยู่บนแผงข้างถนน ผู้หญิงจะมีปฏิกิริยาตอบโต้ในทันที ช่วงเวลานั้น ผู้หญิงให้คุณค่ากับ “ความรู้สึก” มากกว่าการให้คุณค่ากับ “เงิน” เช่นเดียวกับที่ผู้หญิงหลายคนปฏิเสธเงินทองจำนวนมากกว่าปกติที่ลูกค้าเสนอให้ เพื่อแลกกับการไม่ต้องสวมถุงยางอนามัย แต่กลับยินดีมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยกับลูกค้าบางรายที่เธอมีความพึงพอใจ การแสดงออกลักษณะนี้ชี้ให้เห็นว่า แม้ผู้หญิงบาร์เบียร์จะตกอยู่ในฐานะของคนขายขบในแทบทุกมิติ แต่พวกเขาก็ต้องการแสดงความเป็นมนุษย์ด้วยการต่อรอง ตอบโต้กับสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เหลือพื้นที่ของการได้แสดงออกซึ่งความพอใจ ความไม่พอใจ ความปรารถนาของตนบ้างแม้ว่าพื้นที่ในการต่อรองนั้นจะมีเพียงน้อยนิดก็ตาม

ประการที่สาม การให้ความหมายโดยพื้นฐานของการค้าประเวณีสำหรับผู้หญิงคือแหล่งที่มาของรายได้ ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นการต่อสู้กับความเป็นชายขบด้านเศรษฐกิจที่ผู้หญิงเผชิญตลอดชีวิตของเธอ แต่ในขณะเดียวกันการทำงานในบาร์เบียร์ได้สร้างความหมายของการเป็นผู้หญิงทันสมัยในแง่ของการปรุงแต่งรูปลักษณ์ภายนอกจากรายได้ในการขายบริการ นอกจากนี้

การได้ปฏิสัมพันธ์กับชาวตะวันตกยังเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นคนทันสมัยซึ่งผู้หญิงได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ ใช้คอมพิวเตอร์ เดินทางไปต่างประเทศ เป็นต้น ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า การขายบริการทางเพศทำให้ผู้หญิงมีสถานภาพที่ดีขึ้นทางสังคม แต่เป็นการย้ายพื้นที่การต่อสู้จากผู้หญิงบ้านนอก มาสู่ความเป็นผู้หญิงทันสมัยภายใต้เงื่อนไขการทำงานในบาร์เบียร์ที่ให้ "อิสระ" ในการเลือกเสนอบริการกับลูกค้า เงื่อนไขนี้เป็นลักษณะเฉพาะของการขายบริการอย่างไม่เป็นทางการที่แตกต่างจากช่อง หรืออาบอบนวด ที่ผู้หญิงบริการไม่เหลือพื้นที่อื่นใดในการต่อรองความสัมพันธ์กับลูกค้า

ประการที่สาม ปฏิกริยาของผู้หญิงที่เกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าเป็นเงื่อนไขสำคัญที่สร้างความเป็นตัวตนของผู้หญิงในหลายภาพลักษณ์ ด้านหนึ่งผู้ชายมักเที่ยวคือลูกค้าที่ผ่านการแยกแยะในฐานะที่เป็น "แขกเก่า" "แขกประจำ" "แขกจร" แต่ในอีกด้านหนึ่งการสานสัมพันธ์กับลูกค้านอกเหนือจากการขายบริการทางเพศเพียงชั่วคราวชั่วคราวนำมาสู่ปฏิสัมพันธ์แบบใหม่ที่ผู้หญิงมีอารมณ์ความรู้สึกเข้าไปเกี่ยวพันกับผู้ชายเหล่านั้นในหลากหลายสถานภาพ จากกรณีศึกษาพบว่าผู้หญิงจัดวางความสัมพันธ์กับลูกค้าเป็น 3 แบบด้วยกัน ซึ่งในแต่ละแบบนั้นมีความสัมพันธ์กับการนิยามตนเองของผู้หญิง

แบบแรกคือในฐานะของ "เพื่อน" เช่นในกรณีของแหวน แหวนไม่อยากจะยอมรับตนเองในการเป็น "ผู้หญิงกลางคืน" มากนัก เธอจึงเข้า ๆ ออก ๆ จากการทำงานบาร์เบียร์ รวมทั้งการหัดเรียนนวดแผนโบราณเพื่อเป็นเครื่องมือในการรักษาระยะห่างของตนเองกับสถานภาพของผู้หญิงบาร์ เธอไม่ได้มองว่าตนเองเป็นผู้หญิงทำงานบาร์ตลอดเวลา แม้ว่าเธอจะเคยทำและยังคงไปทำบางครั้งบางคราว แหวนจัดวางความสัมพันธ์กับชาวตะวันตกทั้งคู่ในฐานะที่เป็น "เพื่อน" ทั้งที่เธอมีเพศสัมพันธ์บางครั้งบางคราว และได้รับการช่วยเหลือเรื่องเงินทองไปพร้อมกัน รวมทั้งปรารถนาที่จะแต่งงานกับใครคนใดคนหนึ่ง ดังนั้นเธอจึงเลือกที่จะนิยามผู้ชายชาวตะวันตกที่เธอเกี่ยวพันและเริ่มต้นรู้จักในบาร์เบียร์ว่า "เพื่อน"

แบบที่สองในฐานะของ "แฟน" ความหมายของคำว่า "แฟน" มักจะเป็นคำเรียกลูกค้าที่ผู้หญิงหมายปอง มีอารมณ์ผูกพันบางอย่างร่วมด้วยดังเช่นที่น้อยมีหนุ่มฮอลแลนด์อยู่ในใจ หรือนิดมีหนุ่มนิวซีแลนด์ และสร้อยมีหนุ่มอังกฤษ อารมณ์ผูกพันของผู้หญิงเกิดขึ้นบนพื้นฐานของการให้ความหมายฝ่ายชายในฐานะที่คู่รักบนความสัมพันธ์ฉันท์หนุ่มสาวทั่วไป มีการติดต่อกันภายหลังการสิ้นสุดการบริการทางเพศ และผู้หญิงมีความหวังที่จะพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้ชายเหล่านี้ให้มีสถานภาพที่ขยับความใกล้ชิดมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยที่อาจไม่ได้มุ่งหวังในเรื่องการช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจ การแสดงออกของผู้หญิงที่จะมีใครสักคนหนึ่งที่มามีอารมณ์ผูกพันอย่างบริสุทธิ์ใจเช่น

นี้ มักเกิดขึ้นอย่างแอบซอน มีเพียงเพื่อนสนิทบางคนเท่านั้นที่รับรู้ เพราะไม่เช่นนั้นแล้วย่อมขัดกับคุณค่าของการมองเพศในฐานะที่เป็นงาน และขัดแย้งกับการให้ความหมายลูกค้าฝรั่งในฐานะที่มีสถานภาพใกล้เคียงกับแหล่งที่มาของรายได้เท่านั้น ดังนั้น “แฟน” ที่หมายถึงคนที่คิดถึง ถวิลหา ยามเมื่อชายผู้เป็นลูกค้าจากหญิงสาวไปไกล จึงเป็นความโง่งมของผู้หญิงบาร์เบียรีในสายตาของผู้หญิงที่มีประสบการณ์มาก

การเปิดเผยตัวตนหรือความรู้สึกที่มีต่อ “แฟน” สามารถแสดงออกได้อย่างสอดคล้องกับบรรทัดฐานในบาร์เบียรี ก็ต่อเมื่อลูกค้าคนดังกล่าวมาอยู่ตรงหน้าหรือแสดงความต่อเนื่องในความสัมพันธ์ด้วยการอุปการะด้านต่าง ๆ เช่น การพาไปต่างประเทศ หรือการซื้อของขวัญ การให้เงินทอง ซึ่งแตกต่างจากความคาดหวัง เพื่อจ้อและแรงปรารถนาในความหมายแรก ดังเช่นในกรณีของคริส หนุ่มเยอรมันที่มีความผูกพันกับภา แม้ชายคนนี้จะไม่ใช่ “กระเป๋าสตางค์” ที่ดี หรือยังไม่อยู่ในสถานภาพของการพาเธอออกจากโลกกลางคืนไปสู่บทบาทของความเป็นเมียอย่างถาวร แต่คริส คือแฟนที่จัดวางความสัมพันธ์กับภาในระดับที่น่าพึงพอใจ และเป็นขั้นตอนหนึ่งของการนำไปสู่ภาวะแห่งความหวังของการเป็นเมียฝรั่ง

แบบที่สามในฐานะของ “สปอนเซอร์” สถานภาพของ “สปอนเซอร์” ปรากฏขึ้นในกรณีของ ผู้หญิงแก่ประจำบาร์เบียรีที่ชื่อลี การรู้จักใคร่ครวญ ไม่หลงเชื่อ “คำพูดไม่กี่คำ” ของผู้ชายฝรั่ง เป็นการเรียนรู้ที่ผู้หญิงต้องแลกด้วยประสบการณ์ ลีซึ่งนำหน้าระหว่าง “ปะ” 2-3 คนที่เธอบริหารความสัมพันธ์อยู่ด้วย เมื่อมีลูกค้าหนุ่มที่ชื่อมิเชลซึ่งเธอชื่นชอบมาอยู่พร้อมกับ “ปะ” เธอจำเป็นต้องเลือกปะก่อนด้วยเหตุผลที่ว่า “เราต้องเลือกคนที่ส่งเงินประจำให้เราก่อน” ลีกำลังอยู่ระหว่างการไต่เต้าไปสู่สถานะของการเป็น “มาดาม” ที่มีความมั่นคงด้วยการพยายามซังน้ำหนัก และเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตนเอง ระหว่างขั้นตอนนี้ลูกค้าฝรั่งที่วนเวียนเข้ามาในชีวิตของลี จึงเป็นช่องทางเลือกเพื่อสร้างโอกาสที่ดีขึ้นเพื่อให้ตนเองและลูกค้าวอกออกไปให้ไกลที่สุดสำหรับสถานภาพของความเป็นคนชายขอบทางเศรษฐกิจและหลุดพ้นจากกรอบของความเป็นหญิงคนชั่วเพื่อหวนกลับไปสู่การเป็นเมียอีกครั้ง แต่เป็นเมียที่มีสถานภาพที่ดีกว่าเมียของผู้ชายในแบบเดิมที่เธอเคยประสบ

การจัดวางสถานภาพของลูกค้าทั้งสามแบบดังกล่าวล้วนเกิดขึ้นภายใต้การจัดวางความสัมพันธ์หญิงชายภายใต้กรอบความคิดเดิมในการปรารถนาที่จะสร้างครอบครัว แต่เป็นครอบครัวในแบบที่เธอให้ความหมายใหม่ และมีความหวังใหม่ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การมีอารมณ์ผูกพันในตัวลูกค้า หรือความปรารถนาเป็น “เมียฝรั่ง” และกำลังอยู่ในขั้นตอนที่พยายามไปให้ถึงเป้าหมายนั้น แต่ความปรารถนาดังกล่าวเกิดขึ้นภายใต้การนิยามความสัมพันธ์แบบที่คาดหวังว่า

ต้องแตกต่างไปจาก “ผิวไทย” ในแบบเดิม การให้ความหมายต่อ “ผิวไทยและผู้ชายไทย” ในลักษณะที่เด่นชัดขึ้นจึงเป็นปฏิกิริยาจากการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าฝรั่งในหลากหลายสถานภาพทั้งที่ซ้อนทับกันและไขว้กันไปมานั้น ไม่ว่าจะเป็ ความซึ่เก็ยจ ความซึ่หึ่ง ความไม่รับผิดชอบ ปากไม่ตี การล้ามะเลเทเมา เจ้าชู้ และชอบใช้ความรุนแรงทำร้ายร่างกายตลอดรวมถึงการไม่ใส่ใจในความรู้สึกและความต้องการของผู้หญิง ผู้ชายใหม่ที่ผู้หญิงถวิลหา คือคนที่ห่วงใย จริงใจ และมีพื้นฐานที่สามารถสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจที่ผู้หญิงเข็ดหลาบจากผู้ชายไทยมาแล้ว